
BIGGLES
ZTRÁCÍ KLID
J&M

W. E. JOHNS

BIGGLES ZTRÁCÍ KLID

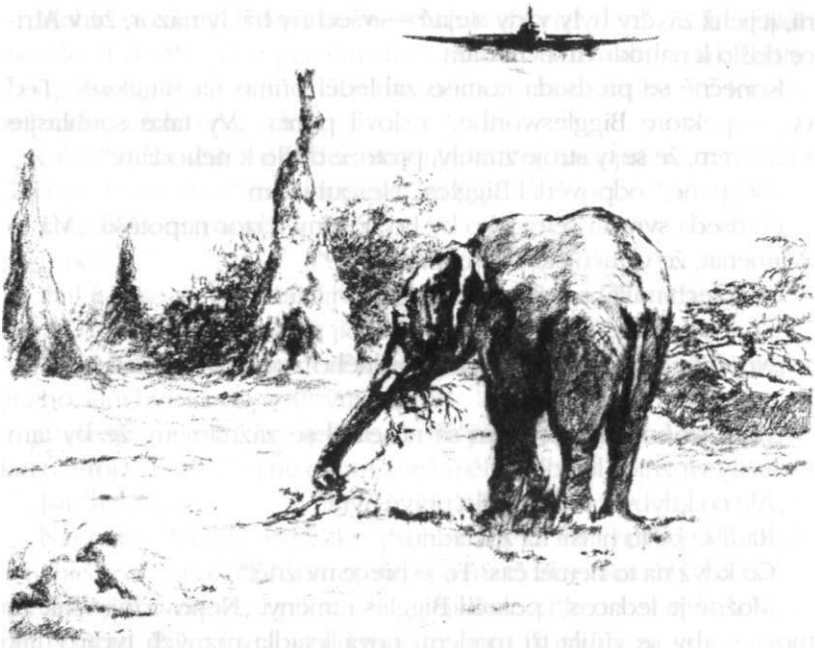

T & M PRAHA

1998

© W. E. Johns, 1956
Jacket Illustration Zdeněk Burian, Petr Barč
© Zdeněk Burian – dědicové, 1998
© Petr Barč, 1998
Illustrations © Petr Barč, 1998
Translation © Pavel Kaas, 1998

ISBN 80 – 85773 – 89 – 9

KAPITOLA PRVNÍ

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Biggles se rozhlížel po neznámých tvářích členů vyšetřovací komise, kterou dolní sněmovna sestavila jen proto, aby zjistila příčiny zmizení tří letadel během několika týdnů nad africkým kontinentem. Ve dvou případech šlo o civilní dopravní stroje na pravidelných linkách. Posledním letounem pak byl stroj typu Hastings transportního velitelství RAF.

Bigglese pozvali do konferenční místnosti jako odborníka na leteckou dopravu, ale doposud mu nebylo popřáno sluchu, a tak jen naslouchal moudrostem přísedících. Vyslechl si řádku

různých teorií, jejichž závěry byly vždy stejné – všechny hájily názor, že v Africe došlo k náhodným nehodám.

Konečně se předseda komise zahleděl přímo na Bigglese. „Teď vy, inspektore Bigglesworthe," oslovil pilota. „Vy také souhlasíte s názorem, že se ty stroje ztratily, protože došlo k nehodám?"

„Ne, pane," odpověděl Biggles. „Nesouhlasím."

Předseda svraštil čelo, jako by ho opačný názor nepotěšil. „Má to znamenat, že vylučujete provozní závady?"

Oči všech mužů se upřely k Bigglesovi a ten kývl.

„Správně, pane. Tak jsem to myslel."

„Nepřipouštíte ani možnost náhodného vzdušného víru? Nějakého menšího tornáda?"

„Nad Afrikou? Nikdy jsem se nesetkal se záznamem, že by tam vzdušný vír zničil letadlo."

„Ale co kdyby k tomu došlo právě nyní?"

„Radista by to hlásil na základnu."

„Co když na to neměl čas? To je přece možné!"

„Možné je ledacos," pokrčil Biggles rameny. „Nepovažuji však za možné, aby se zřítila tři moderní nová letadla různých typů v tak krátkém časovém odstupu! Byly to bezpečné letouny. Celá spousta úředních razítek stvrzuje, že dokáží odolat všem bouřím a těžkým povětrnostním podmínkám. Za celý čas, co létám, k ničemu takovému nikdy nedošlo, a věřte, že jsem létal za tak mizerného počasí, jaké si jen člověk umí představit. Prošel jsem si dokonce hlášení meteorologů o té oblasti ve zmíněné době. Nic zvláštního jsem tam nenašel, pánové. Aby došlo ke stejné nehodě třikrát za pár týdnů, to nemá s náhodou nic společného."

„Dobrá. Připusťme tedy, že to nehoda nebyla. Jaké jsou další možnosti?"

„Sabotáž, pane."

„Takže si myslíte, že stroje někdo úmyslně poškodil ještě před startem?"

„Mohlo se to stát, pane, ale nevylučuji ani cizí zásah za letu. Nemuselo jít o sabotáž v pravém slova smyslu. Rozhodně však došlo k úmyslnému poškození letadel nebo útoku na posádku. Ta letadla se prostě nezřítila náhodou.“

Kolem stolu zašuměly tlumené hlasy. Předsedající se zamračil. „Zdá se, že jste si tím naprosto jist,“ řekl.

„To také jsem, pane.“

„Proč?“

„Ptal jste se na můj názor, pane, a já vám ho sdělil. V životě dochází k náhodám, ale nesmí jich být moc najednou.“

„To je sice pravda, ale není to zdůvodnění. Napadá vás ještě něco jiného, čím byste podpořil svůj názor?“

„Ovšemže, pane. Ani jeden ze tří pilotů nedodržel stanovený kurz. Stroje zmizely v jiné oblasti, než měly.“

„Jste si tím jist?“

„Naprosto. Pátrací jednotky prohledaly každý yard jejich trasy a nenašly nic. Pokud by stroj nebo jeho trosky skončily na zemi, neušly by jim. Zkušení piloti neztrácejí kurz za letu v jasném a klidném počasí. Pokud se to stalo třem letcům tak rychle za sebou, je tu hovor o náhodě naprosto nevhodný.“

„Máte snad proti náhodám zásadní výhrady?“

„Vůbec ne, pane. Ale právě v tomto případě se mi náhody nelíbí, a stejně se mi nelíbí ta další podivná shoda.“

„Jaká?“

„Vám nepřipadá trochu podivné, že ve všech zmizelých letadlech cestovaly VIP – vysoce postavené osobnosti? Jiné stroje, které letěly stejným směrem a nevezly významné cestující, proletěly bez potíží! Myslíte, že měly štěstí zase jen náhodou?“

Muž v čele stolu stiskl rty, ale ovládl se.

„Takže vy tvrdíte, že na letadla zaútočil někdo neznámý, aby se zmocnil důležitých osobností na palubě?“

„Všechno tomu nasvědčuje, pane.“

„Myslíte si, že stroje někdo sestřelil?“

„Určitě ne.“

„Proč?“

„Protože bychom se o tom dověděli.“ Biggles, na vteřinu zaváhal a pak s mírným úsměvem dodal: „Ledaže by došlo k další náhodě.“

„K jaké, u všech hromů?“

„Kdyby hned první zásah vyřadil radistu. Muselo by se to však stát ve všech třech případech a to je nesmysl.“

„A co raketa?“

Teď se Biggles zasmál zcela otevřeně. „Ne, ne, pane. Vím, že se straší s řízenými střelami, ale tak daleko dosud rakety nejsou. Snad za deset let. Žádná ze současných raket nezasáhne pilotovaný letoun, jehož kurz je třeba předvídat nebo odhadnout. Ostatně, i kdyby se to někomu podařilo, letadlo by bylo okamžitě na kousky. Jaký by z toho měl útočník užitek?“

„Zbavil by nás odborníků cestujících na palubě letadla.“

„Kdyby šlo útočníkovi právě o tohle, proč by plýtval drahými vývojovými raketami? Rozhodně by bylo snazší dotyčnou osobu zabít nebo unést na zemi. Ani nemluvím o tom, že pachatel mohl mít zájem o kufříky cestujících. Možná přeceňuji důvtip těch lidí, ale pokud by je nenapadlo, že v zavazadlech významných osob jsou významné a tajné materiály, byli by to úplní pitomci.“

Předsedající se zatvářil zmateně. „Dokážete si představit ještě jiné způsoby kromě použití střelných zbraní a přímé sabotáže, kterými by někdo dokázal přinutit letící stroj k přistání?“

„Rozumím,“ řekl Biggles a zamyslel se. „Předpokládám, že jeho plán měl dvě části. Nejprve musel odchýlit letoun od kurzu, a pak ho potřeboval dostat na zem. Mohli bychom diskutovat o různých paprscích, které naruší systém zapalování. Podobně jako u řízených střel jsou však tyhle systémy dosud ve vývoji. Snad by se dalo uvažovat i o tom, že někdo nasměroval letadlo do oblasti zamořené plynem, jenž by způsobil zastavení motorů, které ke spalování potřebují kyslík. Považuji to za prakticky nemožné, ale právě tak nevěřím tomu, že by ve třech

případech selhaly všechny čtyři motory letounů, které jsou tak výkonné, že dokáží se třemi motory stoupat, a se dvěmi udržet výšku.“

„K využití zařízení, o kterých hovoříte, by však pachatel musel znát výšku a kurz letadel.“

„To dokáže zjistit jeden schopný člověk u výkonného rádiového přijímače, protože palubní radista hlásí čas od času na základnu polohu letadla. Kdo zná souřadnice a čas, má vše co potřebuje. To však nebylo pro celý plán nejdůležitější. Někdo se mohl postarat, aby stroj vlétl do léčky prostě tím, že mu narušil provoz kompasu. To se dá zařídit a nejde o nic složitého. Považuji to dokonce za nejpravděpodobnější, protože si neumím představit jiný důvod, proč by se měli zkušení piloti odchýlit od kurzu. V Africe, kde je málo orientačních bodů, je pak pilot ztracen. A když jsem u toho – lidé z posádek nemohli Afriku opustit, takže tom stále jsou, ledaže by se jich již únosci zbavili. Ti lidé neměli zájem o letadla a ani o jejich náklad. V žádném z těch tří případů nevezlo letadlo nic cenného. Vsadil bych se, že pachateli šlo jen o cestující a jejich kufříky.“

„Mohl by plán takového rozsahu provést jedinec?“

„Určitě ne. Právě proto jsem přesvědčen, že jde o práci někoho z nepřátelského tábora.“

Zástupce dolní sněmovny se zatvářil nevěřícně. „Chcete nám tím naznačit, že si nějaká vláda založila v Africe tajnou základnu?“

„Proč ne?“

„To je závažné obvinění.“

„Dokážu si představit vlády, které dělají mnohem horší věci.“

Předseda komise těžce polkl a Bigglesovi blesklo hlavou, že ho nejen dopálil, ale snad i trochu přesvědčil.

„Co se podle vás stalo s cestujícími?“ řekl politik.

„Pokud nebyli chladnokrevně povražděni hned po přistání, což pokládám za málo pravděpodobné, budou nejspíš někde internováni. Snad nemusím vysvětlovat, proč si to myslím.

Únosci mají veliký zájem o jejich znalosti, ale tuhle svou verzi jsem vám již jednou vyložil.“

„Ale mohli vůbec přistát?“

„Pokud uvažuji správně, potom k akci, která měla donutit piloty k přistání, došlo dostatečně blízko od přistávací plochy. Pokud by se letadlo při nouzovém přistání rozbilo, mohlo by shořet a oheň by se nevyhnul ani dokumentům. Osádka, která nevěděla nic o útoku, se domnívala, že šťastně nouzově přistála, a nikoho z nich se ani nepokusil ukrýt. Patrně předpokládali, že každý, s kým se na zemi setkají, jim bude připraven pomoci. Řekl bych, že se v tom hromsky zmýlili.“

„Abychom mohli vaší teorii ověřit, musel byste tu přistávací plochu najít,“ zadumal se zástupce parlamentu. „Je to tak?“

„Znamenitý úsudek,“ prohlásil kousavě Biggles.

„A to by bylo obtížné, co?“

„Nepochybně by to bylo dost obtížné, ale rozhodně ne nemožné,“ zavrčel Biggles.

„Myslíte?“ zatvářil se muž pochybovačně. „Pokud takové letiště existuje, vy si umíte představit, že byste ho byl schopen najít? Na západním pobřeží Afriky jsou velmi nevhodné terény k přistání letadel.“

„V tom se nemýlíte. Navíc si můžeme být téměř jisti tím, že jejich letiště není možné zpozorovat ze vzduchu. Nejprve by bylo třeba prokázat, že se stroje neodchýlily z kurzu pro nedbalost či neschopnost posádky.“

„Hm. Před chvílí jste to vylučoval,“ řekl předseda. „Ale budiž. Jak to chcete prokázat?“

„Pokud se ujmu pátrání, pak nebudu o technických podrobnostech mluvit mimo svou operační místnost.“

„Dobrá. Řekl bych však, že tam číhá nebezpečí. Můžete padnout do stejné pasti, do jaké vletěly tři stroje před vámi.“

„Možná, ale je v tom malý rozdíl, pane,“ usmál se Biggles. „Já vím, jaké mne tam budou čekat potíže. Tohle nikdo z pohřešovaných nevěděl.“

„To vás ale nezachrání.“

„Asi ne. Někdo však bude vědět, kam jsem zamířil.“

Odmlčel se. V místnosti zavládlo ticho a předseda komise se rozhlédl po tvářích přísedících. Pak si odkašlal. „Zdá se, pánové, že je to vše, co jsme v současné době mohli probrat,“ prohlásil. „Inspektor Bigglesworth mne přesvědčil, že jeho podezření má pevné základy. Navrhuji proto odložit další poradu na dobu, kdy nám bude schopen předložit stejně pádné důkazy. Žádám o vaše připomínky.“

Všichni mlčeli, nechali rozhodnutí na předsedovi. Stará britská demokracie tentokrát trochu selhala.

„Dobrá,“ řekl předsedající a vstal. „Končím poradu. Projednám věc s generálem Raymondem. který nás pak bude informovat o každém dalším kroku.“

Biggles si zapálil cigaretu a vydal se nazpět do své kanceláře, aby se sešel s Algym, Gingerem a Bertiem, kteří na něj po celý čas čekali. Uvítalo ho ticho a tváře plné očekávání.

„Tak jak to šlo?“ nevydržel nakonec Ginger.

„Jak jsem čekal,“ odvětil Biggles a ztěžka zapadl do křesla. „Zase se mě někdo snažil přesvědčit o něčem, čemu se prostě nedá věřit. Nejspíš nečekali nic jiného, než že odborník potvrdí jejich neodborné předpoklady. Prostě politici. Za daných okolností jim nezbylo nic jiného, než odložit další poradu na dobu, než najdeme něco, čím bych svou teorii podpořil.“

„Jaké byly ty dané okolnosti, starouši?“ ozval se Bertie. „Rádi bychom věděli, jaké extravagance jsi jim navykládal?“

„Neužívej tak dlouhá cizí slova,“ napomenul ho Biggles. „Neřekl jsem nic výstředního, za čím bych nemohl v budoucnosti stát.“

„Chápu to správně tak, že letíme do Afriky?“ vložil se do řeči Ginger.

„Jinde ta letadla sotva najdeme. Upřímně řečeno však doufám, že jsem se v odhadu situace zmýlil. Pokud jsem měl

pravdu, pak dřív než s tím skončíme, zažijeme velmi horké chvilky.“

„Jeminářku, to je vzrušující, starouši,“ vyjekl vesele Bertie. „Někdo si po nás zase zastřílí, jako za krásných starých časů.“

„Neděsí mě představa, že si z nás někdo zase udělá terč,“ řekl Biggles. „Čím jsem ale starší, tím větší mám strach z představy, že někoho zasáhnu já a pak zjistím, že jsem zabil nevinného.“

„Tím bych si lámal hlavu až na místě,“ řekl Algy.

Otevřely se dveře, vstoupil brigádní generál Raymond a přelétl očima po přítomných. „Předpokládám, Bigglesworthe, že jste se zas do něčeho namočil,“ řekl.

„Trochu nezvyklé, co?“ ušklíbl se Biggles. „Obvykle nás házíte do vody vy a teď si za to skutečně mohu sám, pane. Pokud spadneme do kotle s horkou kaší, sním si jen to, co jsem sám navařil. Ale nezačal jsem s tím první. Zavinil to ten, kdo si hrál s letadly tak dlouho, až je dostal na zem.“

„Dobrá. Jak ho chcete najít? Nijak mě nepotěšilo, když jsem slyšel, že se toho chcete ujmout.“

„Nikdo neměl velkou radost. Všichni účastníci porady byli jako opaření, a až na předsedu ztratili schopnost řeči. Asi víte proč. Od začátku totiž moc dobře věděli, že mám pravdu. Někteří z nich si snad ani nepřejí objevení ztracených letadel, protože se bojí mezinárodního skandálu. Raději jsem jim ani neřekl, jak na to chci jít. Možná by pak věděli zbytečně moc.“

„Mě to ale řeknete, ne?“

„Jistě, pane. O založení stálé základny neuvažuji. Byla by nepohyblivá, kdežto zařízení, které dostává naše letadla na zem, je velice čilé. První dva stroje, které už těžko najdeme, zmizely poblíž východního pobřeží Afriky. Poslední letadlo ale zmizelo na západě. Pokud bylo k vynucení přistání použito stejného zařízení jako v prvních dvou případech, pak ho někdo přemístil. Je tu ještě možnost, že by těch zařízení bylo víc a byla by rozmístěna po celé Africe. Nevěřím tomu. Taková síť

by se dlouho neutajila. Na druhé straně beru na vědomí, že jestliže je ta tajná zbraň pohyblivá, klidně můžeme počítat s pokračováním série únosů. Podívejme se ještě na poslední případ.“

Biggles vstal a přešel k nástěnné mapě.

„Významný americký generál, který se svými asistenty podnikal inspekční cestu po vojenských základnách na Dálném a Středním východě, byl náhle odvolán zpět do Států na jakousi konferenci. Rozhodl se, že nejrychlejší bude cesta přes Afriku do Dakaru, kde chytí pravidelnou americkou linku přes Azorské ostrovy. Trasa jeho letu tedy byla Chartúm – Kano – Dakar. Až do Kana v Nigérii letělo letadlo v pořádku, ale potom se po něm slehla zem. Zmizelo někde mezi Kanem a Dakarem. To znamená, že k tomu mohlo dojít v Nigérii, Francouzské západní Africe, Dahome, v Sierra Leone nebo v Libérii. Nevím, kde bych se chtěl ztratit já. V letadle byly kromě generála a jeho spolupracovníků i záznamy o revizích amerických vojenských zařízení v polovině světa. To je už slušné lákadlo pro každého z případných nepřátel. Pokud byl stroj sestřelen a shořel, bylo to nepříjemné pro generála. Jestliže se však ty dokumenty dostaly do nesprávných rukou, bude to nepříjemné pro stovky lidí. Takhle to vidím já a nemyslím si, že tím to skončilo. Vzhledem k tomu, že po světě poletuje řada vojáků, politiků i vědců, musíme očekávat, že pokud tomu neuděláme přítrž, přijde další únos.“

„Pokračujte,“ řekl Raymond. „Na poradě jste prý naznačil, že dokážete najít ztracený stroj.“

„Když budeme jednat rychle, najdeme zařízení, které ho dostalo dolů. To je mnohem důležitější. Mohlo by být stále ukryto tam, kde bylo nasazeno naposled.“

„Jak ho chcete najít?“

„Z Dálného východu pospíchá na tutéž konferenci do Washingtonu další významná osobnost. Bude cestovat po stejné trase.“

„Kde jste vzal tuhle zprávu?“

Biggles se usmál. „Ještě před několika minutami jsem to nevěděl ani já. Možná je to velikášství, ale tou osobností budu tentokrát já. Pro případ, že by ti specialisté čirou náhodou neznali moje jméno a můj význam, budu se vydávat za někoho velice důležitého, abych jim stál za pokus. Pilotovat budu sám, a jediným členem naší posádky bude jistý Hebblethwaite.“

„Co tím chcete získat?“

„Informace. Kromě běžného kompasu si vezmu druhý, který bude chráněný olovem. Umožní mi to ověřit funkci běžného, leteckého kompasu. Když se začnou údaje obou kompasů odlišovat, bude jasné, že je nepřítel v akci. Potvrdí nám to, že se letadla neztratila náhodou, ale záměrně.“

„A co dál?“

„Poletím kurzem, který mi udá odchýlený letecký kompas. Tak zjistím kurz, kterým letěl pohřešovaný hastings. Ten nás zavede nad základnu únosců a byl by v tom hrom, kdybychom nespatřili ztracené letadlo, nebo alespoň to, co z něj zbylo.“

„Riskujete, že zmizíte i vy.“

„Neznám způsob jak se tomu vyhnout, pane. Kdybych se nedržel falešného kurzu, bylo by to podezřelé lidem, kteří vysílají do éteru ty svádivé bludičky. Pochopili by, že se něco děje.“

„Bludičky,“ ušklíbl se Raymond. „To je neodborný, ale docela vhodný název. Jaký stroj chcete použít pro svůj experiment?“

„Pohřešujeme hastings IV z transportního velitelství, který je speciálně upraven pro přepravu významných osob. Rád bych si od nich vypůjčil jiný, pokud to dokážete zařídit.“

„Líbit se jim tu určitě nebude,“ zavrčel Raymond. „Vzhledem k tomu, že o jedno letadlo už přišli, nebudou nadšení představou, že přijdou o další.“

„Nehodlám smlouvat, když jde o tak závažnou událost,“ prohlásil Biggles. „Kdybychom se snažili nakukat nepřátelům, že tak důležitá osoba je ochotná trmácet se přes Afriku v

rozviklané dakotě, byla by to jen ztráta času. Neskočili by na to.“

„Pokud vám vůbec dovolí s hastingsem přistát, potřebujete k tomu dlouhou a slušně upravenou přistávací dráhu.“

„Z důvodů, které jsem už uvedl, jsem přesvědčen, že letiště je v pořádku. Lidé, kteří to všechno připravili, nemohou potřebovat ohořelé trosky letadla a pokud unášejí naše osobnosti, rozhodně je nechtějí po kouskách, ale vcelku. Na to jsem ochoten vsadit krk.“

„Dobrá. Uvidím, co se dá dělat.“

„Když už budete jednat s ministerstvem, mohl byste je požádat také o dva jejich nejlepší piloty. Nemůže to být Tony Wragg ani Vic Roberts, kteří se ztratili. Ať vyberou dva jiné a v době mé operace je nenasazují do žádných dalších akcí.“

Brigádní generál se usmál. „Jste pořád stejný, Bigglesworthe. No, pokusím se. Buďte ale krajně opatrný, ať si nepřipálíte prsty. Nehodlám pro vás shánět obvazy a léky.“

„Hodlám si jen občas připálit cigaretu.“

„Buďte opatrný i při tom,“ ušklíbl se Raymond.

Biggles si povzdechl. „Jsem vždycky velmi opatrný, pane. To přece víte. Proč si myslíte, že jsem ještě naživu?“

„Někdy mi to nejde na rozum,“ zavrtěl hlavou generál a vyšel z místnosti.

„A teď do práce,“ řekl Biggles ostatním.

KAPITOLA DRUHÁ

PODLE PLÁNU

Pět dní po poradě vyšetřovací komise odstartoval letoun typu Hastings IV po doplnění paliva z provinčního letiště v Kanu. Stroj stoupal a mířil k Dakaru, velkému uzlu letových tratí ležícímu ve francouzském Senegalu na západoafrickém pobřeží. Za řízením seděl Biggles a sedadlo záložního pilota za ním obsadil Ginger. Nikdo další s nimi neletěl.

Teprve nyní začínala nejdůležitější část Bigglesova narychlo zosnovaného plánu, jak najít pohřešovaný hastings. Název Operace Bludička neprošel jako příliš průhledný, akci pojmenovali Operace Lex. Raymondovi se podařilo získat stroj, o který Biggles žádal, a prosadil, aby se v tisku objevila oficiální zpráva o tom, že plukovník W. Rayle, jeden z nejvýznamnějších britských vojenských specialistů cestuje ze Středního východu přes Dakar do USA, aby se zúčastnil významné konference ve Washingtonu.

Poté, co se připravili na cestu, vyrazil Biggles do Egypta přes Středozemní moře. Mohl jen doufat, že dorazí do podezřelé oblasti dříve, než nepřítel znovu udeří.

A vlastní příprava?

Jedinou výbavou, kterou se jejich hastings lišil od běžného stroje, byl izolovaný kompas, který bylo možné uvolnit a vyhodit z letadla v případě, kdyby jim hrozilo, že stroj padne do cizích rukou. Oba letci si vzali padáky. Před odletem se zrzek procvičil v obsluze speciální vysokofrekvenční vysílačky, která byla původně zkonstruována pro zpravodajské agenty. Jedinými zbraněmi, které si vezli, byly pistole a Biggles si svou

zbraň připevnil na lýtko lepící páskou. Očekával totiž, že pokud budou zajati, podrobí je jejich věznitelé důkladné prohlídce.

Daleko za hastingsem letěl halifax letecké policie, pilotovaný Algym a Bertiem, s nimiž se zrzek občas spojil vysílačkou. Užívali kódu. Algy a Beitie byli nepostradatelnou součástí akce, a jejich nesnadným úkolem bylo udržet kontakt s hastingsem, aniž by mohl kdokoli ze země zpozorovat souvislosti mezi oběma letadly. Právě v tom spočívala slabina celého plánu, o které všichni zúčastnění věděli. Kdyby se oba stroje dostaly příliš blízko k sobě, bylo by to podezřelé, pokud by se naopak od sebe příliš vzdálily, hrozila by ztráta spojení mezi posádkami. Ostatně jisté nebezpečí skrývalo i samotné spojení, jehož si mohl důvtipný nepřítel všimnout. Každá zpráva byla proto kódována a počet vysílacích relací byl krajně omezen.

Pro chvíle, které nastanou poté, až bude hastings donucen přistát, nevymýšlel Biggles žádný plán. Vlastně se takovou situací téměř nezabýval, protože vše záleželo na tom, za jakých okolností k nucenému přistání dojde. Byl si samozřejmě vědom, že až se to stane, dá se očekávat všechno. Od usměvavého přijetí a pozvání na skleničku, až po drsné uvítání kulometnou střelbou. Zrzkův dotaz, co pak udělají, odbyl stručným prohlášením vycházejícím z toho, že se tomu nemůže vyhnout, aniž by upozornil nepřítele na své záměry.

„Proč se bát věcí, které musí přijít?“ dodal.

Biggles moc toužil zjistit, zda pohřešovaný hastings nezměnil kurz náhodou. Kdyby současně odhalil i směr odkud přilétl, bylo by mu to dvojnásob milé. Otázku zčásti řešilo užití dvou kompasů, ale žádný případ neprobíhá přesně stejně. Hodlal proto zvažovat další postup, až když se prokáže pravdivost jeho první teorie. Pokud by byl Bigglesův stroj donucen přistát, Algy by to poznal a bylo na jeho uvážení, kam až bude hastings sledovat. Algy s Bertiem měli tedy dva úkoly – ověřit výsledek akce a potom zachránit přátele, kdyby jim hrozila smrt.

Nebezpečí celé operace bylo nasnadě. Jednak hrozila sabotáž a vzdušná katastrofa poté, kdyby se stroj vymkl Bigglesovi z rukou. Proto měli s sebou padáky. Dalším rizikem bylo nouzové přistání s tak velkým letadlem, jako byl hastings. Na krátké přistávací dráze nebo na špatně upraveném terénu bylo nutné předpokládat, že dojde k havárii. Ale i kdyby se potvrdilo to, co Biggles řekl Raymondovi, čekala oba letce po přistání snůška nepříjemností.

K pohodlnému a bezpečnému přistání potřeboval hastings dráhu delší než jednu míli. Byla malá pravděpodobnost, že se najde taková rovná plocha bez překážek a Biggles sice uklidnil Raymonda, ale sám sebe ne. Utěšoval se proto stejnými argumenty, které řekl jemu. Věděl, že se v tomto cípu afrického území nachází celá řada nouzových letišť, ale o jejich poloze neměl samozřejmě ani tušení. Mnohá byla zřízena během války, kdy se z USA dopravovaly přes Dakar na Střední východ vojenské jednotky a materiál. Biggles se domníval, že většina těchto nouzových letišť je již nepoužitelná, přesto si však opatřil navigační mapu ministerstva letectví z doby války, a vštípil si do paměti všechna nouzová letiště na trase. Ostatní učinili totéž.

Hastings se sunul cestovní rychlostí bezmračnou oblohou ve výšce 8 tisíc stop. Pod nimi ubíhalo panorama africké přírody. Pak se v dáli před nimi objevilo zelené moře rovníkových tropických pralesů kolem řeky Nigeru a jejích přítoků. Blížili se k nim a Bigglese napadlo, že buď bude záhada vyřešena za necelou hodinu, nebo jeho plán selhal. Až totiž doletí nad prales, nebude již na bezpečné přistání ani pomyšlení.

Začínal se obávat, že jeho plán nevyjde, protože se tmavá masa džungle v dálce před nimi stále zvětšovala a přibližovala. Náhle se však začaly věci vyvíjet přesně tak, jak předvídal. Ukazatel běžného kompasu se vychýlil, a ukazoval odlišné hodnoty než druhý, izolovaný přístroj.

„Je to tady," ozval se Biggles. „Zdá se, že jsme konečně vlétli do nebezpečné oblasti. Nezmýlil jsem se a musíme doufat, že nás ta pravda nezabije."

Ginger se předklonil a upřeně sledoval přístrojovou desku a druhý přístroj. Biggles dodržoval falešný kurz, který mu ukazoval kompas.

„Hrome!" vykřikl po chvíli. „Kam až nás to, k čertu, chtějí zavést? Očekával jsem odchylku z kurzu, ale ne něco takového."

Izolovaný kompas ukázal zrzkovi, že se z kursu odchýlili více než významně.

„Nevím sice, co se bude dít dál, ale připrav se na to, že sebou budeš muset při přistání hodit," řekl chraptivě Biggles, zatímco pohledem odhadoval terén pod letounem.

Ginger přikývl.

Uplynulo několik dalších minut.

„Jestliže se budeme dál držet tohoto kurzu, jsme za pár minut nad Atlantikem," zabručel Biggles. V témže okamžiku se rozhýbaly hodnoty snad všech ukazatelů na palubní desce. Motory zaškytaly. Nikoli jeden či dva, ale všechny čtyři naráz.

„A máme to v kapse," oznámil chmurně Biggles a upřel oči na terén pod letadlem s pečlivostí vlastní každému letci, donucenému přistát na neznámém území. „Zabírá to na nás jako magnet!"

Bylo zřejmé, že všechny čtyři motory Bristol Hercules ztrácejí výkon. Biggles se pokusil přidat plyn, ale na výkonu motorů se to nijak neprojevilo.

„Čím je to?" vyjekl zrzek.

„Nemám ponětí. V nádržích je paliva dost, takže něco ovlivnilo zapalování."

Ginger zatěkal očima po obloze, ačkoli neočekával, že by tam něco spatřil. Náhle strnul.

„Pane Bože!" vydechl. „Tamhle se k nám blíží letadlo!"

Biggles pohlédl naznačeným směrem a užasle zamrkal. Ještě před pár vteřinami by přísahal, že zná všechna letadla,

která brázdí vzduch, ale tento typ nepoznával. „Co ti to připomíná?“ zeptal se zrzka.

„Nic,“ zněla odpověď. „V životě jsem takové letadlo neviděl. Taky myslíš, že nějak souvisí s tím, co se s námi děje?“

„Ano. Ale neptej se mě, jak. Je to velmi účinné, když to takhle ovlivní motory. Znamená to, že zdroj není daleko. Budu muset dolů. Upozorni kódem Algyho. Rychle a stručně.“

Ginger to bez meškání udělal.

Biggles se zachmuřenou tváří a pevně semknutými rty začal kroužit se strojem, který ztrácel výšku, aby našel nejvhodnější místo k přistání ve vzdálenosti, na kterou bylo možno doplachtit. Přistát musel v každém případě. Při současné výšce stroje mohli doletět do vzdálenosti zhruba pěti až šesti mil.

Ginger koutkem oka zahlédl, jak se neznámý stroj blíží. Byl to dvoumotorový dolnoplošník střední velikosti, na jehož palubu se mohlo vtěsnat šest až osm cestujících. Letadlo nemělo vůbec žádné identifikační znaky, takže v něm mohli sedět vojáci i civilisté, muži z Kanady stejně jako z Filipín. Nyní se chovalo jako dobře vycvičený pes, který zahání zbloudilou ovečku do ohrady.

Hastings vytrvale klesal a Biggles konečně spatřil, co hledal. Jestliže to nebylo nouzové letiště, určitě to byl pruh rovné půdy, táhnoucí se tak blízko širokého pásu džungle, že by si ho Biggles nevšiml, kdyby jeho pozornost neupoutal sloup kouře na jednom jeho konci. Kromě dýmu však nikde nespatřil jedinou známku přítomnosti živého stvoření. Za normálních okolností by předpokládal, že kouř vychází z ohně domorodců, teď ho to ani nenapadlo.

„Ukazují nám cestu,“ zamumlal, a plně se soustředil na sestup, protože při omezeném výkonu motorů mu zbývala jediná příležitost k poměrně bezpečnému přistání.

„Musíš sednout, jinak skončíme mezi opicemi!“ vyhrkl zrzek.

„Oznámil jsi Algymu naši polohu?“ zeptal se, aniž by spustil oči ze země pod sebou.

„Ano. Už jsem ti to jednou řekl.“

„Dobrá. Připrav se na vyhození kompasu přes palubu. Ještě s tím ale počkej, viděli by ho padat. Počkej, až budu nízko nad lesem.“

„Rozumím.“

„Vyvlékni se z padáku. Teď ho potřebovat nebudeš. Vezmi ho ale s sebou, protože jinak by poznali, že jsem měl spolucestujícího a začali by po tobě pátrat.“

„Vezmu si ho.“

„Budu se snažit dosednout co nejdál od toho kouře a zastavím stroj bokem k džungli. Jakmile zastavím, vypadni z letounu, skoč do džungle a zůstaň ležet. O můj osud se nestarej, sleduj jenom, kam mě povedou. Jak se to uklidní, najdi si nějaký úkryt a zkus se spojit s Algym. Možná se ti podaří najít dostatečně ploché místo, na kterém by mohl přistát. Bída je, že jsem v okolí nic takového neviděl.“

„Jasně.“ vyhrkl Ginger a připravil se k rychlému opuštění letounu.

Nešlo o předem připravený plán. Bigglese prostě napadlo, jak využít blízkosti džungle a následná akce z toho vyplynula. Došlo přesně k situaci, kterou nemohl nikdo předvídat.

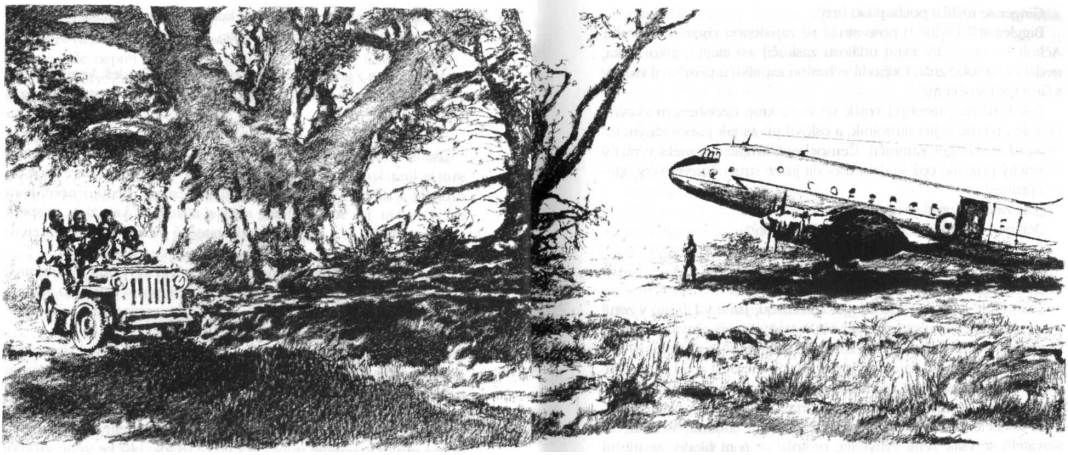
Biggles ztratil posledních pár set stop výšky, vyrovnal stroj těsně nad džunglí a zrzek vyhodil kompas. Letoun minul vrcholky stromů a dosedl na pás trávy sežehnuté sluncem. Kola podvozku lehce nadskočila, pak ještě jednou a letoun, vířící prach a stébla suché trávy, uháněl ke vzdálenému konci přírodní přistávací dráhy. Zpomaloval. Těsně před zastavením stočil pilot velké letadlo blíž ke stěně stromů. Křídlo stroje bylo od ní vzdáleno sotva deset yardů.

„Dávej pozor na to, kdyby ti chtěli zakroutit krk,“ řekl vesele zrzek a vyskočil. Klopýtl, napřímil se a doběhl k podrostu. Vtrhl se do něj jak štvaný králík. O pár yardů dál se v džungli obrátil a padl na zem tak, aby mohl sledovat, co se děje

u letadla. Zábava ho přešla a dostavilo se napětí. Zrzek byl připraven téměř na vše s výjimkou toho, k čemu došlo za chvíli.

Nepřekvapilo ho, když viděl přistávat neznámý dolnoplošník. To se dalo očekávat, a Ginger nevěnoval letadlu zvláštní pozornost. Více se soustředil na džíp se staženou střechou, který vyrazil odněkud z džungle a řítil se k hastingsu podél stěny stromů tou nejvyšší možnou rychlostí. Za vozem se zvedala oblaka prachu a v něm se tísnilo šest mužů s puškami. Zrzka nejdřív napadlo, kam posadí Bigglese. Co ho však nejvíc překvapilo byla skutečnost, že všichni muži byli černé pleti a měli na sobě uniformy. Jeden z nich se dokonce honosil zlatými prýmky.

Zrzek užasle sledoval, jak džíp plný vojáků prudce brzdí, jak z něj vyskakují muži s puškami a jako přepadové komando obkličují hastings. Dění, které se odehrávalo před jeho zrakem, bylo natolik vzdáleno jeho představám – a Bigglesovým pravděpodobně také – že nevěděl, co si o tom má myslet. Ani na vteřinu ho totiž nenapadlo, že by tady měli co do činění s někým jiným, než s bělochy, kteří se zajímají o vědu, o zbraně a o špionáž. Napadlo ho, že udělali hrubou chybu a přistáli na nesprávném místě. Měl dojem, že má před sebou francouzskou koloniální jednotku, konající svou povinnost.

Ginger se mýlil a pochopil to brzy.

Biggles stál klidně u nosu stroje se zapálenou cigaretou v ruce. Ačkoli ho nenadálý zvrat událostí zaskočil asi stejně, jako zrzka, nedal to na sobě znát. Odhodil vyhaslou zápalku a pozdravil vojáky s širokým úsměvem.

Pak k němu přistoupil voják ve stejnokroji ozdobeném zlatými prýmky, patrně velící důstojník, a oslovil pilota tak panovačným tónem, až se Ginger zamračil. Černochova angličtina měla výrazný americký přízvuk, což se dalo usoudit již ze stručné první věty, kterou pronesl.

„Jste zatčen," utrhl se na Bigglese.

„Vážně?" protáhl pilot a zvedl obočí. „Za co?"

„Za přistání na libérijském území bez povolení."

„A jak víte, že ho nemám?" zeptal se Biggles klidně.

„Protože žádné nebylo vydáno."

Tak takhle je to, blesklo Gingerovi hlavou. Jsme v Libérii, v zemi na západoafrickém pobřeží, jejíž obyvatelstvo tvoří převážně bývalí černí otroci z Ameriky. O této zemi věděl Ginger jen málo, a z toho mála si nevzpomínal na nic příjemného. Libérie byla zemí černochů, kteří si tady mohli dělat, co si zamanuli, a to bez jakéhokoli vnějšího vměšování. Libérijská vlajka se třepetala na spoustě plavidel, jejichž majitele země přilákala směšně nízkými daněmi. Většina cestovatelů se však zemi vyhýbala, protože se o ní říkalo, že místní vláda, která si zákony vykládá podle vlastní potřeby, si udělala zdroj příjmů z poplatků drsně vymáhaných od zahraničních návštěvníků. Nikdo nevěděl, co se skutečně děje v zákulisí této černé republiky. Alespoň tak to zrzek pochopil. Teď si představoval, že Bigglese vyslechnou a propustí hned poté, jak uhradí vysoké poplatky. Napadlo ho, že vystoupí z úkrytu a přidá se k Bigglesovi, ale naštěstí to neudělal. Byla by to totiž veliká chyba, což mu odhalil důstojník hned svým dalším rozkazem.

„Ať z letadla vystoupí plukovník Rayle," řekl hlasitě.

Ginger nemohl uvěřit svým uším. Jak mohl ten oprýmovaný chlapík vědět o jejich smyšleném pasažérovi?

„Plukovník Rayle?“ užasl Biggles. „Kdo je to?“

Zdálo se, že ta překvapeně vyřčená odpověď důstojníka ohromila. Strnul. Pak vnikl do letadla a prošel ho. Když vystoupil, měl ve tváři ještě zmatenější výraz.

„Vy jste sám?“ zeptal se.

„Všechno tomu nasvědčuje, pane.“

„Vy jste pilot?“

„Letadla obvykle sama nelétají.“

Mužova tvář se stáhla a oči se zúžily. „Moc vtipné,“ zasyčel. „Jste chytrý chlapec, ale na mně to už nezkoušejte. Co tu děláte? Kam letíte? Máte vstupní vízum?“

„K čemu? Mířil jsem do Dakaru, když mi náhle selhaly všechny čtyři motory. S něčím podobným jsem se v životě nesetkal. Jak je daleko k místu, kde by mi pomohli?“

„Pěkný kus cesty,“ řekl důstojník, ale výraz podezření z jeho tváře se nevytratil. „Jste si skutečně jist, že o plukovníku W. Rayleovi nevíte nic?“

„O tom člověku jsem v životě neslyšel. Proč vás tak zajímá?“

„Nic… to nic. Půjdete s námi.“ Muž pokynul k džípu. „Nastupte si.“

„A co můj stroj?“

„Postaráme se o něj.“

„Jen aby.“

„Nechte toho!“ vyjekl muž. „A povím vám ještě něco, přítelíčku. Nepokoušejte se sem víckrát dostat sám, protože tahle džungle není pro bělocha bezpečné. Všude kolem pobíhají dravá zvířata a taky spousta divokých mužů, kteří nesnášejí bělochy.“

Biggles neodpověděl. Pokrčil rameny a nasedl do džípu. Čtyři černí vojáci ho následovali a dva zůstali na místě. Když vozidlo vyrazilo a znovu zvířilo oblaka prachu podél lesní stěny, vytáhli ti dva ohromné nože a jali se letadlo maskovat.

Klestili křoviny, odsekávali ze stromů větve a pokládali zeleň na křídla a trup hastingsu, aby unikl pozorování ze vzduchu.

Zrzek se odplazil hlouběji do lesa, aby ho náhodou nenašli, ale když se vojáci dali do vyřezávání drnů, které také kladli na trup, vrátil se. Všiml si, že se oba úzkostlivě drželi při kraji džungle a vrhali k ní kradmé pohledy. Důvod jejich obezřetnosti pochopil, až když opodál u kraje lesa spatřil téměř nahého černocha, který svíral v ruce oštěp. Nově příchozí stál nehnutě, a tiše pozoroval činnost vojáků. Ti na něj něco zakřičeli, načež se černoch otočil a zmizel ve stínu. Zdálo se, jakoby se v džungli rozplynul.

Vojáci konečně dodělali práci a rychle vykročili směrem, jímž odjel džíp. Ginger zůstal na místě sám napospas vedru a ohyzdnému hmyzu, který na něj útočil v celých mračnech. Napadlo ho, že dříve či později ho mohou navštívit ještě hyeny, jedovatí hadi a hladoví lvi. Posadil se na balík s padákem a uvažoval o tom, čeho byl právě svědkem. Snažil se to pochopit a současně zkoušel představit si okolní krajinu tak, jak ji naposled viděl ze vzduchu. Dlouho to nevydržel. Útoky hmyzu byly stále dotěrnější, až znechucený zrzek ztratil nervy. Vstal, zvedl batoh a vykročil pryč z místa, kde se to nedalo snést.

Při prvních krocích si musel přiznat, že skoro závidí zajatému Bigglesovi, jehož odtud odvezli autem. Pokračoval dál a s tlumeným vrčením odháněl od své upocené hlavy bodavé hloubkové letce, kteří měnili džungli kolem něj v bzučící bitevní pole.

KAPITOLA TŘETÍ

CHMURNÉ VYHLÍDKY

Ginger se nemýlil, když předpokládal, že džíp plný černých vojáků Bigglese také překvapí. Když je Biggles spatřil, skutečně ho napadlo, že přistál na nesprávném místě, nebo že sem skupina mužů ve stejnokrojích dorazila jen náhodou před příchodem lidí, kteří zosnovali vynucené přistání.

Bigglese, který si byl jist, že vysazení motorů ovlivnilo cizí zařízení, vyléčil z těch dvou nápadů až důstojníkův silný zájem o plukovníka Rayleho. V okamžiku, kdy ta otázka zazněla, pochopil odkud vane vítr, stále si však neuměl srovnat v hlavě souvislosti. Jak by dokázala tahle tlupa ovládat zařízení, které bylo schopno donutit moderní letadla k přistání? Připadalo mu nesmyslné, že by tito prostí Afričané měli zájem a schopnosti stahovat letadla z oblohy. Nic na tom neměnily ani jejich unifonny.

Měli však nesporně zájem o jeho osobu. Tak silný zájem, že s ním zacházeli jako se zajatcem. Nebylo to sice moc zábavné, přesto se v duchu bavil. Když totiž jeho věznitelé zjistili, že cestuje sám, byli zmatenější než on sám. Také jejich velitele muselo napadnout, že se zmýlil a zajal nesprávný stroj! Co jiného si mohl myslet? Biggles byl rozhodnut nechat ho na omylu.

Na útěk nepomýšlel. Do zajetí se přece dostal z vlastní vůle. Jeho posláním bylo zjistit, co se tu děje, a ten úkol by nesplnil tím, že vojákům uprchne. Pokud šlo o území, na němž se nacházel, odhadoval, že je někde v libérijském vnitrozemí. Byl si jistý, že není na britské půdě, ačkoli Sierra Leone či Zlaté pobřeží nemohly být odtud daleko.

Nijak se proto nebouřil, když ho muži vehnali do džípu. Měl jen jedinou starost a tou byl osud Gingera. Nešla mu z mysli poznámka o darebácích v džungli, kteří nemají rádi

bělochy. Důstojník ho tím mohl jen zastrašovat, ale právě tak dobře mohl mluvit pravdu. Ať už to bylo tak či onak, ten chlapík měl rozhodně obavy z toho. aby mu Biggles neutekl.

Další hádankou bylo pro něj nouzové letiště. Prohlédl si ho jen zběžně, ale nedokázal uvěřit tomu, že by se zde, blízko hustého pralesa, objevila tak rovná a otevřená plocha bez jediné překážky jen působením přírodních sil. Na několika místech si všiml, že travní porost vyrůstá z písčité půdy. Došel k názom, že plošinu buď vypálili v minulosti domorodci, aby tak získali úrodné pole, nebo zde v době druhé světové války projely buldozery, a srovnaly terén na polní letiště pro americká letadla spojující zámoří s bojištěm na severovýchodě Afriky. Sporá tráva, která se později uchytila na vymýcené ploše nemohla letadlům překážet.

Džíp se nezastavil ani na vzdáleném konci přistávací dráhy, kde stopy podvozkových kol zmizely. Pokračoval dál asi půl míle širokým průsekem v džungli a vyjel opět do otevřeného prostoru, obehnaného ostnatým drátem. Biggles užasl. Ostnatý drát! Právě tento skvělý vynález vyspělé civilizace zde nečekal a rázem mu bylo zjevné, že se jedná o trvalou základnu, nikoli o pohyblivé zařízení. Nasvědčovala tomu i řada větších i malých chýší, které stály při krajích ohrady. Mezi nimi se tyčil dům z dřevěných trámů vybudovaný v evropském stylu. Bigglese napadlo, že jde o budovu velitele, a když k ní vůz zatočil, jeho předpoklad se potvrdil.

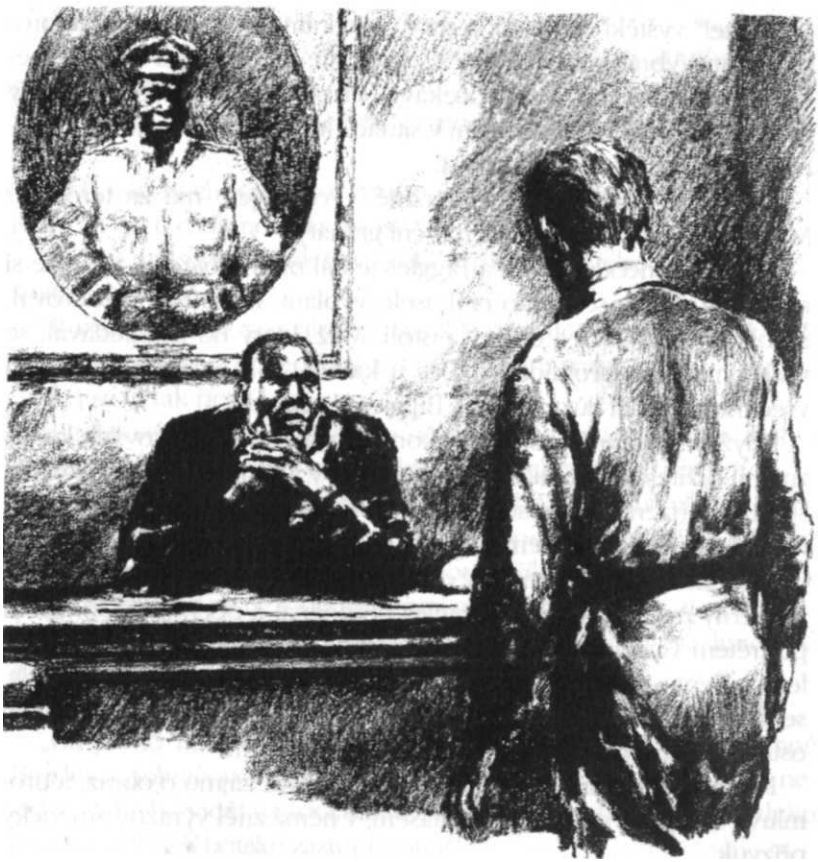
Pilot rychle přelétl očima celé otevřené prostranství a všiml si, že v jeho vzdálenější části je vestavěna menší ohrada, která je rovněž obehnaná ostnatým drátem. Osaměle tam stála další chýše, ze které právě vycházelo několik bělochů. Ven je patrně vylákal zvuk automobilového motoru. Na dálku sice Biggles nemohl rozeznat jejich tváře, ale na první pohled ho upoutalo, jak na nich visí šaty. Všichni byli velmi vyhublí.

Muži došli k plotu a jeden z nich zamával. Ostatní jen otupěle civěli na džíp. Byli skutečně ve velmi zuboženém

stavu, a když Biggles zvedl paži, aby opětoval pozdrav, výraz v jeho tváři ztvrdl. Běloši, které viděl, byli beze sporu zajatci.

Jeho letmý průzkum skončil v okamžiku, kdy se džíp zastavil u dveří dlouhého stavení, před nimiž stál strážný. Důstojník mu ostrým hlasem nařídil, aby vystoupil.

„Hned, hned," ušklíbl se Biggles, když stál vedle auta. „Nějak mě nenapadlo, že prohlídka zdejších přírodních krás už skončila."

„Mlčte!“ vyštěkl důstojník a spolu s jedním z vojáků ho začal prohledávat. Vybrali mu všechno z kapes, ale mnoho věcí nenašli, neboť Biggles tuhle pozornost očekával. Přesto se musel přemáhat, aby nevybuchl. Věděl však, že není v situaci, kdy by si mohl hrát na hrdinu. Pokusil se alespoň o protest.

„Co tohle znamená?“ řekl mrzutě. „Považujete mě za teroristu? Myslíte si, že mám po kapsách ruční granáty?“

Nikdo mu neodpověděl a Biggles je dál neprovokoval, protože si uvědomil, že by se mu to nemuselo vyplatit. Kdyby jim vzdoroval, mohli by hledat dál a objevit pistoli. Muž, který ho prohledával, se však omezil na prohlídku kapes u kalhot. Pak odstoupil a předal všechno co našel důstojníkovi. Biggles si oddechl.

Když nepříjemná prohlídka skončila a obsah Bigglesových kapes změnil držitele, odvedli zajatce do budovy a vstrčili ho do velké, ale střídmě zařízené místnosti, na jejímž vzdálenějším konci stál mohutný stůl. Seděl za ním černoch, mlčky pozorující hosta. Za jeho zády visel na zadní stěně rozměrný obraz, z něhož na Bigglese přísně shlížel černý muž v uniformě. Biggles ho poznal a pochopil. Obraz byl portrétem Christopha Haitského, přezdívaného také „Černý Napoleon“. Tento muž, čistokrevný černoch, který se narodil jako otrok, se kdysi stal vlastním přičiněním diktátorem na Haiti, na rozlehlém ostrově v Karibském zálivu, který patříval Francii.

Muž za stolem si okamžitě všiml Bigglesova zájmu o obraz, a promluvil chraplavým hlubokým hlasem, v němž zněl výrazný americký přízvu k.

„Znáte ho?“

„Slyšel jsem o něm,“ upřesnil Biggles.

„Byl to veliký muž.“

„Pokud posuzujete velikost muže dle počtu vražd, které spáchal, pak to byl skutečný obr,“ řekl suše Biggles.

„Když se kácí les, létají třísky.“

„Ano. Jedna z nich nakonec zasáhla i jeho, že?“

„Krysy se najdou všude.“

„Jenže i mezi nimi se občas najde taková, která ztratí chuť na chladnokrevnou řezničinu.“

„Pomalu, pane!“ zamračil se černoch. „Mluvíte o mém příbuzném.“

„Ach tak. Pochopil jsem, že jste jeho obdivovatelem, ale netušil jsem, že jde o rodinnou záležitost.“

„Byl to můj prapradědeček,“ řekl černoch a v jeho hlase zazněla špatně skrývaná pýcha.

„Rozumím,“ řekl pomalu Biggles. Oč pomaleji se vyjadřoval, o to rychleji uvažoval. „Podědil jste po něm jeho názory?“

„Dá se to tak říci.“

Biggles se pozorně zadíval na svůj protějšek, kterému mohlo být kolem padesáti let. Byl to vysoký, statný chlapík, v jehož výrazu však nebylo nic, co by připomínalo prostého afrického domorodce. Vyzařovala z něj sebedůvěra, za kterou se podle Bigglesova odhadu skrývala osobnost, s níž nebylo radno si příliš zahrávat. Oproti svému pobočníkovi se nezdobil šňůrami a prýmky hýřícími zlatem, a jedinou ozdobou jeho stejnokroje bylo pět hvězdiček na límci. Se strohostí uniformy ladilo také to, co vzápětí pronesl.

„Kde je plukovník Rayle?“

„Co pořád máte s tím plukovníkem Raylem?“ zeptal se nevinně Biggles a pokračoval podle pravdy: „V životě jsem toho člověka neviděl a také ho vidět nehodlám. Musím pokračovat v letu. Jak daleko je to na nejbližší britské zastupitelství?“

„Daleko.“

„V tom případě musím pospíchat.“

„To bych vám neradil, pane,“ řekl černý muž.

„Pročpak?“

„Okolní džungle není pro bělocha bezpečná.“

„Nemůžete mi poskytnout ozbrojený doprovod? Viděl jsem tu mnoho mužů a také hodně zbraní,“ řekl Biggles, jenž

neměl ve skutečnosti nejmenší úmysl odejít dřív, než zjistí, jak jsou na tom zajatci. Předstíral touhu zmizet odtud jen proto, že se mu la reakce zdála přirozená a logická. „Mohl bych jim zaplatit," dodal hrdě.

„Je mi líto, ale své muže potřebuji zde."

„Kde vlastně jsem? V Libérii?"

„Jistěže."

„A ti muži jsou libérijští vojáci?"

„Ne tak docela."

„Jak to myslíte?"

„Tak, jak to říkám. Zůstanete tady den nebo dva, ještě si trochu pohovoříme, a potom se uvidí," prohlásil místní vládce. „Jak se jmenujete, pilote?"

„Bigglesworth."

Protože bylo Bigglesovo jméno uvedeno v letovém zápisníku, který vojáci jistě našli v letadle, nemělo by smysl, aby ho teď Biggles zapíral. Neměl k tomu důvod a mohl by si tím jen uškodit.

„Dobrá, pane Bigglesworthe," uzavřel rozmluvu černoch. „Mezitím dostanete příležitost, abyste se zde seznámil se svými krajany." Vstal a pokynul strážnému.

Voják vyvedl Bigglese z budovy, a přesně podle jeho očekávání ho provedl branou v plotu z ostnatého drátu do ohrady se zajatci. Ta se za novým vězněm uzavřela a strážný se postavil na stanoviště před ní. Biggles poznal jediného ze zajatců, kteří ho obklopili. Byl to podplukovník Tony Wragg, hlavní pilot zmizelého hastingsu.

„Ať visím, jestli tohle není Biggles!" vykřikl Wragg. „Co tady děláš? Myslel jsem, že jsi u…"

„Ne tak nahlas!" vpadl mu Biggles do řeči. „Vyplašíš v houští nějakou hyenu a ta přijde na návštěvu!"

„Hyenu?" vyhrkl Tony, ale pak varování pochopil a rozesmál se. „Jo jasně, hyenu, nějaké smrduté zvíře! Rád tě vidím, Bigglesi, ale tobě to nepřinese nic dobrého."

„Kde si můžeme promluvit?" řekl tlumeně Biggles.

„Tamhle ve stínu. Představím tě ostatním, ale předem tě musím upozornit na chlapíka jménem Hollweg – Baino Hollweg. Říká o sobě, že je Rakušan. Podle jeho podání je přírodovědec, kterého zajali na hranicích francouzského území, kde fotografoval divoká zvířata. Podle mého názoru to však je špeh, kterého mezi nás nasadili. Znáš přece ty skopčácké způsoby ze zajateckých táborů. Teď se seznámíš s ostatními.“

Tony mu postupně představil generála Homera Mandera z americké armády, a jeho tři tajemníky. Pak ho seznámil se dvěma členy své posádky z hastingsu – navigátorem seržantem Nortonem a radistou desátníkem Permem.

Biggles se trochu zmateně rozhlédl: „Kde je Vic Roberts, tvůj druhý pilot? On tu s vámi není?“

Kolem se rozhostilo dusné ticho. „Ne.“

„Proč ne?“

„Je mrtev. A Laxton, můj asistent, také.“

„Jak se to stalo?“

„Probodli je oštěpem na útěku.“

Biggles na něj vytřeštil oči. „To myslíte vážně?“ hlesl.

„Je to pravda.“

„Jste si jisti?“

„Naprosto jisti. Ukázali nám jejich těla. Nejspíš proto, aby nás odradili od dalších pokusů o útěk.“

„To ale vrhá na naší situaci nové světlo,“ pronesl Biggles zachmuřeně. „Myslím, že nás všechny pobijí, protože bychom mohli udat pachatele dvojnásobné vraždy. A jestliže nás nepovraždí, jistě nás odsud nikdy nepustí!“

„Omyl. To nebyla práce Christopha,“ namítl Tony. „Laxtona a Vice zabili divoši z džungle, nad kterými nemá kontrolu. Tak nám to alespoň vylíčil. Jak bychom mu dokázali opak? Právě při těchto vraždách se nám ale potvrdilo podezření vůči Hollwegovi. Vic ho podezíral od začátku. Uvízl za války v německém zajetí, a na tyhle krysy měl nos. Prohrabali jsme díru pod dráty a Vic chtěl jít pro pomoc. Laxton se nabídl, že ho doprovodí. Natřeli si obličeje uhlem, aby vypadali ve tmě

jako domorodci, a po setmění uprchli. Jejich mrtvá těla přinesli do půl hodiny.“

„Hollweg věděl, co dělají?“

„Ano. Snažili jsme se to před ním utajit, ale zahlédl je na poslední chvíli, když si natírali tváře uhlem. Vzápětí zmizel, ale hned nato jsme ho viděli mluvit s Christophem. Možná se jen snaží zachránit si krk, ale věřit se mu prostě nedá. Jinak se tu s námi ale nezachází špatně, až na to, že máme občas hlad a naše bydlení má k přepychu hodně daleko.“

„Co je vlastně zač ten Christophe? Trochu jsem si toho velkého chlapce prohlédl, když se mnou prohodil pár slov. Prohlašuje se za potomka Christopha Haitského.“

„To souhlasí. Je na to patřičně pyšný, a rád by si v Africe vybudoval vlastní říši.“

„Opravdu to řekl?“

„Jistě. Tahle sebranka má být jádrem armády.“

„Je to jenom jeho osobní záležitost, nebo v tom má prsty také libérijská vláda?“

„Těžko říci. My si myslíme, že pracuje na vlastní pěst. Vláda je daleko odsud a těžko si představit, že by byla ochotná řezat si pod sebou větev. Patrně tam vědí, že se tu děje nějaká nepravost, ale je pro ně snazší nechat věcem volný průběh, než se snažit jim zabránit. Asi neberou věc vážně, ale bylo by divné, kdyby do toho byli namočeni jen ti vojáčci, co krouží kolem. Na druhé straně se nedá pochybovat o tom, že si Christophe ochočil i místní divošské kmeny.“

Do rozhovoru se vložil generál Mander. „Jistěže. Ale ať je ten chlap potomkem Christopha z Haiti nebo není, má tuze podobné cíle. A jsem si jistý ještě jednou věcí – ten člověk nepochází z Afriky. Ve Spojených státech se vyzná stejně dobře jako já. Zná a viděl spoustu měst. Věděl třeba i to, jakým letadlem jsem letěl, kam mířilo a čím jsem se tam měl zabývat. Bylo to jasné už z toho, s jakou jistotou šel po mých zavazadlech. Všechno to nějak souvisí se získáváním utajovaných informací, jenže nevím, jak.“

„Tohle nevypadá na černošské spiknutí,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Neviděli jste tu žádné bělochy?“

„Jen Hollwega, ale ten má být zajatcem stejně jako my.“

„Já bych se vsadil, že v tom mají prsty běloši,“ namítl Biggles. „Celou zdejší posádku jen zneužívají a schovávají se za ně. Jak by se mohl Christophe dozvědět o generálu Manderovi a o letadlech, která tudy poletí? Jak by mohl vědět o mně? Nepřesvědčujte mě, že tahle tlupa divochů disponuje celosvětovou zpravodajskou sítí. To by byl příliš silný tabák. Proč jste tu přistáli?“ obrátil se na Tonyho Wragga.

„Selhaly mi motory.“

„Věděl jsi, že ses odchýlil z kurzu?“

„Dokud jsem nepřistál, neměl jsem o tom ani tušení.“

„Věděl jsi o lom, že před vámi zmizela již dvě letadla?“

„Ano. K tomu ale došlo poblíž východního pobřeží, a já jsem to nedával do souvislosti s našimi problémy. Vlastně jsem nechápal, co se děje, dokud mi neoznámili, že jsem jejich zajatec. Ještě pak jsem byl hodně dlouho přesvědčen, že jsem se něčím provinil proti zákonům Libérie.“

„Ví někdo z vás, co se stalo s dalšími dvěma stroji?“ zeptal se Biggles.

„Christophe říkal, že slyšel o dvou letadlech, která měla potíže s motory a musela nouzově přistát. Obě prý přitom havarovala a shořela. Pochopitelně nepřipouští, že by s tím on sám měl cokoli společného.“

„Taky bych se tím nechlubil,“ ušklíbl se Biggles.

„Jenomže to tak asi bylo a posádky zahynuly,“ řekl Tony. „Kdyby se těch mužů někdo zmocnil, byli by už zadrátováni s námi. Proč myslíš, že nás tu drží?“

„To ví jen ďas a ten jeho černý pekelný bratr. Třeba nám chce mermomocí prokázat pohostinství. Když vám selhaly motory, viděli jste na obloze jiné letadlo?“

„Viděl,“ kývl pilot. „Nepřikládal jsem tomu význam. To letadlo poletuje nad táborem občas i teď.“

„Připomíná někomu z vás nějaký určitý typ?“

„Ne. Nejspíš je to nový model.“

„Viděl někdo z vás jeho pilota?“

„Ne.“

„Máte alespoň nějakou představu o tom, co způsobilo vynechání motorů letadla?“

„Ne,“ řekl Tony Wragg. „Přišlo to jako blesk z čistého nebe, a já si uvědomil, co se děje, až když jsem zoufale hledal místo pro přistání.“

„Vysílali jste SOS?“

„Nebyl čas. Navigátor Penn náhle zjistil, že jsme se odchýlili z kurzu, ale než jsme stačili udělat cokoli, abychom to napravili, seděli jsme na zemi. To, že si s námi nějak zalaškoval kompas nám došlo pozdě. Ty víš, proč nám vypověděly motory službu?“

„Ještě ne,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Ale zatraceně dobře vím, že zařízení, kterým stahují letadla na zem, nevyvinuli tihle černoši. A také netuším, jak by se ho mohl zmocnit Christophe. To ovšem není jediná otázka. Kde třeba bere peníze k zaplacení těch černých kovbojů, které vidíme všude kolem? On je určitě ctižádostivý, ale sama ctižádost nestačí k vybudování impéria. Za tím vězí mocnější Napoleon, než je Christophe!“

„Vím, kam míříš,“ řekl Tony. „Pokud jde o další záchvěv studené války, není divu, že se nepřítel rozhodl zmocnit se tady generála Mandera. Ale proč chtěl dostat tebe, Bigglesi? Co vůbec hledáš v tomhle horkém koutě?“

„Co hledám? Nic. Přepravoval jsem hastings do Dakaru.“

„Vezl jsi na palubě něco důležitého?“

„Jen sám sebe,“ usmál se Biggles, ale pak zvážněl. „Budu k vám upřímný – hledám tady právě vás! Proto moc potřebuji vědět, kam zmizel váš hastings. Když mě vezli do téhle voliéry, nikde jsem ho neviděl.“

„Nevím kam ho uklidili. Opustili jsme ho, když se mi podařilo přistát. Stroj ještě nestál, a černí hoši byli u něj. Zavezli nás za dráty a od té doby jsme nebyli venku. Vic Roberts doufal, že letadlo najde, a uletí s ním.“

„Na přistávací dráze by hledal marně. Není tam.“

„Museli ho přetáhnout, nebo s ním někam přeletět. Pilota mají, tak proč by to nedokázali? Nebylo by ani rozumné nechávat letoun na otevřeném prostranství.“

Biggles kývl.

Na chvíli zavládlo ticho a pak se znovu ozval generál Mander. Přikročil k Bigglesovi, položil mu ruku na rameno a tichým hlasem ho vyzval: „Pojďte kousek stranou. Rád bych si v vámi promluvil o samotě.“

Vedl ho od skupiny a zastavil se až u ostnatého plotu. Zvědavý Biggles si v duchu kladl otázku, co se dozví.

„Když jste vystoupil z džípu hned po vašem příjezdu, Wragg vás přes tu dálku poznal,“ začal Mander, „a prohlásil při tom: ‚Mám dojem, že tam vidím Bigglesworth a od zvláštního útvaru letecké policie.‘ Hned jsem pochopil, že…“

„Byl u toho Hollweg?“ přerušil ho Biggles.

Generál se na okamžik zamyslel. „Nevzpomínám si, že bych ho viděl, ale mohl tam být. Pochopil jsem tedy z toho a z vaší řeči správně, že jste důstojník britské bezpečnosti?“

„Ano.“

„Vyšetřujete tuhle ohavnost?“

„Ano, ale z pochopitelných důvodů nemohu potřebovat, aby se to dozvěděl někdo další. Když se to dostane k Christophovým uším, mé poslání rychle skončí.“

„O tom není sporu,“ řekl vážně generál.

„Máte nějaký konkrétní důvod, proč se mne na to ptáte?“

„Mám a asi vás dost překvapí,“ vzdychl generál. „Svěřil jste mi své tajemství a já vám tedy svěřím svoje. Neřekl jsem to v táboře nikomu, protože jde o záležitost příliš důležitou. Nesmí se dostat k nepovolaným uším a budu vám vděčný, když na ní hned zapomenete.“ Mander znovu vzdychl, jakoby mu ta řeč rvala srdce, ale pak přece jen pokračoval.

„Vzhledem k tomu, čím se zabýváte, byste však měl mít podrobné informace. Když jsem před rokem opouštěl Spojené státy, naši vědci a technici právě končili s vývojem nového

zařízení. Mám-li použít otřepanou frázi, šlo o novou tajnou zbraň. Ta věc měla být údajně schopna změnit kurz letounu a v případě potřeby i zastavit jeho motory. V době, kdy jsem byl u toho, to účinkovalo pouze na kratší vzdálenosti, vývoj však pokračoval rychle a slibně, a bylo zjevné, že se účinnost brzy podstatně zvýší. Chápete, kam mířím?“

„Pozoruhodné,“ nadechl se Biggles. „Vysvětluje to spoustu věcí. Díky, že jste mě do toho zasvětil. Chápu to tak, že nový vynález nějakým způsobem padl do Christophových rukou a on ho nyní využívá jako zbraně k dosažení vlastních cílů.“

„Rozumíme si skvěle. Rozhodně to nevymyslel on či někdo z jeho lidí a kdyby naše zařízení získali špióni z opačné strany železné opony, neměl by ho on. Připadám si jako v potrhlém snu. Naprosto nechápu, jak se ten pomatený dědic haitského Napoleona mohl dostat k vynálezu, ale stalo se. Teď chce s jeho pomocí nastolit vlastní říši. Jeden z mých tajemníků přiletěl za mnou nedávno, a mohl by mít čerstvější zprávy. Neměli jsme na to čas ani příležitost, ale teď se ho zeptám.“

Generál se odmlčel a upřel oči do šera. „Pozor,“ sykl pak. „Tam přichází Hollweg. On sám toho moc nenamluví, ale stále naslouchá. Bude lepší, když se vrátíme k ostatním.“

„Máte u sebe vy nebo vaši lidé aspoň nějaké zbraně?“ zeptal se Biggles, když se pomalu blížili ke skupince zajatců. „Odhaduji, že dříve nebo později tu dojde na lámání chleba. Moc rád bych věděl, jak na tom jsme.“

„Nikdo není ozbrojen. Vy snad ano?“

„Mám pistoli.“

„Jak jste ji před nimi utajil? Nebo chcete tvrdit, že vás ani neprohledali!“

„Ale ano, jen si nedali příliš záležet.“

Generál se užasle zahleděl Bigglesovi do tváře. „To se vám tedy opravdu povedlo.“ Kráčeli dál.

Biggles dostal konečně možnost prohlédnout si zblízka údajného rakouského vědce. Ten postával s rukama v kapsách

opodál, jako by vycítil, že o jeho společnost tu nikdo nestojí. Biggles si ale všiml, že muž udržuje od ostatních přesně takový odstup, aby mohl vyslechnout vše, co si povídají.

Byl to asi čtyřicetiletý chlapík s černým plnovousem a vlasy. V jeho obličeji tkvěl zvláštní výraz. Byla to grimasa strnulého úsměvu, nebo spíše šklebu. Pohled jeho očí však o příliš dobrém rozmaru nesvědčil. Podle vzhledu to skutečně mohl být Rakušan, ale stejně dobře mohlo jít o příslušníka jakéhokoli evropského národa. Bigglesovi stačil jediný pohled, aby pochopil, proč vůči němu pojal Vic Roberts podezření. Hollweg si nezískal ani jeho důvěru.

„Odkud se dostal ten chlap do tábora?“ zašeptal Biggles sám pro sebe. „Byl v doslechu, když Tony Wragg vysypal tu svou nešťastnou poznámku o letecké policii?“

Neuplynula však víc než minuta a odpověď na druhou otázku znal, a bylo to nemilé poznání. K ostnatému plotu se přihnali dva černí vojáci z eskorty, která Bigglese doprovázela cestou od letadla.

„Ten nový – Biggsfort!“ vyštěkl jeden z nich. „Jdeme! Generál chce s vámi mluvit.“

Biggles se pozorně zadíval na strážného. Uvědomil si, že každý černoch, jehož tu potkal, mluvil anglicky. Obrátil se k odchodu, ale ještě stačil poznamenat: „Pokud si Christophe nepřivezl tyhle příjemné hochy rovnou ze Spojených Států, musel je naverbovat na pobřeží, kde pochytili angličtinu při práci v přístavech.“

„Rozhodně je to pěkná sebranka,“ prohlásil generál. „Dávejte na sebe pozor.“

„Budu,“ slíbil Biggles.

KAPITOLA ČTVRTÁ

ČÍM DÁL TÍM HŮŘ

Bigglesovi stačilo pohlédnout Christophovi do tváře, aby z jeho výrazu poznal, že se něco stalo. Christophe se na něj díval zcela jinak, nežli předtím. Svraštělé čelo, stisknuté rty a oči hrozivě upřené na návštěvníka. Biggles si uvědomil, že tohle bude více než nepříjemný pohovor.

„Máte nástup… vy poldo!“ prohlásil pravnuk Napoleona Haitského. Řekl to sice tiše, ale poslední slovo ostře zdůraznil.

Biggles chvíli mlčel. Odpověď na otázku, zda Hollweg zaslechl Wraggovu větu, znal už od okamžiku, kdy pro něj vojáci přiběhli. Hollweg slyšel. Měl zřejmě skvělý sluch a dobré nohy. Pospíšil si, aby udal nového zajatce v táboře svému černému pánu. Biggles sice čekal nepříjemnost, ale Christophův zrak hrozil vraždou. Zabodával se do Bigglese, jakoby měl před sebou nejodpornějšího z čertů.

„Nebudeme si vyprávět o děvčatech, což?“ ozval se konečně pilot, jenž zvolil drzost proto, aby měl celou věc rychle za sebou.

„Jestli si myslíte, že jste bůhvíjaký chytrák, moc se pletete,“ zabouřil Christophe. „Tenhle zápas jste prohrál K.O., už když jste se rozhodl sem přiletět. Udělal jste pitomost!“

Biggles jako starý válečník dobře věděl, že ten, kdo ve slovním střetu ustoupí jako první byť jen o krůček, dělá první dlouhý krok k porážce. Nehodlal proto couvnout ani tentokrát, přestože mu bylo jasné, že své postavení příliš nezlepší.

„Než slezete z ringu a začnou vás plácat po ramenou, zamyslete se,“ řekl Biggles. „Nemáte si k čemu gratulovat. Byl jsem přece na zádech už od zazvonění do prvního kola. To vás nenapadlo? Nevadí, když se posadím?“

Nečekal na svolení, sedl si a natáhl se pro své vlastní pouzdro s cigaretami, ležící na stole před Christophem. Vytáhl

si jednu a zapálil si. „Pokračujte," vyzval s úsměvem zaraženého Christopha. „Předpokládám, že se mnou chcete o něčem mluvit."

„Chytrý chlapec," zavrčel Christophe.

„Co kdybychom přestali mařit čas nekonečnými poklonami?" navrhl Biggles. „Ostatně, nejde o chytrost a důvtip. Jde jen o schopnost domyslet věci do konce. Jestliže někdo z nás dělá pitomosti, jste to vy. Pletete se hlavně v tom, když se domníváte, že vám projde akce, do které jste se pustil. Říkáte, že jsem polda. V pořádku, řekněme, že máte pravdu. Pak jistě víte, že mne sem někdo poslal, abych zastavil nezákonnou činnost. Určitě si také umíte spočítat, že ten kdo mne vyslal, má moc a sílu na kterou nestačíte. Nehodlám podceňovat váš důvtip, vaše styky ani vaše vojáky, ale vy jistě sám víte, že sebelepší boxer muší váhy nejde do ringu s někým, kdo má titul mistra světa v těžké. Uvědomte si to, než provedete další nerozvážnost. Podívejte se na situaci nejen z mého, ale i z vašeho hlediska."

Odmlčel se, aby nechal svá slova doznít v dramatické odmlce. Z Christophovy tváře vyčetl, že se trefil do černého.

„Jenom tak mimochodem," dodal po chvíli. „Kdo vám řekl, že jsem policista?"

„Vrabci si to cvrlikali."

„Nejmenoval se jeden z nich Hollweg?"

Černoch se zatvářil překvapeně. „Jak ten by to mohl vědět?"

Bigglese napadlo, že možná vsadil na špatnou kartu, neboť údiv jeho protivníka se mu zdál nelíčený. Mávl rukou.

„Omlouvám se. To byl jen takový nápad. Vypadá jako chlapík, jenž ucítí policistu na sto honů, stejně jako já mám nos na darebáky všech typů. Tak kdo to byl?"

„Mám své spojence."

Biggles se usmál. „To já také. Takže je to jedna k jedné."

„Nesmysl!" zamračil se Christophe. „Já vedu. Já jsem šéf!"

„Jak myslíte. Nemá smysl se o tom dohadovat. Vraťme se raději k jádru věci. Moji přátelé mi řekli, že tu hodláte založit velikou černošskou říši. Zřejmě se s tím netajíte.“

„Vůbec ne. Proč bych to také dělal? Mluvím o tom a nechápu, co by na tom mělo být špatného?“

„Nic. Vůbec nic. Klidně tom pokračujte, když si myslíte, že na to stačíte. V Londýně jsou stovky lidí, kteří si o sobě myslí, že je Bůh povolal k zakládání říší. Postaví se v Hyde parku na cihlu a přesvědčují o tom ostatní. Nikdo jim v řečnění nebrání – dokud ovšem později nepřekročí hranice zákona. O to právě jde. Problémy jim nastanou ve chvíli, když si vykládají zákony tak, jak se jim to zrovna hodí. Pak jejich loď narazí na útes a potopí se. Třebas jistý Adolf Hitler. Skončil zle. Mussolini byl podobný případ a stejně dopadl váš prapradědeček. Ti všichni udělali hrubou chybu. Vy teď řídíte svou loď ke stejnému útesu. Klidně si budujte svoje impérium, ale nepočítejte s tím, že bude mít pevné základy, jestli si pořídíte materiál za ukradené peníze a zazdíte do nich mrtvoly. Berte to jako dobrou radu a přemýšlejte o tom.“

Christophe se na Bigglese zvídavě zadíval, ale pak mávl rukou. „Nepotřebuji vaše rady,“ řekl. „Chci jen vědět, kde je plukovník Rayle.“

„Kdopak vám o něm řekl?“

„Neřekl jsem vám, že mám své spojence?“

„Mohl jste si vybrat chytřejší,“ řekl přátelsky Biggles. „Podle mého názoru vás stejně chtějí jen zneužít. Žádný plukovník Rayle totiž neexistuje.“

Christophe strnul. Jeho tmavé oči užasle zamrkaly.

Biggles uhasil cigaretu a vzal si z pouzdra další. „Plukovníka jsem si vymyslel jen proto, abych se dostal na vaší stopu. Uspěl jsem vlastně už ve chvíli, kdy jste si začali pohrávat s kompasem mého letadla. Můžete mi věřit, že můj výlet má slušné zajištění. Ví o něm hlouček lidí, kteří mě sledují. A teď, když oba víme na čem jsme, snad byste mi mohl objasnit, kdo rozjel tenhle špinavý obchod?“

Christophe se již vzpamatoval z překvapení a dokázal, jak pevné má nervy. „Nikdo," usmál se. „Šéf jsem já."

„To jsem už od vás slyšel. Asi tomu opravdu věříte. Dosud sice nevím, kdo jsou vaši spojenci, ačkoli mám určité podezření, ale jestli si myslíte, že vám ponechají volné ruce, jste pošetilec. A teď upřímně: Nemyslím si, že jste hlupák, tak proč bychom nemohli hrát spolu čistou hru a pokusit se věc urovnat? Tímhle způsobem nevyhrajete."

Christophe zamžoural. „To tvrdíte vy."

„To skutečně tvrdím. Máte přece dost soudnosti, abyste pochopil, že není v silách hrstky vašich vojáků vzdorovat mocnostem jako je Anglie a USA."

„Co by mi mohli udělat? Tady je Libérie, svobodná země, a každý, kdo by se chtěl vměšovat do jejích záležitostí, si jenom koleduje o mezinárodní aféru," zasmál se Christophe. „Snad mi nehodláte namluvit, že sem někdo chystá invazi?"

„Ne, ale ta mezinárodní aféra je dávno na světě," řekl Biggles. „Rozpoutal jste ji vy sám."

„Jen klid," zavrčel černoch. „Co jsem začal, to dokončím."

Biggles si uvědomil, že začal příliš zhurta, a smutně pokrčil rameny. Nepochyboval o tom, že Christophe dobře chápe, že od něj slyší pravdu, jenomže mu ta pravda není po chuti. „Jak chcete," řekl.

V tu chvíli vstoupil do místnosti jeden z vojáků, a položil na stůl svého velitele list papíru. Christophe četl zprávu, a jak hleděl na papír, výraz jeho tváře se měnil. Jeho temné oči se zvedly k Bigglesovi. „Všechno nasvědčuje tomu, že moji spojenci o vás vědí," poznamenal.

„To mě nepřekvapuje."

„Posílají sem někoho, kdo by si s vámi velice rád promluvil, vážený pane."

„Vy zas nezapomeňte, že se blíží doba, kdy moji spojenci zatouží po rozhovoru s vámi," upozornil ho suše Biggles.

Rozmluvu náhle přerušil příchod dalšího černého chlapíka, který nesl jakýsi balík. Hodil ho na podlahu, ukázal na něj a

zachraptěl cosi záhadnou řečí. Biggles mu nerozuměl, ale ani nemusel. Poznal, že to co muž přinesl, je Gingerův padák.

Výraz v Christophově tváři ztvrdl. „Kdo byl s vámi v letadle?“ zeptal se ostře.

„Můj přítel.“

„Kam zmizel?“

„Předpokládám, že šel domů, aby oznámil mému šéfovi, kde zrovna jsem a proč se nevracím.“

Zdálo se, že Christophe po těchto opovážlivých slovech ztratil pečlivě udržovanou duševní rovnováhu. Vyskočil od stolu a zařval: „Kdyby s vámi někdo nepotřeboval naléhavě mluvit, vyřídil bych si to s vámi sám a hned! Ale já si počkám a nebude to trvat dlouho. Pokusíte se o útěk a dopadnete tak, jak zasloužíte.“

„Ale já od vás nijak nespěchám,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Jsem zvědav na to, co tu vlastně chystáte. Kromě toho bych docela rád viděl toho, kdo se s vámi spřáhnul.“

Christophe se posadil, jako by mu něco v Bigglesově chování vzalo vítr z plachet, ale také vrátilo ztracený klid. Zahleděl se na svého zajatce zpola přivřenýma očima.

„Váš přítel zabil člověka,“ řekl. „Zastřelil ho.“

„Musel k tomu mít dobrý důvod.“

„Je to vražda!“

„Určitě, když to říkáte vy. Nepochybují, že toho víte o vraždění mnohem víc, než já.“

„Víte, co tady znamená, zabít člověka?“

„Vím, co to znamená v civilizovaných zemích. Jednou to určitě poznáte taky.“

„Muži z jeho kmene požadují vrahovu krev!“

„Myslím, že je časem ta žádostivost přejde.“

Christophe který zřejmě poznal, že slovní potyčka nikam nevede, pokynul strážnému, aby zajatce odvedl. Přece jen se však pokusil o poslední výpad: „Zdá se, že moji přátelé zvenčí vás znají velmi podrobně.“

„Poznají mě ještě líp, až tady skončím. Třeba je pak ta stará známost bude mrzet.“

„Když slyšeli vaše jméno, měli radost jak malé děti.“

„Člověka moc potěší, když se dozví, že udělal někomu radost,“ zamumlal Biggles a zamířil ke dveřím. Odcházel spokojen, protože získal víc informací, než doufal. Strážný jej vedl rovnou zpět do ohrady z ostnatého drátu a Biggles hned zamířil ke generálu Manderovi a Tonymu Wraggovi, kteří spolu právě rozmlouvali.

„Ti lidé tu musí mít vlastní radiostanici,“ řekl. „Mají spojení s okolním světem. Víte, kde by mohla být ukrytá?“

Tony ukázal na nedalekou chatrč. „Když je tichá noc, jsou z ní slyšet zvuky nějakého stroje. Jednou se za takové noci otevřely dveře a mně se zdálo, že slyším morseovku.“

„Dobrá,“ přikývl Biggles. „Pořád jsem sice ještě nepřišel všemu na kloub, ale jednou věcí jsem si už jistý – Christophe si hraje na vlastním písečku a současně využívá pomoc zvenčí. Jen tuším, kdo jsou jeho spojenci, ale vím jistě, že mají své vlastní záměry, a ty jsou jiné než Christophovy. Vyvozuji z toho, že se dříve nebo později jejich plány zkříží. Vsadil bych na to, že ti druzí jsou agenti z oblasti za železnou oponou a jejich podpora vydrží jen do chvíle, kdy se jim přestane hodit do krámu. Mějte to na paměti pro případ, že by se mi stalo něco zlého.“

„Domníváš se, že ti chce někdo podříznout krk?“

„Ne,“ usmál se Biggles. „Christophe je civilizovaný muž a dal by mě odstřelit. Když se dozvěděl, že patřím k policii, podrážděně ho to a sdělil mi, že si to se mnou vypořádá po svém. Možná jsem měl nakonec štěstí, když o mne projevili tak silný zájem jeho spojenci zvenčí. Nejspíš jen díky jim nesvolal Christophe popravčí četu.“

„To udělal ten gauner Hollweg!“ vybuchl Tony. „Já ho…“

„Zadrž!“ přerušil ho Biggles. „Patrně nás skutečně špehuje, ale zprávu o mně dostal Christophe nejspíš rádiem. Ohlásil můj přílet těm svým holoubkům. Když se dozvěděli, že

přijel Bigglesworth, skákali prý radostí. Každopádně náš černý šéf teď není v nejlepší náladě. Očekávám příchod jeho partnerů, a pochybuji, že by se mnou zacházeli v rukavičkách.“

„Zatímco jsi byl u Christopha, letadlo odletělo,“ řekl Wragg.

„Slyšel jsem ho.“

„Možná letělo pro jeho spojence.“

„Také mne to napadlo. Musím vám ještě něco říci, ale nechte si to pro sebe. Nepracuji na úkolu sám. Tři moji přátelé jsou venku. Jeden by neměl být daleko, a dva další jsou s halifaxem v dosahu vysílačky. K čertu, je tu odporné horko! Musím se napít.“ Biggles vykročil k cisterně s vodou.

Generál Mander ho následoval. „Mám pro vás doplňující informace, jež by mohly celou situaci částečně osvětlit, ale na druhé straně do ní vnášejí další nejasnosti,“ řekl tiše.

Biggles se napil z hrnce upoutaného k cisterně.

„Všechny vaše zprávy jsou strhující,“ ušklíbl se.

„Když vás odvedli ke Christophovi, promluvil jsem se svým novým asistentem. Al Cox patří k důstojníkům naší tajné služby a ještě před měsícem pracoval ve Státech. Jak jsem vám už řekl, přidělili mi ho nedávno. Teď mi objasnil, k čemu tam došlo. Vědci dokončili projekt nové ružící zbraně, ale první fungující prototyp přeci pár měsíci zmizel. Došlo k neuvěřitelné blamáži. Zbraň kdosi ukradl dokonce i s letadlem, do kterého ji zamontovali. Málem jsem padl do mdlob.“

Mnoho nechybělo, a Bigglesovi by vypadl hrnec z niky. „Nebesa!“ vyhrkl. „Letadlo také? Jak se to mohlo stát?“

Generál bezradně rozhodil rukama. „Jak se tyhle věci stávají? Jak dochází k únikům těch nejstřeženějších tajemství? O tom vám přece nemusím nic vyprávět, jen vzpomeňte na vyzrazení tajemství atomové pumy! Letoun prý stál na startovací dráze připraven ke zkušebnímu letu, a jeden ze zaměstnanců letiště, nějaký černý voják, do něj prostě naskočil a odletěl. Od té doby stroj nikdo neviděl.“

Biggles nebyl na okamžik schopen slova. „Potom to ale je stroj, kterého tu používá Christophe!“ vyhrkl konečně. „Vy umíte člověka překvapit, generále. No, aspoň máme jasno.“

„To tedy máme. Kdyby letadlo dostali Rusové, věděli bychom to dávno od našich moskevských agentů. Ani kdyby za železnou oponou stačili vyrobit podle ukradeného letadla další, nepůjčili by ho přece dobrodruhovi typu Christopha. Považoval jsem ho za vcelku primitivního chlápka, ale teď měním názor.“

„Hm,“ pokrčil rameny Biggles. „Znáte jméno toho černého vojáka, který se strojem ulétl.“

„Jmenoval se Dessalines.“

„To mi něco říká,“ zamumlal Biggles. „Nemá to něco společného s Haiti, kde vladařil Christophův prapředek?“

„Muž, který si později říkal císař Dessalines, vedl vzpouru proti Francouzům na Haiti před stopadesáti lety. Dessalines bylo vlastně jméno jeho pána, kterému patřil jako otrok. Po něm ostrovu vládl nějaký Jean Jacques I. Ani jeho vláda netrvala dlouho. Svrhl ho právě starý Christophe, který se ukázal být ještě větší zrůdou, než jeho předchůdci.“

„Jste odborník na historii Haiti,“ usmál se na Mandera Biggles. „A teď mě z toho vyveďte. Muž, který ukradne letadlo, se jmenuje Dessalines. Ten zdejší chlapík si říká Christophe. Jsou do téhle lumpárny zapleteni dva lidé, nebo se jedná o téhož člověka?“

„Na to nedokáži odpovědět,“ řekl generál. „Jestliže Christophe dokáže pilotovat, mohl být i vojákem jménem Dessalines. Jestliže to neumí, pak je tu ještě někdo jiný. Pilot, který ukradl americké letadlo a dnes s ním poletuje nad Afrikou. Pak bychom tu měli dva muže. Dva chlapíky, kteří se možná rozhodli jít společně stopami svých předků a založit novou černošskou říši. Financovala by ji krádež nejnovější důmyslné zbraně, o kterou se zcela pochopitelně zajímají všechny mocnosti světa.“

„Sami by to nemohli zvládnout,“ prohlásil Biggles. „Někdo jim musel pomáhat a spolupracuje s nimi dosud.

Christophe to přiznal. Ti lidé to nedělají nezištně a netřeba příliš hádat jaký prospěch si od toho slibují.“

„Pochopitelně chtějí tu zbraň.“

„Správně. Jenže teď si ji Christophe drží u sebe. Pokud to tak skutečně je, zahrává si s ohněm.“

„Ale vždyť si nepočíná nijak hloupě,“ řekl generál. „Dokumenty, které v letadle našel, mají za železnou oponou miliónovou cenu. Já bych řekl, že je postupně prodává, a ze získaných peněz financuje svoji soukromou armádu.“

„To by mohlo být vysvětlení,“ přikývl Biggles. „Pokud to tak ale je, stejně to Christophe dlouho nepřežije. Ti, jimž říká spojenci, jsou odhodláni zbraň získat, a dříve či později ji také dostanou. Je vlastně divné, že ji dosud nemají.“

„Nemusí to být tak snadné, jak se zdá na první pohled,“ namítl generál. „Nezapomeňte, že okolní džungle se hemží tlupami černých domorodců, které Christophe platí. Tahle černá opona může být stejně neprostupná jako ta železná. Sovětští agenti se sem mohou dostat jedině letadlem. A Christophe díky zbrani ovládá zdejší vzdušný prostor. Nemyslím, že by ve Státech způsobilo moc velký rozruch, kdyby někdo ukradené letadlo a zbraň zničil. Původní plány máme, ty nikdo neukradl. Pokud by však Christophe předal letadlo do ruských rukou, bylo by zle. Byla by to naše největší prohra od chvíle, kdy nám vyfoukli tajemství atomové bomby.“

„Ano,“ řekl pomalu Biggles. „S těmi domorodci z pralesa máte asi pravdu.“

„Už jsme je tady několikrát viděli. Náčelníci, nebo snad šamani, si sem občas přišli pro peníze.“

„Měli pušky?“

„Žádné jsem u nich neviděl. Christophe jim patrně nevěří do té míry, aby jim svěřil střelné zbraně.“

„Alespoň to…“ zavrčel Biggles, jemuž vytanul na mysli smutný osud zrzka, jenž se potloukal kdesi v džunglí mezi domorodci, kteří měli příkaz zabít každého bělocha, na kterého tam narazí. Christophovi prozradil přítomnost druhé osoby na

palubě letadla nalezený padák. Když si však stěžoval Bigglesovi, že ten běloch zastřelil domorodce, znamenalo to, že se Ginger již s černochy střetl. Také oni tedy vědí, že se džunglí pohybuje bílý vetřelec. Zatím ho ještě nedopadli, protože tím by se jejich šéf Bigglesovi určitě pochlubil. Přesto bylo zrzkovo postavení v současné době nezáviděníhodné a Biggles hořce litoval, že ho do té kaše dostal. Měl pro sebe jedinou omluvu. Když ho po přistání vyslal do džungle, nemohl předvídat, jak se situace vyvine.

Dál zvažoval současný stav a možné východisko z něj, když se mu nad hlavou přehnalo letadlo, o němž se mezitím dozvěděl tolik pozoruhodných věcí. Vynořilo se na narůžovělé obloze a snášelo se k přistávací dráze. Právě zapadalo slunce.

„Myslím, že sem teď vede pouze tahle jedna cesta," ukázal na letoun generál. „Pokud má Christophe na své výplatní listině také libérijskou vládu, což by pro něj nemělo být nesnadné, nedostane se sem po zemi bez vládního povolení ani noha."

„Dívám se na to stejně jako vy," kývl Biggles, a podíval se za džípem, který vyrazil k místu přistání. „Děkuji vám za informace, generále. Řadu věcí jsme si ujasnili. Docela se mi ulevilo, když teď vím, že je tajná zbraň v Africe, a ne za železnou oponou. Bude teď na mně, abych zabránil, jejímu dalšímu stěhování. Pokud se…" Odmlčel se a pohlédl do dálky. Džíp se už vracel a blížil se velmi rychle.

Na zadních sedadlech seděli dva běloši, kteří vystoupili ze stroje. Biggles znal oba dva, a nijak zvlášť ho jejich přítomnost nepřekvapila. Jedním z nich byl sovětský agent známý pod jménem Zorotov, s nímž se Biggles setkal při akci v Západní Indii, a druhým Bigglesův dávný protivník Erich von Stalhein. Muž, jenž pracoval pro německou tajnou službu, ať už v zemi vládl jakýkoli režim. Tak tady máme ty Christophovy přátele, napadlo Bigglese.

„Vaši dobří známí, což?" řekl generál, když si všiml výrazu v Bigglesově tváři.

„Nevyjádřil jste se přesně,“ odvětil Biggles suše. „Mám pocit, že až mě tu ti dva krahulíci najdou, budou kolem mne kroužit tak těsně, že budete muset celou záležitost dokončit beze mne.“

KAPITOLA PÁTÁ

GINGEROVA STRASTIPLNÁ CESTA

Džíp s Bigglesem a vojáky zmizel v oblacích prachu a zrzek stál na okraji džungle opuštěn. Doufal, že odvážejí Bigglese na místo, jež není příliš vzdáleno od letiště. To, k čemu došlo, odpovídalo jejich plánu, a sledováním auta by patrně napáchal víc škody než užitku. Chystal se za ním později, dříve se však musel spojit s halifaxem – s Algym a Bertiem. Ti dva dosud nevěděli, co se stalo. Biggles předpokládal takový postup již v Londýně, proto měl také zrzek s sebou vysílačku.

Báječné by bylo najít v okolí jiné místo, kde by mohl halifax přistát, zauvažoval Ginger, ale měl neblahý pocit, že je to spíš jen jeho zbožné přání. Letiště kde parkoval hastings nemohli z pochopitelných důvodů použít, a běhat bezhlavě po okolí a hledat nějakou jinou plochu, považoval za nesmysl. Navíc dobře věděl, že se musí spojit s halifaxem, ať už najde vhodnou přistávací plochu nebo ne. Musel dokonce uvést vysílačku do provozu co nejdříve, mohlo se totiž stát, že ho bude volat sám Algy či Bertie. Určitě by to udělali, hned jak by při pozorování krajiny z letadla našli sami místo vhodné pro přistání.

Uvažoval dál.

Do jejich plánu se jim hned po dosednutí na zem vloudily dvě překážky. Tou první byla skutečnost, že se dostali do Libérie. Ve světě plném politického napětí mohlo způsobit velké potíže každé narušení svrchovanosti samostatného státu. Biggles si to uvědomil včas právě v případě Libérie. Všechny přátele proto upozornil, že se v Libérii musí spoléhat pouze na vlastní síly. Britská vláda by jim tady pomohla jen v krajním případě.

Druhou trhlinou plánu bylo přistání v oblasti obývané útočnými a nebezpečnými domorodci. Tak to alespoň řekl černý důstojník, když mluvil po přistání s Bigglesem. Gingerovi se to příliš nezdálo. S divokou zvěří v této oblasti samozřejmě počítal, divocí černoši ho však překvapovali. Zrzek nechápal, že se tak necivilizované kmeny vyskytují i jinde kromě smutně proslulé oblasti Mau-Mau na východě Afriky. Domníval se, že v černém světadíle je již pramálo kmenů, které by nebyly ve styku s bílými lidmi. Všeobecným pravidlem byla spíše spolupráce, než otevřené nepřátelství. Zrzek se zamyslel.

Domorodci tu jistě žili, vždyť jednoho z nich sám spatřil. Ale proč by měli být útoční? Co by získali vražděním bělochů? Divné, pomyslel si Ginger, něco tu nehraje. Černoch kterého zahlédl, nesl oštěp. To však v místech s výskytem velkých zvířat nebylo vůbec nic divného. Většina lidí, ať bílých nebo černých, tu jistě nosila zbraň. Ginger se přesto rozhodl držet se výroku o nebezpečí, které tu hrozí bělochům. Nebude se přesvědčovat o krvelačnosti místních mužů. Zdravý rozum mu velel zachovávat nejvyšší možnou opatrnost. Proto se chtěl za každou cenu vyhnout tomu, aby ho zdejší černoši vyslídili.

„Co teď?“ zavrčel trochu zmaten tolika otázkami, ale vzápětí se rozhodl a vyrazil do džungle. „Pryč odtud,“ zašeptal. „Tady jsem moc na ráně.“

Vzduch pod klenbou pralesních velikánů byl horký a těžký. Díky husté spleti konin, která nepropouštěla mnoho světla, vyrůstal dole v džungli poměrně řídký podrost a chůze nebyla proto nijak obtížná. Zrzek se vzdaloval od letiště a brzy zjistil, že pás lesa mezi dvěma otevřenými planinami je sotva půl míle široký. Odcházel od letiště, jehož okolí považoval za nebezpečné. Cestou džunglí dvakrát uslyšel hukot letadla a byl si jistý, že to je halifax. Přátelé ho určitě hledali. Bud pátrali po kouřových signálech, nebo čekali, kdy se s nimi spojí vysílačkou. Stromová klenba mu však bránila v pozorování letícího stroje. Snažil se proto dostat se co nejdřív na volnější prostranství, které zahlédl z letadla, když sem přilétali.

Raději ještě přidal do kroku. Uvědomil si, že Algy má nařízeno navázat s ním spojení a pak odtud co nejdřív zmizet. Příliš mnoho přeletů halifaxu by totiž mohlo upoutat pozornost nepřítele, jenž by patrně pojal podezření, a donutil by letoun přistát.

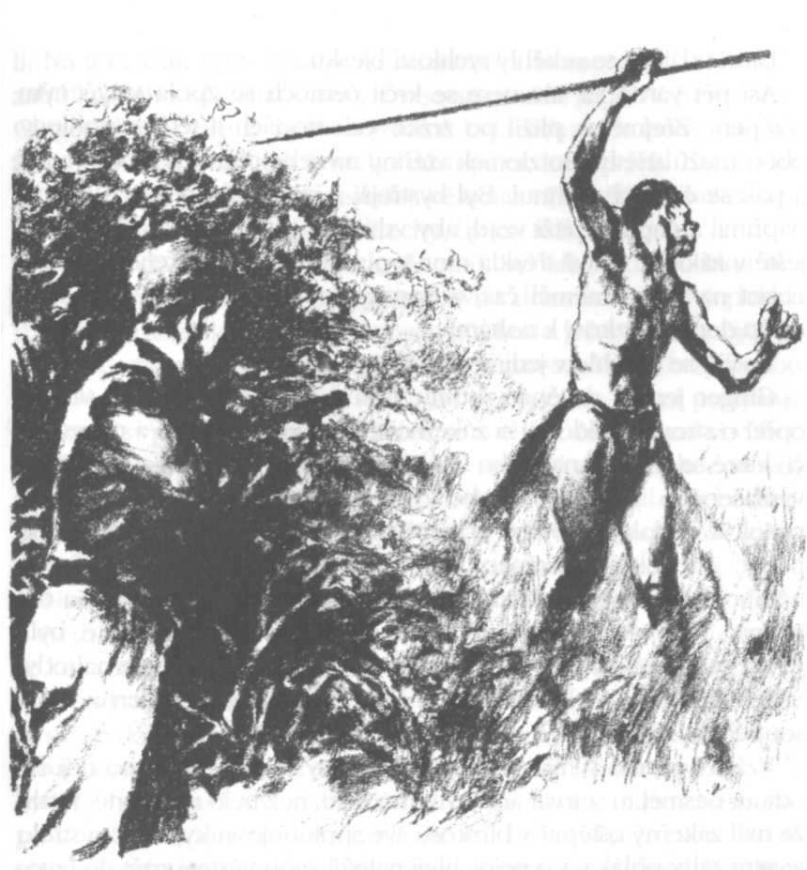
Rychle a v tichosti došel zrzek k pásmu křovisek, které lemovalo okraj pralesa. Před sebou měl ještě několik mohutných stromů, ale pak již bylo vidět obvyklou scenérii africké savany s termitišti a řídkými skupinami akácií s plochými křovinami. Slunce se klonilo k západu. Kolem se nic nehýbalo a neozval se jediný zvuk. Jako by okolní džungle i savana vymřela. Ginger si setřel pot z obličeje, ještě jednou se pozorně rozhlédl a usadil se na vystouplý kořen mohutného stromu. Pak zhluboka vydechl a dal se do vybalování své radistické výbavy.

Ve chvíli, kdy měl aparát připraven k vysílání, vylekal zrzka náhlý hluk. Ozval se v hloubce pralesa, ale blížil se neuvěřitelně rychle a náhle zněl přímo za ním. To už Ginger stál a držel v ruce pistoli. Ke své úlevě však zjistil, že původcem hluku je nevelký druh pralesního slona, vzácné zvíře jež se vyskytuje právě pouze v této oblasti. Gingera se nevšiml, proběhl opodál a úžasně rychle zmizel v houštinách.

Zrzek se posadil a uvažoval. To zvíře někdo vyplašil! Kolem se sice nic neozývalo, ale on si byl jist, že se muselo stát něco dost neobvyklého, jinak by slon neuháněl v tuto denní dobu džunglí tak svižně. Takhle se nepohybuje zvíře na pastvě nebo to, které klidně bloumá z místa na místo za potravou. Zde došlo k vyhlášení poplachu. Zvíře dusalo jako splašené s chobotem vysoko zdviženým, jakoby se snažilo zvětřit pach nepřítele a vyhnout se mu. Jakého nepřítele? Gingera napadla jediná odpověď. Prchalo před člověkem! Slona by nic jiného nedonutilo k útěku s výjimkou smečky lvů. Ti by však sotva zabloudili do hustého pralesa, odkud slon přiběhl. Zrzek dobře věděl, že lvi dávají přednost otevřené savaně.

Neodbytný pocit, že tu není sám, však Gingera neopouštěl. Upřel zrak do temných stínů džungle, aniž by se jinak pohnul. Nespatřil nic. Hluk prchajícího zvířete dozněl a mrtvé ticho nerušil žádný další zvuk. Obrátil zrak ke sluncem sežehlé pláni. Na suché větvi tam seděli nehnutě dva supi, ale žádné další známky života mladík nezpozoroval.

Pomalu ukročil stranou, aby získal lepší rozhled. Mohutný kmen stromu, na jehož kořenu předtím seděl, mu v jednom směni zcela zakrýval výhled. Dva opatrné tiché kroky stačily a Ginger strnul, neboť uviděl smrt.

Další události se seběhly rychlostí blesku.

Asi pět yardů za stromem se krčil černoch se zpola vztyčeným oštěpem. Zřejmě se plížil po zrzkových stopách a teď se pohledy obou mužů střetly. Po zlomek vteřiny na sebe oba nehybně hleděli a pak se černoch pohnul. Byl bystřejší a reagoval první. Prudce se napřímil a napřáhl paži vzad, aby vrhl svůj oštěp s rozmachem. Byl ještě v záklonu, když třeskla rána z pistole. Zrzek vystřelil od boku, neboť na míření neměl čas, a domorodec se skácel k zemi. Jeho oštěp dopadl zrzkovi k nohám.

To vše se seběhlo v jediné vteřině.

Ginger jemuž ozvěna výstřelu dosud zněla v uších, se sklesle opřel o strom. Uvědomil si zákeřnost černochova útoku a nebezpečí, které se snášelo nad jeho hlavou. Pochopil, co by se stalo, nebýt vyplašeného slona. Kdyby ho zvíře nevarovalo, nepřipravil by si pistoli a nedokázal by se včas připravit ke střelbě. Zachránila ho pouze jeho blesková reakce. Z výrazu odhodlání v domorodcově tváři a podle jeho okamžitého útoku pochopil, že by se oštěpu nevyhnul. Jeho vlastní reakce, která skončila stisknutím spouště, byla dílem pudu sebezáchovy. Smrtící zásah byl pak spíše dílem náhody. Snažil se utišit své bušící srdce přesvědčováním, že jeden z dvou soupeřů zemřít musel.

Vzápětí se mu v hlavě objevila další myšlenka. Musel co nejdřív odtud, nesměl tu setrvat ani o vteřinu déle, než bylo nezbytné. Jestliže měl zákeřný oštěpař v blízkosti své spolubojovníky, hluk výstřelu je sem záhy přiláká. Co nejrychleji naložil svou výstroj zpět do batohu, hodil si ho přes rameno a uháněl pryč do otevřené savany. Stíny pralesa mu nyní naháněly hrůzu.

Po několika stech yardů doběhl k malému pahorku na němž rostla skupina akácií a schoval se v jejich stínu. Našel dobré místo, které mu poskytovalo úkryt a současně rozhled do všech stran. Ve chvíli klidu se snažil uspořádat své myšlenky.

Proč se jej ten černoch pokoušel zabít? Vždyť mu ničím neublížil a nikdy předtím se neviděli. Na tom však lovci lidí zjevně nezáleželo. Domorodec by nejspíš zabil každého bělocha, s nímž by se střetl. Ale proč? V Keni by to Ginger chápal, ale ta nešťastná země byla odtud na hony daleko. Hlavou mu prolétla věto černého důstojníka, kterou řekl Bigglesovi o „divokých mužích, kteří nesnášejí bělochy.“ Pádnější důkaz o tom, že tito domorodci rádi vraždí bělochy, by jen těžko hledal.

Další věcí, kterou si Ginger uvědomil, byl fakt, že jeho úkol nebude tak nenáročný, jak se zprvu naivně domníval. Pouhý pohyb džunglí se ukázal strašně nebezpečný, a bude ještě zlověstnější, až ostatní domorodci objeví mrtvého soukmenovce. Velmi brzy budou všichni divoši široko daleko vědět, že se na jejich území pohybuje bílý muž s vražednými sklony. Zrzek se zachvěl. Nedokázal si vůbec představit, jak by měl hledat Bigglese v setmělé džungli, kde se pořádají hony na bělochy. Zoufale si přál mít u sebe Algyho nebo Bertieho. Cítil se náhle strašlivě opuštěný a ti dva by mu určitě něco poradili. Byl nejvyšší čas navázat s nimi spojení.

Nervózně vybalil vysílačku. Sotva však zazněly první signály z éteru, vynořil se za nedalekým pahorkem mohutný lev. Rozhlédl se kolem, zeširoka zívl, a ulehl do trávy. Dravec neměl o Gingerovi a jeho vysílačce ani tušení a zdálo se, že překypuje leností, jako by se právě dobře naobědval. Zrzka napadlo, že takový lev by měl ležel a odfukovat, ale v duchu uznával, že toho o lvech moc neví. Ať však byla ta bestie nažraná nebo ne, její sousedství Gingera nijak nepovzbudilo. Pak si ale uvědomil, že mu lev poslouží jako docela obstojná ochranka, či spíše hlídací pes. Vnímavost vrozená divokým zvířatům, by měla zrzka včas varovat, kdyby se po jeho stopě vydali do savany černí mstitelé. Dal by sice přednost o něco menšímu hlídacímu zvířátku, ale na druhé straně lev je přece jenom lev. S vírou, že ho jeho strážce nezvětří, sklonil se k přístroji s jedním okem upřeným na zvíře.

„Tahle část plánu je obtížnější, než předpokládal Biggles," tiše zamručel. „Brzy začnu šilhat!"

Spojení s halifaxem by mělo proběhnout bez potíží, obtížnější bylo, jak udá Algymu přesnou polohu místo, kde se nachází. Možná by mu mohl udat alespoň přibližnou pozici a zapálit na otevřeném prostranství oheň. Kouř by upozornil pilota, byť by letěl na míle daleko, kde zrzek přesně je. Byl si však vědom, že když to udělá, prozradí svou přítomnost také domorodcům v širokém okolí, o lvech ani nemluvě.

Asi po pěti minutách marného snažení se mu podařilo navázat spojení s Bertiem. Signál byl zprvu velice slabý, důležité ovšem bylo, že jakmile získal Bertie náznak směru, odkud signál vychází, mohlo letadlo zamířit tím směrem a přiblížit se. Signál skutečně po chvíli zesílil. V okamžiku, kdy Ginger Bertiemu potvrdil, že hastings byl donucen přistát na severní libérijské hranici, uviděl zrzek v dálce letadlo. Několika slovy vysvětlil obtíže s udáním své přesné polohy a Bertie se ho vzápětí zeptal, co tedy mají… jemináčku… udělat?

Upocený Ginger se v zoufalství rozhodl pro akci. Řekl Bertiemu, že rozdělá oheň, ale že si netroufá u něj zůstat. Vyrazí proto po zapálení ohně směrem k severu. Až tedy letci uvidí někde na zemi kouřový signál, ať letí k němu a sledují pak severní kurz. Kdyby v tom směru našli nějakou přijatelnou volnou plochu, ať na ní přistanou. Kdyby ale vhodné místo neobjevili, bude přistávací dráhu hledat sám Ginger. To si ovšem vyžádá mnoho času, takže Bertie s Algym se mezitím vrátí pro benzín.

„Přileťte sem brzy ráno!" oznamoval zoufale zrzek. „Brzy ráno! Brzy!"

Bertie ho vyzval, aby se neopakoval jako nějaký blázen a raději zapálil oheň. Podle něj měli benzín sotva na půlhodinu letu.

Ginger sbalil vysílačku a ve spěchu narval několik hrstí suché trávy. Při sbírání uschlých větví v okolí poskakoval jako opice a docela zapomněl na lva. Navršil větve na hraničku a

podstrčil pod ně suchou trávu. Pak se pozorně rozhlédl. Jediný pohyb, kterého si všiml, bylo letadlo kroužící v dálce a jediným zvukem, který k němu doléhal, byl slabý hukot motorů. S úlekem si vzpomněl na lva, pohlédl k místu kde ležel, ale lva neviděl. Sklonil se k budoucímu ohništi s nadějí, že král pouště odešel a nevšiml si ho. Škrtl zápalkou, vyšlehl plamen, a Ginger vykročil k severu s kompasem v jedné ruce a s batohem ve druhé.

Ležely tam nízké pahorky, u nichž naposledy spatřil lví hřívu. Naštěstí teď po lvu nebylo ani vidu ani slechu, takže kráčel dál a často se ohlížel k hradbě džungle. Z ohníčku stoupal houstnoucí sloup dýmu k nebesům. Zrzek doufal, že Algy zahlédne dým dříve než větve dohoří, a že větve dohoří dříve, než si dýmu všimne nějaký domorodec skrývající se v džungli.

Pak jeho pozornost upoutal jakýsi pohyb vpravo. Asi dvacet yardů od něj se z trávy něco vztyčilo. Zpočátku Ginger nerozpoznal, co to je, když se však podíval pozorněji, zastavilo se mu srdce. Lev! Mohutný vládce zvířat ležel stále na tomtéž místě a odpočíval tam téměř jistě po celou dobu, kdy si Ginger připravoval ohýnek. Líná šelma měla asi svou obrovskou hlavu položenu dole, a teď ji zvedla nad vrcholky zažloutlé trávy. Klidně a bez zjevného zájmu pohlédla na člověka, který se odvážil tak blízko. Tělo lva Ginger neviděl, protože jeho barva zcela splývala s travnatým zákrytem. Zrzkovi se zdálo nepochopitelné, jak mohla tak ohromná šelma uniknout jeho zraku skrytá jen řídkými travními stébly.

Kráčel obezřetně dál, nezrychlil. Nic jiného ani dělat nemohl. Stále pozoroval lva a lev pozoroval jeho. Pocit, že ho neustále sleduje nebezpečný dravec, nebyl nijak povzbudivý a vzápětí bylo ještě hůř. Aniž by si Ginger všiml, kde se tam vzala, objevila se náhle vedle lví hřívy hlava mohutné lvice. Ginger šel dál, ačkoli ho celé jeho nitro nutilo vyrazit k zoufalému úprku. Dobře věděl, že by se mu to skoro jistě stalo osudným a přemohl se. Pokračoval v rozšafné chůzi.

Když se asi po sto yardech chůze odvážil ohlédnout, uviděl, že lvice leží a spí. Její pán a velitel ho však nadále sledoval, jako zaujatý divák na módní přehlídce. Ginger zhluboka vydechl. Věděl, že nebezpečí pominulo.

Sloupec kouře z jeho ohně už slábl, ale svůj účel zaručené splnil, protože halifax zamířil přímo nad něj. Gingera to zahřálo u srdce, získal jistotu, že ho jeho přátelé zpozorují. O přistání se však v těchto místech nedalo vůbec uvažovat. Ze zvlněné stepi vyrůstala křoviska, termitiště a vyčnívaly pahýly starých stromů. Zrzek byl však spokojen alespoň s tím, že se mu podařilo označit letcům svou polohu. Zamířil ke skupině nízkých stromů s plochými korunami, protože si uvědomoval, jak nebezpečný může být pohyb na přehledné volné savaně.

Sotva dosáhl cíle, spěšně se pokusil znovu navázat spojení. Halifax zatím kroužil, jako by Algy vyhlížel vhodné místo pro přistání. Ve sluchátkách se vzápětí ozval Bertie a sdělil mu, že nejbližší možnou přistávací plocha by mohla být asi o čtyři míle dále severním směrem.

Gingera to zklamalo, protože mu bylo jasné, že než by tak daleko došel, byly by nádrže letounu prázdné. Alespoň však věděl, že se v dosažitelné vzdálenosti nachází rovná plocha vhodná k přistání. Zeptal se proto Bertieho, co hodlají udělat a dozvěděl se, že ho tady nechají a odletí do Akkry na Zlatém pobřeží. Tam je nejbližší britské letiště, kde mohou a musí doplnit palivo. Ráno se navrátí hned po rozednění. Ginger měl zatím ujít čtyři míle a počkat tam. Měl by plochu pořádně prohlédnout a pokud uzná, že riziko přistání je únosné, oba letci tam halifax posadí.

Ginger souhlasil, protože to byla jediná rozumná věc, kterou mohli za dané situace podniknout. Ohlásil Algymu, jak to dopadlo s jejich hastingsem, a že je Biggles v zajetí asi pět mil jižně od jeho současné pozice. Varoval přátele v halifaxu, aby se vyhnuli nepřátelskému táboru alespoň do doby, než se spolu sejdou a ujasní si plán dalšího postupu.

Muži v letadle nic nenamítali, protože se však palivové nádrže halifaxu rychle prázdnily, popřáli zrzkovi hodně zdaru. Shodili na zem malý kanystr vody a krabici s jídlem a zamířili k západu.

Než zrzek našel v trávě jejich dárky, hluk leteckých motorů již téměř ztichl. Podíval se za strojem a ještě ho zahlédl, jak mizí v rudém přísvitu slunce, které viselo jen pár stupňů nad obzorem.

Byl opět sám, neměl však čas nad tím tesknit.

Posadil se, rychle něco snědl a zhluboka se napil. Pak posbíral výstroj, nacpal všechno do vaku a vyrazil. Dosud bylo světlo a on musel ujít co možná největší kus cesty, než mu pochod znemožní tma. Pokud Algy přiletí hned po rozednění, a jestliže bude nutné přistávací plochu před dosednutím letounu prozkoumat, neměl času nazbyt. Kromě toho si byl jist, že čím dál se dostane od pralesa, tím bezpečnější bude před oštěpy černochů, kteří ho možná v tuto chvíli už s velikou pílí hledají.

KAPITOLA ŠESTÁ

NEVÍTANÝ VETŘELEC

Ginger kráčel podle kompasu směrem k severu, a cesta mu v rámci možností ubíhala vcelku příjemně. Postupoval obezřetně jako by byl průzkumník, který zajišťuje vojenskou jednotku. Bedlivě sledoval oblast před sebou, stejně obezřetně se rozhlížel do stran a často se obracel zpátky po vlastních stopách. Obával se hlavně lidí. Velká zvířata mu tolik strachu nenaháněla, přestože šel prakticky neozbrojen místy, kde mohl co chvíli narazit na nebezpečné zvíře. Měl s sebou sice pistoli, ale měl také tolik rozumu, aby chápal, jak málo by mu pomohla, kdyby ji použil proti lvu, nosorožci nebo jinému velkému zvířeti. Bylo vlastně zvláštní, že větší hrůzu měl z lidí, proti nimž byla pistole účinná.

Zvířat, hlavně různých druhů antilop, viděl cestou spoustu, ale převážně z větší vzdálenosti. Viděl i zebry, žirafy a zahlédl také hyenu. Nijak mu nevadila, protože se mu klidila z cesty už z dálky.

Za soumraku se setkal se stádečkem zeber. Šero se snášelo dost rychle a zebry ho neviděly. Stádo pádilo přímo proti němu, uhnulo na poslední chvíli a zrzka napadlo, že zebry něco nebo spíš někdo vyplašil. Prodral se proto stranou do ostnatého houští a čekal, zda se objeví příčina jejich úprku. Mohli to být lvi stejně jako lidé.

Vzápětí se objevila tlupa deseti domorodců ozbrojených oštěpy, kteří kráčeli husím pochodem k jihu. Vynořili se před ním z šera, kráčeli úžasně tiše, a míjeli ho ve vzdálenosti necelých dvaceti kroků. Možná by se k němu zachovali přátelsky, ale Ginger neměl nejmenší chuť ověřovat, jací to

jsou dobráci. Nepohnul se ve svém trnitém úkrytu, dokud tlupa nezmizela v načervenalém šeru, které se snášelo na okolní step. Šel dál a když usoudil, že urazil více než dvě míle, rozhodl se vyhledat místo k přenocování dřív, než nastane úplná tma. Neměl příliš na výběr. Krajina byla v těchto místech otevřenější a kromě několika termitišť a křovisek neposkytovala žádné možnosti úkrytu. Zrzek z toho velkou radost neměl. Bylo by to nepříjemné za denního světla, když by mohl z dálky sledovat blížící se nebezpečí. Nyní, v houstnoucí tmě, se mu naježily vlasy hrůzou při představě, že ho tady zvětří smečka psů hyenových nebo párek lvic na lovu. Zrzkův respekt k dravé zvěři za šera vzrostl a o spánku nemohlo být ani řeči.

Veden prastarým instinktem, který velí člověku krýt si alespoň záda, rozhlížel se po stromě, o jehož kmen by se opřel. Krajina tu však byla bezútěšně holá. Jedinou možnost úkrytu viděl v blízkém neduživém křovisku, jenže když se k němu přiblížil, prozradil mu praskot větví, že i tak mizerný úkryt je již obsazen. Pro jistotu se rychle vzdálil. Soumrak však rychle houstl a každým okamžikem mohla padnout úplná tma, Ginger se musel rychle rozhodnout. Když míjel osamělé termitiště, sedl si k němu a opřel se o něj zády.

Vzápětí zavládla tma.

Měsíc nevycházel. Ginger seděl se všemi smysly zbystřenými a s pistoli v ruce. Vyhlídka na nekonečnou noc strávenou v nebezpečí a nečinnosti ho drásala. Měl pocit, že se ocitl někde v pravěku, na výletě, který se mu hromsky nevydařil. A jak je v nebezpečných chvílích běžné, vlekly se mu minuty jako hodiny. Dvakrát zaslechl kdesi v dálce řev lvů, a jindy z nedaleka zachechtání hyeny, jež ho tak vylekalo, až sebou prudce trhl.

„Ještě tu chybí šavlozubý tygr," zašeptal. Tygr ovšem nepřišel, nedělo se vcelku nic a Ginger se uklidnil natolik, že dokázal sníst suchar. Oheň nerozdělal. Jednak se bál, že by jeho

záře přilákala domorodce a navíc vál vítr. Kdyby se oheň rozšířil, nedokázal by ho ve vyprahlé stepi uhasit.

Chvíli po půlnoci se vyhoupl nad obzor úplněk, který zalil celou okolní step bledým namodralým přísvitem. Zrzkovi to zvedlo náladu, neboť zjistil, že viditelnost je nyní dokonce lepší, než byla za soumraku. Když se ujistil, že se po blízkém okolí neplíží žádná zubatá příšera, došel k závěru, že pokud teď vyrazí na další pouť, nevystaví se o nic větší hrozbě, než kdyby zůstal na místě. Při chůzi bude mít méně času na černé myšlenky, a čím dřív dosáhne cíle, tím víc mu zbude času na prověření stavu přistávací plochy.

Sáhl po vaku a bez dlouhého otálení vyrazil.

Kráčel pak bez významnějších příhod asi dvě hodiny savanou, až se zastavil v obavě, aby nepřešel dohodnuté místo. Nepochyboval o tom, že už došel k plošině, o které hovořil Bertie. Kromě několika prořídlých křovisek, u nichž se právě zastavil, bylo široké okolí rovné a holé až na sluncem sežehnutou trávu. Nemohl teď dělat nic jiného než vyčkávat. Posadil se na zem mezi křovinami a v klidu si dopřál předčasnou snídani. Otevřel si krabičku sardinek a snědl k nim několik sucharů.

Před svítáním se citelně ochladilo a potom padla mlha, o které Ginger věděl, že ji brzy rozežene slunce. Jakmile bylo trochu lépe vidět, dal se do obhlídky celého místa. Nikde nenašel významnější překážky, ale jako plocha vhodná k přistání letadla se mu místo moc nezamlouvalo. Algy to nemohl z letadla poznat, ale on tu našel místa s hrbolatým podkladem a několik jakýchsi záhonků porostlých hrubou hustou trávou. Mezi nimi však bylo dost volného prostoru. Aby ta nebezpečná místa viditelně označil, ohraničil je větvemi, které olámal z křoví a ke kterým přivázal pruhy látky odtržené z vlastní košile. Ty Algymu na místě pilota jistě neujdou. Když potom zkontroloval upravené prostranství, spokojeně kývl, sedl si a vylovil z vaku vysílačku, aby ji připravil k navázání spojení s přáteli v letadle.

Asi o půl hodiny později se začala rozptylovat mlha a Ginger uslyšel hukot blížícího se halifaxu. Okamžitě se spojil s Bertiem a ohlásil mu nejvhodnější směr přistávání. Upozornil ho samozřejmě také na označená nebezpečná místa.

Sotva však domluvil, spatřil ke svému nepopsatelnému zděšení, že se k místu, o němž právě s Bertiem hovořil, blíží obrovský nosorožec. Ta nejapná obluda došla přesně na střed předpokládané přistávací dráhy, zastavila se a začala se pást. Ginger vyskočil na nohy.

„To si ta tupá nestvůra musela vybrat právě tohle místo právě teď?“ zavrčel vztekle.

Neměl strach, že by si Algy tak mohutného tvora nevšiml, ale věděl, že dokud zůstane nosorožec na místě, nebude na přistání ani pomyšlení. A aby byla situace ještě složitější, zvíře se pozvolna přesouvalo od jednoho trsu trávy ke druhému, takže se vůbec nedalo předvídat, kde bude ve chvíli, kdy se Algy pokusí přistát. Bylo mu jasné, že pokud by se Algy o přistání přesto pokusil, je vzhledem k nevypočitatelné povaze nosorožců stejně dobře možné, že zvíře uteče, jako to, že zaútočí na letadlo.

Nosorožec se pásl asi sto yardů od křovin a zrzek pochopil, že má jen jedinou možnost, jak se ho zbavit. Věděl, že použít proti němu pistoli je asi stejně účinné, jako s ní střílet na rozjetý tank. Doufal však, že se mu může podařit zvíře výstřelem vyplašit a odehnat ho o kus dál. Na vzdálenost, ve které od něj stál, bylo málo pravděpodobné, že by ho zpozorovalo, protože o nosorožcích věděl i to, že jsou silně krátkozrací.

Zvedl ruku s pistolí, zamířil a vystřelil.

V okamžiku kdy třeskl výstřel, sebou tlustokožec prudce trhl. Střelec si byl vědom, že jej nezasáhl, ale zvíře se přesto začalo zuřivě otáčet do všech stran, jak pátralo po zdroji vyrušení. Ke Gingerovu znechucení se však potom znovu vrátilo k pastvě. Zrzek vystřelil podruhé. Opět netrefil a nosorožec se opět několikrát otočil. Historie se opakovala.

Hloupé zvíře opět neobjevilo drzého pistolníka a opět se vrátilo k pastvě.

Tohle už zrzka skutečně dopálilo, protože v té době již kroužil halifax nad jeho hlavou. Ginger pocítil, že se na něj oba přátelé dívají jako na zcela neschopného honáka a to nehodlal trpět. Aniž by příliš přemýšlel, vypálil na zvíře rychle dvakrát za sebou a současně divoce zařval. Druhá střela zasáhla cíl, což zrzek poznal podle tupého plesknutí. Výsledek té nepromyšlené akce předčil jeho očekávání.

Nosorožec odfrkl a vyřítil se vpřed takovým tempem, jaké by u tak mohutného zvířete sotva kdo čekal. Zpočátku se obrněný kolos hnal směrem, kterým by Gingera bezpečně minul, pak ho však patrně zvětřil nebo zahlédl křoviska, protože se v běhu stočil směrem k nim.

Zrzek vytřeštil zrak a ztratil schopnost pohybu. Úplně ztuhnul, ale i kdyby se rozběhl, neměl kam. V okruhu celé míle nestál ani jediný strom, na který by mohl vylézt, a jediné co v okolí stálo byl právě zrzek! Stál v křoví jako socha a doufal, že ho nosorožec uhánějící se skloněnou hlavou nezpozoruje.

Zjevně nehybného Gingera skutečně neviděl, protože se přehnal sotva deset yardů od něj a vtrhl jako zdivočelý buldozer do místa, kde byly křoviny nejhustší. Zanechával za sebou oblak zvířeného prachu a rozdrcených větví poletujících vzduchem. Ani ta překážka nezpomalila divoký trysk zvířete, a Ginger ke své nepopsatelné úlevě slyšel, jak se dusot těžkého zvířete vzdaluje.

Když byl zase schopen normálně se nadechnout, viděl, že halifax právě dosedá na zem, zpomaluje a roluje k němu. Šel mu vstříc a ještě cítil chvění v kolenou.

Rozesmátý Bertie seskočil na zem.

„Jemináčku, starouši, čím jsi pohrozil tomu tlustému brachovi, co nám překážel v přistání. Musel jsi ho pěkně vyděsit a koukám, že ani nemáš bič.“

„On vyděsil mě!“ řekl nevesele Ginger. „Měl jsem v jedné chvíli pocit, že ten býložravec dostal zálusk na lidskou pečínku.

Asi to ze vzduchu vypadalo, jako když šašek v cirkuse střílí špuntovkou slona, ale pro mne to nebylo veselé.“

„Bylo to moc veselé,“ smál se Bertie. „Excelentní představení.“

„Nechte vtipů,“ řekl Algy, který vyskočil z letadla. „Povídej,“ vyzval Gingera.

Usadili se ve stínu letounu, protože slunce už začínalo pálit, a Ginger vylíčil přátelům vše, co se seběhlo od okamžiku, kdy kompas odchýlil hastings ze správného kurzu.

„Takže se stalo přesně to, co si Biggles přál,“ řekl Algy. „Co máme dělat dál?“

„Spojení s Bigglesem nemám, ale pár věcí bychom zařídit mohli,“ odpověděl zrzek. „Jednak bychom měli ohlásit Raymondovi, co se tu děje. Měl by zabránit, aby touhle cestou nelétali další významní lidé.

My sami bychom se měli pokusit navázat styk s Bigglesem. Je jasné, že s těmi vojáky bude mít značné potíže. Nejdůležitější věc nakonec, silně totiž pochybuji, že by ji mohl zařídit sám Biggles, který má jiné starosti. Měli bychom se porozhlédnout po místě, kde se ukrývá to neznámé letadlo, a zjistit co nejvíc o zbrani, která dokáže ve vzduchu zastavit chod motorů. Čím víc o tom přemýšlím, tím ošklivěji to vypadá.“

„Absolutně ano,“ zamručel Bertie. „Souhlasím.“

„Myslím si to taky,“ řekl zamyšleně Algy. „Jenomže podle mého názoru je halifax na takový úkol příliš veliký. Omezuje nás, protože vyžaduje dlouhou přistávací dráhu. Zpočátku jsme museli mít stroj s dalekým doletem, ale pro tyhle účely by se nám daleko víc hodil auster.“

„Jak to chceš udělat?“ zeptal se Ginger.

„Tak poslouchejte. Rozhodně tady nemůžeš zůstat samotný. Je to příliš nebezpečné. Zůstane s tebou Bertie, dva lidé se mohou podporovat. Já odletím do Dakaru. Odstavím tam halifax a zaletím linkovým letadlem domů za Raymondem. Seženeme austera, a s tím se vrátím až sem. Budeme tak mít k dispozici oba typy, a s austerem se dostaneme všude.“

„Dokážeš se vrátit na místo, kde jsme?“

„Proč by ne? Přiletím přímo sem a halifax si necháme v Dakaru. Měl bych být zpátky za tři, nanejvýš čtyři dny.“

„V pořádku,“ řekl Ginger. „Takže si dáme sraz zase tady, můžeme tomu místu říkat U nosorožce. Auster skutečně může létat velmi nízko nad džunglí a to se nám může hodit. Budeme tě tu čekat.“

„Dobrá. Zatím se s Bertiem vynasnažte najít Bigglese a zjistit co nejvíce zpráv. Vrátím se sem. Kdybyste tu nebyli, až přiletím, počkám. Dnes je úterý. Nejpozději v pátek bych měl být zpátky. Buďte opatrní a nezasahujte Bigglesovi do jeho práce. Jak ho znám, získává své informace nejraději sám. Asi by docela stačilo, když zjistíte, kde je.“

„Okay.“

„Jestli nemáte nic jiného, tak já vyrazím," řekl Algy. „Vezměte si ještě z letadla zásobu jídla."

„Vzal bych si taky pár hrstí nábojů," ozval se zrzek, který si uvědomil, že zásobník jeho pistole je téměř prázdný.

Vyzvedli věci z letadla a Algy se chystal nahodit motory, když se z dálky ozval hukot leteckých motorů. Přicházel z jihu. Algy vyskočil na zem a všichni se zahleděli tím směrem.

Cizí stroj zahlédli až po několika minutách, protože letěl velmi těsně nad obzorem. Všimli si, že létá tam a zpět v rovnoběžných úsecích, tak jako létají průzkumné letouny provádějící pásmové snímkování.

„Je to on," vykřikl Ginger. „Letoun, co poletoval kolem našeho hastingsu, když nám zhasly motory. Sledoval taky naše přistání a myslím, že vím, co dělá teď. Pátrá po mně. Hledá toho, kdo zabil chlapa, co mě chtěl propíchnout."

„Jestli doletí až sem, pilot uvidí náš halifax," řekl zachmuřeně Algy.

„To by nám udělal čáru přes rozpočet," kývl zrzek. „Hleď raději rychle odstartovat, dokud je daleko. Vzhledem k hluku vlastních motorů tě neuslyší, a když se budeš držet hodně nízko, nemůže tě ani zahlédnout."

„Myslím, že máš pravdu," řekl chraptivě Algy. „Mějte se dobře. Uvidíme se nejspíš v pátek." Rychle se vrátil do pilotní kabiny a motory se rozeřvaly. Halifax se pohnul, rozeběhl se po hrbolaté dráze a vznesl se.

Ginger si ulehčeně vydechl. „Mělo by se mu to podařit," řekl, zatímco jim těžký letoun mizel z dohledu. „Ale my se teď musíme schovat. Ten slídil se časem propracuje až sem."

Posbírali zásoby a výstroj a vykročili stepí, aniž by spustili zrak z letadla křižujícího v dálce.

KAPITOLA SEDMÁ

NA STOPĚ

Ginger s Bertiem se vydali na nebezpečnou cestu zpátky k pásu pralesa, za kterým ležela přistávací plocha, na níž přistál jejich hastings. Šlo jim to pomalu. Museli se mít na pozoru před dotěrným hlídkujícím letadlem, které letělo velmi nízko a neustále se k nim přibližovalo. Zrzek byl přesvědčen, že hledá právě jeho. Buď jako střelce z džungle, nebo prostě jako dalšího cestujícího, který sem přiletěl hastingsem. Ničím jiným si chování pilota letounu neuměl vysvětlit. Když se stroj přiblížil, museli se často krýt.

Zrzek navíc nepřestával vybízet Bertieho, aby se pohyboval tiše a varoval ho před černochy. Netajil se ovšem ani tím, že je unaven a využíval k odpočinku každé příležitostí, kdy se zastavili.

Bertiemu se ani trochu nechtělo věřit, že by místní domorodci byli tak nebezpeční, jak tvrdil Ginger. Naléhal proto, aby rychle pokračovali dál.

„Nebuď líný a pohni se," vyzýval zrzka. „Na indiány si hrají jen malé děti. Připadá mi to směšné. Krom toho – čím déle se tu budeme motat, tím více si naděláme puchýřů na nohou."

„Až šlápneš lvu na ocas, přestaneš se o puchýře starat," ušklíbl se Ginger.

„Lvu na ocas? To je groteskní. Žádného jsem ještě ani nezahlédl, starouši."

„Ne?" zazubil se zrzek a pohodil hlavou před sebe. „Teď dostaneš příležitost, lorde. Včera večer tamhle ležel párek lvích manželů a jsou tom zas."

„Nic nevidím," řekl nejistě Bertie.

„Taky mi včera chvíli trvalo, než jsem je uviděl."

Ve vysoké trávě skutečně ležel pár lvů a šelmy patrně zaslechly jejich dohady. Mohutný samec zvedl hlavu, až jeho oči zasvítily nad stěnou travních stébel.

„Je tam, co?“ vyzývavě zašeptal Ginger. „Už mi věříš?“

„Tys měl pravdu…“ vyhrkl změněným hlasem Bertie. „Absolutní pravdu…“

„Doufám, že nečeká na snídani do postele,“ prohlásil tiše zrzek a mírně změnil směr své chůze, aby se co nejvíc vzdálil místu, kde odpočívali lvi. „Myslím, že nemá hlaď“

„Jsi si tím jist?“ zeptal se znepokojeně Bertie, který sledoval, jak se za nimi lví hlava pomalu otáčí.

„Včera byl hodný.“

„Včera byl ale večer,“ zachrčel Bertie. „Večer taky nemyslím na snídani, pokud víš, co tím myslím.“

„Nevím, co tím myslíš,“ zněla odpověď. „Řekl bych, že pokud si jich nebudeme všímat, nenapadnou nás. To je celé tajemství. Hlavně však nezrychluj krok!“

„Kdo ti to poradil?“

„Četl jsem to.“

V tu chvíli se lev vztyčil a začal švihat ocasem ze strany na stranu. Za ním vstala lvice a z hloubi hrdla se jí dralo strašlivé vrčení.

„Víš, starouši, kdybys mi neprozradil, že ty dvě kočičky nejsou nebezpečné, vsadil bych se, že v nás nevidí jen snídani, ale taky oběd a večeři,“ zasténal Bertie. „Co teď? Nebude přece jen lepší utíkat? Ty jsi odborník na lvy.“

Ginger se zastavil a rychle se rozhlédl kolem. Více než půl míle daleko nerostl jediný strom. „Budeme je muset zahnat pohledem,“ rozhodl. „Když začneme utíkat, máme to spočítané. Kulka z pistole nemá na tyhle bestie téměř žádný účinek.“

„Zahnat pohledem,“ zasténal zoufale Bertie. „To je surrealismus, starouši. Nic hloupějšího tě nenapadlo?“

„Napadá něco jiného tebe?“

„Ne.“

V tom okamžiku vyrazil lev dlouhými skoky k nim a lvice mu byla v patách.

„Ani se nehni," vydechl Ginger. „Jinou šanci nemáme."

Bylo možné, že lví samec bral od samého počátku útok jen jako zastrašovací manévr. Ve vzdálenosti asi třiceti yardů před oběma vyděšenými muži zpomalil a dvacet yardů od nich se zastavil, jako by ho něco zmátlo. Lvice se zastavila s ním. Tak tam všichni stáli dobrých deset vteřin, přičemž šelmy temně vrčely, a oba muži na ně mířili pistolemi. Potom se lev obrátil a vydal se pryč, přičemž se občas ohlédl, jako by váhal, jak s těmi neznámými drzouny naložit. Zrzek ani Bertie nebyli schopni slova ani pohybu, dokud obě šelmy nezmizely za pahorky termitišť. Gingerovi pak dělalo potíže znovu najít ztracenou řeč.

„Možná by sis měl osvěžit své znalosti o chování lvů, starouši," řekl konečně Bertie silně rozechvělým hlasem.

„Neměl ses mě ptát, co dělat a měl jsi klidně utéci," prohlásil hořce Zrzek. „Copak můžu za to, že tě vedu stepí plnou lvů s těmi našimi prskavkami? Při pohledu na ty dvě zubaté tlamy jsem si jen opakoval, jací jsme to zatracení blázni!"

„Jeminářku, já si to myslel také," opáčil Bertie. „Cítil jsem, jak mi v žaludku poletuje roj motýlů a zvedá mi ho do výšky. Pojď rychle pryč, než ten velký kocour změní názor a vrátí se."

Vykročili rázně vpřed, a za nějakou chvíli se zastavili pár set yardů před zelenou stěnou džungle. Pozorně se na ni zadívali, ale po domorodcích tam nenašli jedinou stopu. Bertie, poučený tvrdou lekcí, kterou mu uštědřili lvi, přestal podceňovat zkušenosti jež získal zrzek, a sledoval okolí stejně horlivě jako on. Postupovali vpřed nesmírně opatrně, oči i uši nastraženy a tiše přebíhali od jednoho úkrytu ke druhému. Buď to byla termitiště nebo křovinaté akácie, kterých bylo poblíž pralesa mnohem víc než v otevřené savaně. Oba měli pocit, že

díky khaki košilím a kalhotám dobře splývají s okolím. Netrvalo dlouho a přesvědčili se o tom.

Tiše proběhli malou úžlabinou a zastavili se v houštině nedaleko pralesní stěny.

Zrzek naznačil Bertiemu, aby zůstal v úkrytu a sám opatrně vyhlédl. Když přelétl zrakem okraj lesa, byl by přísahal, že tam není živá duše, a vzápětí strnul.

Na pozadí temné stěny džungle se náhle cosi pohnulo a jako by z nebe spadl, zjevil se tam černoch, který až do této chvíle musel trčet bez pohnutí mezi stromy. Zvedl ruku s oštěpem a vrazil hrot své zbraně do země před sebou. Hned oštěp vytrhl a útok na cosi u svých nohou několikrát zopakoval, při čemž po každé ráně uskočil zpátky mrštně jako kočka. Pak zmizel mezi stromy jako duch.

„Viděl jsi?“ vyhrkl Ginger. „Kdyby se ten chlap nepohnul, tak bychom mu naběhli na oštěp my.“

„Co to vyváděl?“ zeptal se Bertie. „Hopsal tam, jako když si děvčata hrála nebe, peklo, ráj.“

„Patrně zabíjel hada. Ať to bylo cokoli, bylo to tak nízko, že jsem to v trávě nezahlédl. Asi jedovatý had.“

„Proč by ho zabíjel?“

„Možná se plazil k jeho stanovišti a muž se vlastně jen bránil. Jediný had, který útočí bez důvodu je mamba. Je také možné, že ho nezabil, ale jen poranil. Dej pozor, ať na něj nešlápneš.“

„Zlí domorodci, hladoví lvi a jedovatí hadi,“ zasténal Bertie. „Měli jsme sem přijet v tanku, starouši.“

Zrzek ukázal prstem ke stromům. „Půjdeme tamhle. Tím směrem se dostaneme k jejich letišti. Když projdeme les, měli bychom vyjít ven někde poblíž hastingsu. Musí tam ještě stát. Určitě si chtějí stroj nechat, jinak by si nedali práci s jeho maskováním.“

Nesmírně opatrně se přibližovali dál ke džungli, a k Gingerově obrovské úlevě vnikli konečně do pralesa bez dalších vzrušujících událostí. Poď klenbou stromoví panoval

stejně mrtvý kliď, jako když ta místa zrzek opouštěl. Přistoupil k jednomu ze stromů.

„Tady jsem zastřelil chlapíka, který mě chtěl probodnout," zašeptal. Ušel ještě několik kroků a opět se zastavil. „Museli najít tělo," vydechl. „Je pryč. Pst! Co je tohle?"

Podívali se jeden na druhého, neboť v dálce zaslechli lidské hlasy. Blížily se a přicházely od místa, na němž zmizel černoch, který si vyřizoval účty s hadem. Bez hlesu couvli do houští, kde zůstali nehnutě stát.

Netrvalo dlouho a na zšeřelé prostranství mezi stromy vstoupil zástup asi dvanácti černochů. Muži zpomalili a zmlkli a s oštěpy připravenými k útoku bedlivě prohledávali prostor zarostlý jenom vysokou trávou.

V prvé vteřině se Ginger vyděsil, že ti černí hoši o nich dvou vědí a hledají jejich stopy. Už tomu začínal věřit, když ho náhlý výkřik upozornil, že se zmýlil. Jeden z černochů mrštil oštěpem před sebe do trávy, a cosi vykřikl. Ostatní se k němu seběhli, a protože se rozhlíželi po zemi, Ginger pochopil, že tam slídí po něčem zcela jiném, nejspíše po nějakém plazovi. Vzápětí zahlédl, jak se z trávy bleskově vymrštila hadí hlava a jedovaté zuby se zahryzly do nohy jednoho z lovců. Napadený muž vykřikl hrůzou a Gingerovi přeběhl po zádech mráz.

Muž uchopil zmítajícího se hada oběma rukama a oderval ho od nohy. Vidina blížící se smrti v něm vyvolala záchvat zběsilosti a chlapík vycenil zuby a zakousl se hadovi do týla. Pak jím mrštil o zem a dupl na něj. Rázem přiskočili ostatní, šlapali na plaza a vráželi mu do těla oštěpy. Během několika vteřin zbyly z hadího těla krvavé cáry.

Uštknutý černoch klesl k zemi. Ostatní si ho vůbec nevšímali, shlukli se do skupiny a dali se do vzrušené diskuse. Nepochybně mluvili o smrtelném nebezpečí, jemuž unikli.

Příhoda pro ně asi nebyla ničím zvlášť neobvyklým, ale Ginger na ně hleděl ochromen hrůzou. Nechápal, proč se uštknutý černoch nepokusil rozříznout ránu a vysát z ní jed, ale

zachoval se sám jako divoké zvíře. Věděl snad, že zemře, ať udělá cokoli? Proč vůbec šli všichni na místo, kde číhala smrt?

Zrzek nedokázal chování černých lovců pochopit…

Hlahol hlasů trval ještě asi deset minut, než jejich otrávený druh zemřel. Zrzkovi dokonce připadalo, že čekali jen na jeho smrt. Zvedli pak mrtvého druha a vyrazili na pochod za neustálého vzájemného překřikování.

Když hlučná skupina černých mužů zmizela v šeru džungle, upravil si Bertie monokl a s nejistým úsměvem pohlédl na Gingera. „Musím říci, že to byla poučná podívaná," řekl. „Tihle černoši loví hady tak, že obětují život jednoho ze svého středu. Jemináčku, to jsou věci. Patří vůbec mezi lidi?"

Ginger bezradně zavrtěl hlavou.

„Měli bychom si pospíšit pryč, starouši," navrhl Bertie. „Chci mít tuhle džungli za zády a dostat se do letadla."

„Já taky," odtušil dutě Ginger.

„Jeminkote," řekl Bertie. „A jak to tu páchne!"

Pokračovali dál mezi obrovskými stromy, z nichž některé rostly tak blízko u sebe, že hustými koninami nepronikl jediný paprsek slunečního světla. Často museli přelézat padlé mohutné kmeny a dávat pozor, aby se nezapletli do všudypřítomných lián. Asi po dvaceti minutách se v dálce před nimi objevila světlejší plocha, která naznačovala blízkost polního letiště. Gingerovi se podařilo najít místo, kam ukryl svůj padák, ale balík byl pryč.

„Mají už jistotu, že Biggles nebyl sám," prohlásil zrzek. „Náš hastings ale stojí tam, kde ho Biggles zastavil. Pojďme dovnitř."

„Ne tak zbrkle, starouši," zarazil ho Bertie. „Napřed se musíme rozhlédnout."

Zastavili se mezi stromy. V okolí vládl mrtvý klid a ani uvnitř letadla se nic nehýbalo.

„Tudy vezli Bigglese v džípu," ukázal Ginger. „Co kdybychom se tím směrem vydali?"

„Nač tolik spěchu, starouši," zaprotestoval Bertie. „Co uděláme s letadlem?"

„Co s ním můžeme dělat?"

„Bylo by přece škoda ho nevyužít, jestli chápeš, co tím myslím."

„To tedy nechápu. Nemůžeme uletět a nechat tu Bigglese, i kdyby se nám náhodou podařilo nastartovat. A o tom silně pochybuji. Bylo by sice zajímavé zkusit to, ale řev motoru by přilákal vojáky. To se už rovnou můžeme rozběhnout stepí a křičet ‚Tady jsme! Pojďte si pro nás!'"

„Nemusíme startovat. Můžeme se aspoň podívat dovnitř, jestli je tam všechno v pořádku."

Ginger váhavě kývl a oba v předklonu co nejrychleji přeběhli volné prostranství mezi pralesem a letounem, a vtrhli do pilotní kabiny. Bertie sklesl na sedačku.

„Už sto let jsem se necítil líp," vydechl úlevně.

Opatrnější zrzek se rozhlédl. Protože se brzy přesvědčil, že se tu nikdo cizí ničeho nedotkl, navrhl Bertiemu, aby využili vzácné chvíle k oddechu a k jídlu.

„Excelentní nápad," vyhrkl Bertie. „Přepych a prostřená tabule. Cítím se tu jako v ráji."

Rajské prostředí však dlouho nevydrželo. Právě dojídali, když je přilákal k oknu hluk leteckých motorů.

„To je letadlo, které bylo při tom, když nás donutili přistát," prohlásil Ginger. „Ať se propadnu, jestli znám tenhle typ."

„Má to všechny znaky americké konstrukce," řekl Bertie.

„Ano," kývl zrzek. „Rozhodně to ale není běžný typ," dodal.

Sledovali přistání stroje, který pak zaroloval úhlopříčně přes plochu k hranici džungle. Tam se jim ztratil ve stínu a vzápětí ztichly jeho motory. Zahlédli jen několik postav, které vyšly ze stínu a hned v něm zase zmizely. Okraj pralesa byl v tom místě nepravidelný, takže vlastní hangár nespatřili.

„Možná mají skutečný hangár, ale možná je tam jen širší prostor zakrytý vysokými stromy," řekl Ginger. „Když budeme mít štěstí, podaří se nám to zjistit. Podívej! Přijíždí džíp."

Poloprázdné auto nadskakovalo na výmolech při okraji pralesa na vzdálenějším konci primitivního letiště.

„Vidím, starouši?" řekl Bertie. „Co uděláme dál? Budeme hledat Bigglese, nebo zjistíme něco víc o tom záhadném letadle?"

„Teď za světla by to byl hazard. Hemží se tam moc lidí a padli bychom jim do drápů. Dal bych se raději po stopách džípu a pokusil se objevit základnu té bandy. Tam bude i Biggles."

„Světlo sice už dlouho nevydrží," upozornil ho Bertie, „ale máš pravdu. Poohlédneme se po Bigglesovi."

Opustili stroj, odplížili se k pralesu a vnikli do houští. Když vykročili podél jeho okraje, zpozorovali, že odešli skutečně v pravou chvíli. Dva černí vojáci v uniformách zamířili totiž přímo k hastingsu. Ginger s Bertiem se přikrčili, když je muži míjeli ve vzdálenosti sotva deseti yardů. Hovořili spolu, ale k uším letců dolétlo z jejich stručných vět jen několik slov. Nastoupili pak do letadla, a zdálo se, že se tam chtějí zdržet.

„Zmizeli jsme právě včas," ušklíbl se Bertie.

„Zatím nám přeje štěstí," řekl Ginger. „Doufejme, že nám vydrží. Nepochopil jsem sice, o čem ti dva mluvili, ale určitě hovořili anglicky."

„Všiml jsem si," kývl Bertie. „Ten jazyk taky umím."

Postupovali dál ve světle končícího dne a Bertie stále zkracoval krok, neboť si uvědomoval, že se přibližují k místům, kde mohou snadno narazit na dosud neznámé nebezpečí.

Vzápětí se však ozvalo nebezpečí, o kterém už věděli. V hloubce pralesa za jejich zády se rozezvučel buben a z jiného místa mu odpověděl druhý. Bertie okamžitě zrychlil. Za dunění bubnů došli ke konci přistávací dráhy, kde objevili v prachu stopy pneumatik džípu.

„Až se úplně setmí, nehodlám jít ani džunglí ani savanou," prohlásil tiše ale rozhodně zrzek. „Všude tam mohou číhat dravá zvířata i černoši."

„Kterých černochů se bojíš víc?" zašeptal Bertie. „Mně připadají ti v uniformách docela sympatičtí."

„Mně byl nejsympatičtější lev," zavrčel zrzek. „U něj se dalo předpokládat, co udělá. Pojď!" ukázal na stopy auta. „Teď musíme pospíchat, než se docela setmí."

Vyrazili klusem po stopách automobilu.

Když před nimi zazářilo za počínající noci několik vzdálených světel, pochopili, že vidí cíl své pouti. Šero jim

však bránilo v podrobnějším průzkumu okolního terénu a pak se rázem zastavili. Uviděli před sebou shluk postav, z nichž jedna držela v ruce svítící baterku. Přes její slabé světlo rozeznali vpředu plot z ostnatého drátu a jakousi bránu, která překřižovala stopy kolejí. Světlo z baterky dopadalo i do míst po stranách, a poutníci hned pochopili, že tábor, nebo co to vlastně leželo před nimi, je uzavřený, a oni sami že stojí na nesprávné straně drátu. Od brány, kterou právě uzavřeli, odcházeli muži s baterkou.

„Co teď?“ zašeptal Bertie.

„Nemůžeme dělat nic jiného, než sledovat dráty,“ řekl nepříliš přesvědčivě zrzek, který sám netušil, jak daleko dojdou. Doufal, že dojdou k místu, odkud se jim naskytne lepší výhled na to, co je za plotem. Jiný nápad však stejně neměl.

„Zkusíme to,“ souhlasil Bertie.

S odjištěnými pistolemi v rukou pro případ, že by byli objeveni, vykročili kupředu.

KAPITOLA OSMÁ

PRÁCE POTMĚ

První krok, který museli Bertie s Gingerem udělat, byl zcela jednoznačný. Museli prohlédnout drátěný plot. Velmi brzy při tom zjistili, že bez nůžek na drát drátěnou překážku nezdolají. Plot byl vysoký, jednotlivé ostnaté dráty byly od sebe vzdáleny pouze několik palců a jejich hroty byly odstrašující. Na horní části plotu odrazovala každého odvážlivce veliká spirála drátu, obtočená kolem jeho horního okraje. Její ostny se zdály být ještě delší a ostřejší než ty, kterých se mohli dotknout.

„Je jasné, že tohle není žádná dočasná základna," pronesl tiše Ginger. „S přechodným táborem by si nikdy nikdo nedal tak velkou práci."

„Máš absolutní pravdu," souhlasil Bertie. „Nenapadlo by mne, že budu tak toužit po nůžkách na drát."

„Jen to zas nepřeháněj," zavrčel zrzek. „Víš vůbec jak taková věc vypadá?"

„Ani ne," přiznal Bertie. „Asi jako veliké a silné nůžky, ale já tyhle věci nesnáším."

Jejich další objev už nebyl tak nepříjemný. Ginger předpokládal, že džungle bude prorůstat těsně k plotu, a znemožní jim obejít tábor. Nyní si však všiml, že těsně u plotu vede bujným porostem úzká stezka.

„To může znamenat jedinou věc," usoudil Bertie, sledující očima průsek tak daleko, jak jen to umožňovala tma. „Čas od času tudy procházejí hlídky."

„Skvělý postřeh," řekl Ginger. „Ve dne tu určitě chodí. Za tmy bych tu však hlídky nečekal. Víme přece, kolik je v savaně dravců a každá šelma, která sem náhodou zabrousí, by znamenala pro muže na stráži nebezpečí, proti němuž by nepomohla ani puška."

„Povzbudivá představa,“ zaúpěl Bertie. „Ty tam chceš jít?“

„Musíme jít oba. Je to příležitost, kterou nesmíme propásnout,“ prohlásil Ginger. „Nemá smysl stát tady. Projdeme se podél plotu, až najdeme místo, odkud bude možné pořádně si prohlédnout celé hnízdo.“

Bertie tiše vzdychl, ale neřekl nic.

Vykročili vysekanou stezkou a brzy došli na dohled ke světlům za plotem. Všechno ostatní zůstávalo ponořeno do tmy, rozeznali jen nejasné obrysy budov, a občas se na ozářeném prostoru mihla lidská postava. Zastavili se a sledovali tábor. Po chvíli se od velké budovy odlepily dva lidské stíny, a podle oblečení to byli běloši, kteří mířili od velké budovy k menšímu stavení. Opodál kdosi nastartoval nějaký motor, který se rozběhl do monotónního klepání.

„Nevíš, nač tu potřebují energii?“ zamumlal Ginger.

„Musí mít elektřinu,“ šeptl Bertie. „Zhasla by jim světla a možná si také dobíjejí baterie pro vysílačku. Bez ní by tu přece byli odděleni od světa.“

Kráčeli pomalu dál, aniž by dospěli k nějakému převratnému objevu. Dosud vlastně nezjistili nic zajímavého. Zdálo se, jako by dráty měly pokračovat do nekonečna, ačkoli se Gingerovi zdálo, že podél nich obcházejí rozlehlý obdélník nebo ovál. Zahleděl se na hvězdy, které se konečně rozzářily na obloze a jeho představa se potvrdila. Gingera to nepřekvapilo. Od začátku mu bylo jasné, že při obcházení plotu je jen otázkou času, kdy se vrátí na místo, kde s obchůzkou začali.

Vtom téměř narazili na druhý plot. Přetínal jim cestu a vedl směrem, jenž s ní svíral pravý úhel. „Co je tohle?“ zavrčel zrzek. „Neříkej mi, že tu jsou dva tábory.“

„Myslím, že bychom měli počkat, než vyjde měsíc, abychom viděli kam jdeme,“ zašeptal Bertie. „Bloudění ve tmě po Africe mne nikdy moc nelákalo. Mám toho dost. Za chvíli tu do někoho nebo do něčeho vrazíme.“

„Něco na tom je,“ kývl Ginger a zastavil se.

Zaostřili zrak do temnoty a rozeznali tam obrys jakési budovy. Stála ve druhé ohradě a protože ležela stranou, mohl to být sklad nářadí. Jenže pak měl Ginger dojem, že před ní vidí žhnout oharek cigarety, ale nebyl si tím jist. Mohly to být i světlušky, kterých už ve tmě několik zahlédl. Vzápětí ale zaslechl tichý šum hovoru a zrzkovi bylo známo, že světlušky nemluví. Hlasy zněly nezřetelně, nebylo jim rozumět a víc se přiblížit nemohl.

„Napadá mi, zda tam není Biggles," zašeptal. „Někde v táboře být musí. Silně pochybuji, že by odstrčili vojenskou posádku do tak tmavého kouta."

„Jestli tam jsou zajatci, budou tam i strážní. Ta bouda jich může být plná," řekl Bertie. „Nepospíchej tak, starouši. Máme před sebou celou noc. Posaďme se. Co nám tu chybí?"

Ginger zoufale obrátil oči ke hvězdám, ale nenamítl nic.

Opatrně se posadili na hromadu suchých větví, které tu patrně zůstaly po vysekávání stezky. Věděli, že brzy vyjde měsíc, a zrzek čekal na jeho světlo jako na smilování. Jenže dřív než se vyhoupl na oblohu, odehrálo se něco, co zcela změnilo Gingerovo očekávání a dalo věcem nový spád.

Začalo to ve chvíli, kdy zrzek spatřil, jak se temnotou vnitřní ohrady pohybuje stín člověka a pomalu se k ním blíží. Šel podél plotu a na otevřené prostranství se dosud nedostal. Chvílemi se zastavoval, jako by naslouchal. Ginger stiskl Bertiemu paži, aby ho upozornil na svůj objev.

Postava kráčela tak blízko u drátů, že se v temnotě nedalo přesně určit, na které straně plotu se vlastně nachází. Když se však stín přiblížil ještě víc, zjistil Ginger, že jde o chlapíka oblečeného evropským způsobem, a že kráčí skutečně po druhé straně plotu. Tiše si oddychl. Kdyby šel po jejich straně, patrně by o ně za chvilku zakopl. V jednu chvíli se Gingera zmocnil divoký nápad, zda to není sám Biggles, ale vzápětí si uvědomil, že jde o člověka podstatně mohutnější postavy. Tiše postupoval k místu, kde se oba ploty stýkaly a cestou minul ukryté průzkumníky, sedící v temnotě jak kamenné sochy. Zastavil se

v rohu mezi dvěma ploty a upřeně se zahleděl směrem, odkud zrzek s Bertiem přišli.

Míjely minuty. Neznámý se nehýbal. Bez pohnutí seděli i Ginger a Bertie. Stál u nich tak blízko, že se letci neodvažovali hlasitěji vydechnout, aby je neznámý nezaslechl. Viděli dokonce profil jeho tváře. Rozeznali, že je to běloch, víc se však poznat nedalo. Co však zrzek okamžitě pochopil bylo to, že chlapík na někoho čeká, takže občas stočil oči směrem, kterým hleděl. Jinak se neodvážil ani pohnout.

Konečně se tam ze tmy vynořila druhá temná postava, která se sem rychle blížila podél plotu. Nepochybně to byl muž, na něhož první neznámý čekal. Jakmile nový příchozí rozeznal čekajícího, vyhrkl bez úvodu: „Hollweg?“

„*Ja,*“ řekl německy čekající muž.

Při zvuku prvního hlasu pocítil zrzek takové rozechvění, že sotva vnímal odpověď čekajícího muže. Pojal podezření již tehdy, když spatřil v šeru vytáhlou postavu druhého účastníka setkání a podivný způsob chůze, jakou se k nim blížil. Ostrý tón jeho hlasu pak jeho tušení jenom potvrdil. Novým příchozím nebyl totiž nikdo jiný než jejich starý soupeř von Stalhein!

Gingera to spíš vylekalo než překvapilo, protože i Raymond řekl, že setkání s Bigglesovým protivníkem z druhé strany železné opony je velice pravděpodobné. Nyní stáli doslova na opačných stranách plotu. Bertie do zrzka jemně strčil, aby mu dal na srozuměnou, že také on pochopil, jak se situace vyvíjí.

„Co dělají?“ zeptal se von Stalhein.

„Mluví.“

„O čem?“

„O bojovém létání.“

„Nemluvili o útěku?“

„Ne.“

„Neslyšel jste Bigglesworthа mluvit o jeho přátelích, kteří by se potoukali někde v okolí.“

„Ani slovo. Ti lidé mi totiž přestali důvěřovat, a jak se k nim přiblížím, drží zobáky. Bigglesworth tráví spoustu času hovory s americkým generálem a s pilotem Wraggem.“

„Dobrá. Teď jděte a řekněte Bigglesworthovi, že si tu s ním chci o samotě promluvit. Ať to neslyší ostatní.“

„*Jawohl,*“ řekl Holweg, otočil se a tichým krokem vyrazil zpátky k temné budově. Opustil von Stalheina, který se obezřetně ohlížel k matně osvětlené budově, od které přišel.

Gingera napadlo, že Němec z těch míst očekává nějaké nemilé překvapení, ale hlavně si lámal hlavu tím, co by mohlo být smyslem schůzky Stalheina s Bigglesem. Podle chování von Stalheina nebylo nejmenších pochybností, že ji chce utajit před ostatními.

„Co jen může od Bigglese chtít?“ nehlasně zašeptal.

Kam až zrzkova paměť sahala, bylo to vůbec poprvé, kdy zarputilý Němec vyjádřil přání jednat s Bigglesem. Ginger však ze zmatku, který měl v hlavě, vyvodil také jeden důležitý a kladný poznatek. Biggles byl zde! Drželi ho za ostnatými dráty s pilotem a nejméně s jedním z cestujících ze zmizelého hastingsu, dokonce přímo s generálem.

Doufal, že se tu Biggles objeví co nejdříve také proto, že seděl ve velice nepohodlné poloze, a neodvažoval se ani pohnout, aby pod ním nezapraskaly suché větvičky.

A pak se vytoužený Biggles objevil. Také on se sem pochopitelně blížil na opačné straně drátů, než seděli jeho přátelé.

„Dobrý večer, von Stalheine,“ začal. „Hollweg mi řekl, že jste po mně zatoužil. Jakpak jste na tom s cigaretami? Nám v té tmavé díře docházejí zásoby.“

„To málo, co ještě máte, vám na krátkou chvíli, co je ještě budete potřebovat úplně postačí,“ řekl mrazivě Stalhein. „Když se však zachováte rozumně, dostanete cigaret dost. Přemýšlel jste o mém návrhu?“

„Ne. Nemám o čem přemýšlet.“

„Moc dobře víte, že vás chtějí ráno zastřelit. Déle už jim v tom nemohu bránit.“

„To jsem pochopil.“

„Tak snad také pochopíte riziko, které jsem podstoupil tím, že jsem se tu s vámi sešel.“

„No,“ ušklíbl se Biggles. „Chápu to tak, že veškeré tohle riziko podstupujete jen pro váš vlastní prospěch.“

„Pokud by se Christophe dověděl, že jsem tady, dal by zastřelit vás, ale mne také.“

„Nádhera. Aspoň jednou by na světě zvítězila spravedlnost. Bylo by to jedna k jedné.“

„Christophe je fanatik a ničema.“

„Ničema? Proč? Protože vám nedovolí, abyste si z něj dělal sluhu? Myslím si, že vám hlavně vadí, že vás přechytračil.“

„Bez naší pomoci by se k letadlu nikdy nedostal.“

„Patrně věřil, že jste mu pomohli nezištně,“ zasmál se Biggles. „Christophe je zřejmě prosťáček. Jenže teď má v rukou letadlo s novou zbraní, tak proč by za to nechtěl od vašeho šéfa zaplatit? Snad ho ani nenapadlo, že jste ho chtěli získat zadarmo. Já jsem ale klidnější, když ho má on, než kdyby padlo do rukou vám.“

„Moc mluvíte a ztrácíme tím čas,“ odsekl von Stalhein. „Uvědomte si, že vás ráno čeká poprava. Mám s sebou nůžky na drát. Umožní vám dostat se ven a zachránit si život. Od vás za to chci, abyste nás dopravil letadlem na místo, které vám označím. Čeká tam náš pilot, kterému předáte letadlo.“

„Hezký návrh,“ řekl Biggles. „Jen nevím, zda mne dáte odstřelit přímo u letadla, nebo zda mne pošlete do solných dolů na Sibiř. Víte, Stalheine, než si nechat rozežrat plíce solí, bude mnohem pohodlnější nechat se zastřelit Christophovými vojáky přímo tady. Tu vaší nabídku odmítám.“

Von Stalhein se znovu nervózně ohlédl.

„Co vaši spoluvězni?“ zavrčel pak. „Jsou stejného názoru?“

„Souhlasí se mnou. Mimochodem, ví o tom návrhu Zorotov?“

„Samozřejmě neví.“

„Chápu. Nechcete se ho náhodou také zbavit?“

„Jistě. Hraje na vlastní pěst. Snaží se získat ten letoun od Christopha sám pro sebe.“

„Musím říci, že nemáte moc zábran,“ zavrčel Biggles. „A co ten Christophův pilot? Ten by vám nepomohl?“

„Dessalines? Ten do toho nepůjde. Nejspíš si dělá naděje, že bude vládcem Afriky.“

„Až zabije Christopha?“

„Asi ano. Odpovídalo by to jejich tradicím. Jestliže se vyznáte v dějinách Haiti, tak víte, že to byl právě starý Christophe, kdo oddělal Dessalinesova prapředka. Můžete si být jistý, že pravnuk na to nezapomněl a nedá si ujít příležitost k vyrovnání starého účtu. Nemá důvod k otálení. Ale už dost řečí. Zůstanete tady a necháte se zastřelit, nebo vám to mám podat?“ Von Stalhein ukázal nůžky na drát.

Biggles hned neodpověděl. Sehnul se a zdálo se, že si upravuje tkaničky u bot. Náhle se vztyčil s pistolí v ruce. „Podejte sem ty nůžky, nebo vás zastřelím tam, kde stojíte,“ řekl chraptivě. „Ani nebudete muset čekat na ráno, Stalheine!“

„Dobrá, dobrá,“ zavrčel von Stalhein. „Takže vám se podařilo schovat si zbraň. To bude Christopha zajímat.“

„Ještě víc ho asi bude zajímat návrh, který jste mi udělal,“ odsekl drsně Biggles. „Ty nůžky!“

„Kdybych vás méně znal, snad bych se i vylekal. Protože vás ale znám velmi dobře, vím, že není váš styl zastřelit ze dvou yardů neozbrojeného člověka. Dávám vám proto poslední šanci. Jděte a promluvte s Manderem. Vrátím se za půl hodiny a poslechnu si vaše poslední slovo.“

Otočil se k namířené pistoli zády a klidně odcházel. Biggles ho sledoval se stisknutými rty. Jeho soupeř se spolehl na Bigglesův smysl pro čistou hru a uspěl.

Zrzek, který slovní přestřelku sledoval, pochopil, v čem udělal Biggles chybu. Potíž byla v tom, že von Stalhein Bigglese příliš dobře znal. Počkal, až Němec zmizel, a když se také Biggles otáčel k odchodu, ztěžka vstal. Suché větve pod ním zapraskaly a Biggles se prudce obrátil ke plotu.

„Kdo je tam?“ sykl.

„To jsme my!“ zašeptal Ginger. „Já a Bertie.“

„Nebesa! Vy jste tu dřepěli po celou dobu?“ Bigglesův hlas se rozechvěl úžasem.

„Jasně. Dokud stál von Stalhein na druhé straně plotu, nemohli jsme dělat nic než poslouchat. Oč tu vlastně jde? Mám dost hloupý pocit, že tomu nerozumím.“

„Je to prosté,“ vydechl Biggles. „Východní agenti nějak získali černošského pilota amerických vzdušných sil, aby pro ně ukradl letadlo zkonstruované k transportu tajné zbraně. Té která zhasíná letecké motory. Ten chlap, jménem Dessalines, a jistý Christophe, který v tom jede s ním, letadlo skutečně unesli. Bylo štěstí, že nepředali letadlo těm, kteří si ho objednali, ale zařídili si vlastní podnik, specializovaný na únosy. Jsou to oni, kteří nutí přistávat letadla a jejichž činnost nás sem také přilákala. Teď prodávají východním agentům tajemství vynálezu po kouskách. Ti touží po celé věci i s letadlem, ale protože Christophe má na výplatní listině všechny černochy široko daleko, potřebuje peníze a dělá drahoty. Je s agenty ve spojení prostřednictvím rádia. To on jim ohlásil, že jsem tady, a tím sem přilákal von Stalheina. On stále pracuje pro druhou stranu. Je s ním také ten skunk Zorotov, kterého jsme měli čest poznat v Západní Indii.[1] Důvěřuje si se Stalheimem asi jako kočka s myší. Vůbec se tomu nedivím. Stalhein je nyní ochoten dostat mě odtud, pokud pro něj unesu to zázračné letadlo a předám mu ho. Našeptával mi to hned při prvním setkání, kde byli ovšem všichni ostatní. Dnes si přišel pro odpověď.“

[1] Chystáme k vydání pod názvem Biggles – bermudský trojúhelník.

„Oni tě ráno opravdu chtějí zastřelit?“

„Myslím, že o tom skutečně uvažují. Christophe, který už ví, že jsem britský agent, by mě moc rád dal zastřelit hned a Zorotovovi by se to taky líbilo. Von Stalhein je přiměl, aby to odložili. Na chvíli jsem se domníval, že to dělá jen ze staré známosti, ale spletl jsem se. Dělá to samozřejmě hlavně pro vlastní prospěch. Prostě ho napadlo, že mne může využít k získání letadla. Jak jste slyšeli, právě to zkusil znovu. Řekl jsem mu, že to neudělám, ale on doufá, že mne Mander s ostatními přesvědčí, abych na jeho návrh přistoupil. Mimochodem, kde zůstal Algy?“

„Cestuje do Londýna, aby oznámil šéfovi, co se tu děje. Nechal halifax v Akkře a vrátí se s austerem. S tím můžeme přistát tam, kam bychom halifax neposadili. V pátek a možná už ve čtvrtek se máme s Algym setkat asi pět mil odsud a…“

„Na tom teď tolik nezáleží, starouši,“ skočil mu do řeči Bertie. „Nejdřív musíme dostat Bigglese ven. Potřebujeme k tomu stříhací nůžky. Měl je u sebe von Stalhein. Až se vrátí, musíme je od něj nějak dostat.“

„Je hezké, že na mne myslíš, lorde,“ usmál se Biggles. „Jak to ale chceš udělat, když bude von Stalhein za plotem?“

„To ti hned řeknu já,“ pospíšil si s odpovědí Ginger. „Pokud by byl o yard blíž, byl bych mu je mezi dráty vytrhl už před chvílí. Až se vrátí, postav se do rohu co nejblíž k plotu. Řekni mu, ať ti ukáže nůžky zblízka. Až je vytáhne, chytím ho mezi dráty za ruku.“

„Nenecháš se přece zastřelit! On má zbraň.“

„My přece taky, jemináčku,“ ozval se rozhořčeně Bertie. „Kdybych nesměl použít pistoli ani v tak prekémí situaci, nač jsem se s ní tahal až do Libérie?“

„Nadělali bychom příliš velký hluk. U brány do ohrady je stráž. Sotva padesát yardů odsud. Ale stejně to stojí za pokus. Mohlo by to vyjít.“

„Musí to vyjít,“ prohlásil Ginger. „Buď mu nůžky vezmeme my dva, nebo se jich zmocníš ty.“

„Umluvili jste mě,“ kývl Biggles. „Jenomže odsud nemohu odejít sám a nechat jim tu napospas ostatní. Víte, kde bychom se tu mohli schovat? Museli jste přece projít pořádný kus okolí, když jste mne hledali, a znáte krajinu mnohem lépe, než já.“

„Hastings stojí pořád tam, kdes ho nechal. Na vzdálenějším konci toho zaprášeného letiště.“

„Na ten bych nespoléhal, mohli něco vyvést s motory. A já navíc ještě nejsem připraven na útěk. Kdybych teď upláchl a nechal jim tu ten létající div světa, mohl jsem rovnou zůstat doma. Raději se nechám zastřelit, ale dřív zničím to letadlo.“

„Chceš se do toho pustit s ostatními zajatci?“ zeptal se zrzek. „Nelíbí se mi to, nemůžeš přece ty lidi znát. Je tam s tebou Tony Wragg?“

„Ano.“

„Tak ať vezme svoji skupinu k hastingsu a odletí s nimi. My se pak pustíme za tím tajným letadlem.“

„A co když Wragg nenastartuje? Vůbec nevíme, co s hastingsem provedli. Jestli vážně poškodili systém zapalování, byl by s Tonym i ostatními konec.“

„On by tu příležitost stejně přivítal. Je lepší něco podniknout, než smutně koukat na ostnatý drát. Kdyby se jim povedlo dostat se pár mil od tábora, možná by se tam setkali s Algym.“

„Dobrá. Vidím, že vás tajná zbraň nezajímá a chcete mě dostat ven z klece. Budiž. Nové potíže budeme řešit, až nastanou. Jdu teď dovnitř a vyložím ostatním, jakou kaši jste jim navařili. Ať o tom rozhodnou sami. Brzy se vrátím, zatím se nějak schovejte.“

„Dávej si pozor na Hollwega. Jede v tom s nimi.“

„To všichni vědí. A on ví, že to vědí. Dohlédneme na něj.“

„Okay.“

Biggles zmizel ve tmě.

Ginger a Bertie odstoupili od plotu a zmizeli v temných stínech porostu noční džungle.

KAPITOLA DEVÁTÁ

NOUZOVÁ OPATŘENÍ

Oba letci se usadili nedaleko plotu na místě, kde vládla hluboká tma. Ginger cítil v duši zmatek. Nedokázal se vyrovnat s podivnou situací, která je zastihla jako blesk z čistého nebe. Vysloveně s rozpaky očekával chvíli, která mohla být pro Stalheina poslední v životě. Němec byl samozřejmě nepřítel, který vždy prosazoval své vlastní zájmy, vždy přesně opačné, než sledovali oni. Tentokrát se však, zcela výjimečně, odhodlal pomoci Bigglesovi.

„Biggles a von Stalhein na jedné lodi," zamumlal tiše. „To mě podržte. Tomu se snad ani nedá uvěřit."

Uvažoval dál. Nebylo nakonec tak těžké pochopit, jak se tahle situace vyvinula. Von Stalheinův návrh byl nepochybně výhodný pro obě strany. Potíž byla v tom, že názory těchto dvou mužů si byly podobné asi jako je oheň podobný vodě. U Němce stále převažovala nenávist vůči všemu britskému a Biggles nikdy nezahořel láskou k německé říši. Británie proti ní bojovala v první i druhé světové válce a vždy bylo Německo pokořeno. Zrzek si nedokázal představit, že by spojenectví Bigglese se Stalheinem mohlo přečkat víc než pár hodin, přestože oba úhlavní nepřátelé k sobě chovali určitou úctu.

Uvědomil si, že von Stalhein právě hraje velice nebezpečnou hru, protože podváděl nejen Christopha, ale i svého partnera Zorotova. Nepochybně ho to však nijak netrápilo, protože muži z tajné služby se nikdy neřídí zásadami mravnosti a falešná hra je jejich denním chlebem.

Bigglesovo postavení bylo ovšem mnohem horší, přímo zoufalé. Kdyby odmítl von Stalheinův návrh, stal by se posledním zážitkem jeho života pohled na zítřejší východ slunce. Proto pro něj musí něco udělat on a Bertie. Musí se

alespoň pokusit. Stalhein zatím neví o jejich přítomnosti, ačkoli určitě tuší, že nejsou příliš daleko.

„Než se Stalhein vrátí, měli bychom mu připravit malé, roztomilé překvapení," přerušil Gingerovo rozjímání Bertie. „Co tomu říkáš, starouši?"

„Dostane studenou sprchu," řekl Ginger. „Jestli ukáže ty nůžky, měl by zalapat po dechu a…"

„Jéminé, sprchu. Tu bych si dal sám," vzdychl Bertie. „Jenže co uděláme, když nůžky nevytáhne?"

„Proč ne? Když o to Biggles požádá, klidně mu je předvede. Není tak pošetilý, aby čekal, že Biggles uvěří jeho slovu bez důkazu. Celý jeho plán je ostatně založen na prostřižení ostnatých drátů a na Bigglesově útěku."

„Dobrá. Stalhein ukáže nůžky. Co dál?"

„Popadnu ho za zápěstí, protáhnu mu ruku mezi dráty a přidržím si ho. Zkroutím mu zápěstí tak, aby nůžky pustil."

„A co budu dělat já?"

„Vrazíš mu pistoli pod žebra a donutíš ho, aby byl zticha. Budeš hlídat jeho volnou ruku. Taky se musíme postarat o jeho pistoli. To, jak rychle ji dokáže vytáhnout, záleží na tom, kde ji nosí, a ve které ruce bude držet nůžky. Hlavní je rychlost a ticho. Musíme získat nůžky na první pokus, ať se děje cokoli. Slyšel jsi přece, co říkal Biggles o stráži."

„Biggles má přece u sebe zbraň. Určitě nám se Stalheinem pomůže, kdyby pro nás neměl pochopení."

„Moc pochopení nečekej, ale jestliže se nestane něco nečekaného, měli bychom to zvládnout."

„Obvykle se stane něco nečekaného."

„Můžeš mi prozradit co?" zavrčel už trochu netrpělivě zrzek.

„Cokoli! To je přece evidentní. Pověz mi raději, co uděláme, až dostaneme nůžky!"

„Budeš držet von Stalheina v šachu pistoli, já zatím prostříhám dráty a pustím Bigglese ven."

„A Stalhein bude ječet jako podsvinče přeci porážkou!"

„Jestli ho jen trochu dobře znám, bude mlčet jako po porážce," prohlásil sebejistě Ginger. „Kdyby přivolal křikem stráže, musel by Christophovi vysvětlovat, nač tu potřeboval nůžky."

„Dejme tomu. Až dostaneme Bigglese s ostatními ven, vezmeme do zaječích?"

„Nemíním se tady trvale ubytovat. Ale všechno bude záležet na tom, jak se rozhodne Biggles."

„Kudy chceš zajatce vést? Cestou kde číhají lvi, nebo tam kde se to rojí hady a černochy?"

„Zapomněl jsi na nosorožce. Nemůžeme jít jinudy, než cestou, kterou jsme přišli. Víme, že se tak dá projít k oběma letištím. Kdybychom se dali jinudy, mohli bychom se dostat do slepé uličky, kde narazíme na hladovější lvy a černochy s ostřejšími oštěpy. Nemám rád pobíhání neznámou džunglí potmě. Jenže to si stejně rozhodne Biggles. Můžeš se ale vsadit, že nenechá ten okřídlený zázrak s tajným obsahem Christophovi."

„Bojím se, že máš pravdu. Jestliže se ale rozdělíme a Tony Wragg se zajatci dojdou k hastingsu, mohou být v pasti, když nedokáže stroj nastartovat."

„Nebudou v horší pasti, než jsou teď."

„Nezapomněl jsi na setkání s Algym?"

„Ne. Až přijde čas, budeme na smluveném místě. Ale už za malou chvíli vyjde měsíc. Jestli začne naplno svítit dřív, než budeme hotovi, strašně nám to ztíží práci. V jeho světle si nás může všimnout Stalhein a mohou nás zpozorovat strážní. Nezdálo se mi, že je tolik hodin."

„Podívej! Jde Biggles a není sám."

„To musí být generál Mander. Na Tonyho Wragga je ten člověk moc vysoký."

Biggles došel k rohu ohrady. „Jste připraveni?"

„Ano," kývl Ginger. „Jestliže má von Stalhein přijít včas, zbývá nám ještě pět minut."

„Přijde včas. Tohle je generál Mander. Zaměstná Stalheina řadou námitek, a pokud to bude třeba, přiloží sám ruku k dílu. Když plán vyjde, budou ostatní připraveni k útěku.“

„Co uděláme, až budete venku?“

„Najdeme tajné letadlo. Víš už, kde ho schovávají?“

„Ano, i když ne úplně přesně.“

„Aspoň něco. Všichni ostatní doběhnou k hastingsu a Tony s nimi odletí do Dakaru. Ale teď už klid. Můj kamaráď Erich se blíží.“ Biggles přistoupil blíž ke drátům v rohu ohrady.

Von Stalhein přicházel při vnitřní straně plotu. Poznali ho nad veškerou pochybnost podle lehkého pokulhávání způsobeného špatně zhojeným zraněním z dávné minulosti. Stanul asi yard od místa, kde ve tmě rozeznal Bigglesovu postavu. Vzápětí si všiml také generála a vlídně mu popřál dobrý večer.

„Doufám, že jste přesvědčil Bigglesworthа, aby vzal rozum do hrsti a přistoupil na můj návrh,“ řekl mu pak ještě vlídněji.

„Nic o tom nevím,“ odpověděl škrobeně generál.

„Generál pochybuje o vašich pohnutkách,“ vložil se do hovoru Biggles. „Říkal, že vám uvěří jenom tehdy, když uvidí ty nůžky na drát.“

„Takové pochybnosti mohu snadno rozptýlit,“ řekl von Stalhein. Sáhl pravou rukou do kapsy, vytáhl velké nůžky a výrazným gestem je předvedl.

V tom okamžiku zahlédl Ginger ke svému zděšení mužskou postavu, která spěchala ve Stalheinových stopách. Zrzek nechtěl čekat, až zjistí, jestli jde o Evropana, nebo ne. Biggles se rozkašlal, aby přehlušil případný hluk Gingerových kroků. Teď – nebo nikdy!

Zrzek vyrazil přikrčen ke drátům a ke Stalheinovi, který právě zasouval nůžky do kapsy. Kdyby se rozhodl pro levou kapsu, Ginger by na ně nedosáhl. I na takových maličkostech může někdy záviset lidský život.

Zrzkova ruka proletěla mezi dvěma prameny ostnatého drátu jako útočící mamba. Prsty se sevřely kolem von Stalheinova zápěstí a Ginger vší silou škubl. Přehnal však své úsilí, neboť strhl von Stalheina k sobě, až ztratil rovnováhu a padl celým tělen na plot. Útočník, který se při trhnutí téměř nesetkal s odporem, zavrávoral dozadu a nůžky přitom vypadly Stalheinovi z ruky. Zrzek zaslechl jak žuchly na zem, ale nevšiml si, kde skončily. Stalhein mu zatím stačil vytrhnout zápěstí ze sevření.

Vše se seběhlo tiše a tak rychle, že ostatní přihlížející sotva stačili sledovat tichý zápas. Vzápětí se tmou ozvaly současně dva hlasy. Bertie namířil na von Stalheina pistoli a sykl na něj, aby byl zticha a v téže chvíli vykřikl kdosi ze tmy.

„Stalheine! Co v té tmě, hrome, děláte?“ ozvalo se, a Biggles poznal hlas Stalheinova kumpána Zorotova.

Ginger se shýbl a zatápal po zemi ve snaze najít zapadlé nůžky. Nedařilo se mu je najít a divoce přejížděl rukou po suché trávě. Slyšel při tom blížící se Zorotovovy kroky a pak se ozval také von Stalhein.

„Zachytil jsem se rukávem o dráty,“ řekl klidným hlasem.

Zorotova však nebylo snadné obelstít. Zřejmě svému partnerovi nedůvěřoval, protože se rozhodl jej sledovat. Teď si asi uvědomil, oč tu pravděpodobně jde, a dal svému rozhořčení průchod přívalem nadávek. Pak jakoby si uvědomil, že si tím nijak nepomůže, vykřikl ze všech sil: „Pomoc! Zajatci utíkají!“

Obrátil se a rozběhl se k táboru. „Hej, Christophe!“ vykřikl. „Von Stalhein je…“

Víc toho neřekl. Stalheinova pistole štěkla a agent Zorotov se zhroutil k zemi.

V témže okamžiku se vynořil nad vrcholky stromů bledý měsíc a Ginger nahmatal na zemi nůžky. Rozhodl se, že ať se stane cokoli, Biggles je musí dostat.

„Chytej!“ vykřikl, a hodil je přes plot, či spíše, pokusil se o to. Hod bohužel pokazil a nůžky zavadily o nejvyšší pramen drátů a padaly přímo dolů. Biggles se po nich vrhl současně se

Stalheinem. Podařilo se mu Němce odrazit a sebrat nůžky. Ihned se s nimi vrhl k plotu, který ho dělil od svobody.

Od té chvíle si Ginger ani nestačil uvědomovat vše, co se dělo kolem. Zdálo se mu, že se sem sbíhají lidé ze všech stran. Slyšel Bertieho, jak syčí na von Stalheina, že ho zastřelí, jakmile proti nim otočí pistoli. Vzápětí zaslechl dusání jakýchsi kroků a uviděl strážného, který se k nim hnal po vnější straně ohrady. Po vnitřní straně k nim z druhé strany běžel jiný muž, který divoce křičel a hned nato zaduněl výstřel z pušky. Zmatený zrzek si uvědomil, že také v jeho kapse je pistole.

„To je Hollweg! Zastavte ho někdo!“ zaslechl Bigglese, právě když po ní sahal.

Hlavu však neztratil jen Ginger. O něco dřív se totéž stalo strážnému, který v běhu strhl pušku s ramene, zarachotil závěrem a chystal se střílet. Nabyl dojmu, že jde o hromadný útěk vězňů a nijak se v tom nemýlil. První ránu vypálil bez rozmyslu a míření, ale pak uviděl, jak k němu kdosi běží a křičí. Byl to Hollweg a strážce si ho vzal na mušku a vystřelil. Hollweg se skácel na dráty.

Zrzek ho sledoval jako očarovaný. Strážný vystřelil znovu, a aniž by hledal cíl, zběsile pálil dál. Kulky z jeho pušky hvízdaly kolem a drtily větve keřů a stromů v pralese na třísky. Zrzek si uvědomil, že slyší také tiché cvakání nůžek, kterými prostřihoval Biggles zajatcům cestu ke svobodě.

Von Stalhein, veden nejspíš snahou podpořit své tvrzení, že se zde ocitl náhodou, se rozběhl vstříc skupině postav, která sem uháněla od budovy, kde sídlil Christophe, a celou cestu křičel, že zajatci prchají. Přes potrhlost všeho dění dokázal Ginger myslet jen na to, že Stalhein zabil Zorotova pouze proto, aby neprozradil jeho zrádné úmysly.

Biggles přes veškerou vřavu zůstával podivuhodně klidný. Odložil nůžky a vystřelil přes rameno po blížícím se strážném. Buď ho nezasáhl, anebo byl strážný velmi odolný chlapík. Výstřel však splnil účel dokonale. Černoch se zastavil a zřejmě

došel k názoru, že sám na celou situaci nestačí. Obrátil se a s křikem se rozběhl zpět.

„Jděte první, generále," zaslechl pak zrzek Bigglesův hlas. „Ať jdou všichni za vámi a hleďte si pospíšit."

Ginger konečně pochopil, že cesta na svobodu je volná a doběhl ke svému veliteli, aby se k němu připojil.

„Honem," zavrčel Biggles. „Ven z toho blázince! Cestu znáš."

„Chceš rovnou na jejich letiště?" zeptal se Ginger.

„Ano."

„Pospěš si!"

Ginger se rozběhl po stezce, která ho sem s Bertiem přivedla. Za sebou slyšel kroky hloučku zajatců a na opačné straně plotu se ozýval dusot pronásledovatelů, kteří nemohli tušit, co se stalo, a spěchali proto tam, kde před krátkou chvílí rachotily výstřely. Strážci na sebe pokřikovali a jejich hlasy přehlušoval Christophův řev.

Ginger si s uspokojením uvědomil, že se jejich pronásledovatelé nedostanou ven dřív, než doběhnou do rohu ohrady, protože Biggles prostříhal plot, ohraničující vězení zajatců. Černoši tedy budou muset proběhnout podél drátů až k hlavní bráně. Jeden z nich měl patrně výtečné uši a uslyšel kroky prchajících. Ozvalo se několik nazdařbůh vypálených výstřelů, nikdo z osvobozených zajatců však naštěstí nebyl zasažen.

Zrzkovi, který uháněl v čele, náhle vběhl do cesty jakýsi tvor, jehož vyplašil okolní rozruch. Ginger se s ním srazil a natáhl se na zem jak dlouhý, tak široký. Vůbec netušil, co to bylo za zvíře, ale protože se mu zdejší živočišstvo stalo noční můrou, měl pocit, že se mu zastavilo srdce. Neznámé zvíře ostře zavřeštělo a bleskem zmizelo v džungli. Ginger vyskočil na nohy a s tichým proklínáním utíkal dál.

„Příšerná země," sténal cestou. „Jak pitomé jsem byl dítě, když jsem tak toužil po zoologické zahradě…"

Asi o padesát kroků dál se náhle zastavil, neboť zjistil, že se ocitl na širší cestě, nedaleko hlavní brány. Bylo tu víc možností, kudy prchat dál a rozhodl se vyčkat, až doběhne Biggles a rozhodne o dalším postupu.

Když Biggles dorazil, ihned poznal cestu, po níž ho sem přivezli džípem. „Pokračujeme," přikázal. „Tudy se dostaneme k letišti. Zatím se nám útěk skvěle daří. Ty, Bertie, půjdeš jako zadní voj a budeš hlídat."

„Mně se skvěle nedaří," zavrčel zrzek. „Zrovna jsem se srazil s nějakou opicí, která trpí nespavostí."

„Ticho!" okřikl ho Biggles. „Rychle za mnou!"

Následován zklamaným Gingerem se rozběhl širokou cestou vpřed a skupina osvobozených zajatců vyrazila za nimi. Neměli čas na obhlídku míst do nichž běží, neboť mohlo trvat nanejvýš několik minut, než k bráně dorazí pronásledovatelé. Biggles hodlal využít nočních hodin, kdy bylo téměř vyloučeno, že by se krajem toulali domorodci. Sotva se však znovu rozběhli, zaznělo z několika směru dunění bubnů. Pokračovali co nejrychleji dál a až když doběhli na dohled k letišti, Biggles zvolnil tempo.

„Tady se rozdělíme," řekl Tonymu. „Na vzdálenějším konci plochy najdete můj hastings. Nevím jistě, zda budou motory fungovat, ale zkusit to musíte."

„A co vy?" zeptal se Wragg.

„Musím dokončit úkol, kvůli kterému jsem tady. Když budeme mít trochu štěstí, brzy vyrazíme za vámi v tajném letadle. Kdyby se mi ho nepodařilo ukořistit, pokusím se ho zničit."

„A jak se dostanete odsud?"

„Přiletí pro nás jeden z mých mužů."

„Poslyšte, Tony," ozval se Ginger. „Jestli nedokážete vzlétnout s hastingsem, dejte se přímo na sever a asi po dvou hodinách chůze najdete místo vhodné k úkrytu. Navíc je tam docela slušná plocha, na které může přistát letadlo. Náš halifax si tam už jednou sedl.

V pátek, možná dřív, možná později, tam má přistát náš pilot Algy Lacey. Pravděpodobně by měl kvůli snadnějšímu manévrování přiletět s austerem. Nějak vás odtamtud dostane.“

„V pořádku.“

„Jestli se vám podaří odstartovat, uslyšíme to,“ řekl Biggles. „Běžte. Náš čas je drahý.“

„Nelíbí se mi představa, že tu necháváme naše ukradené letadlo,“ ozval se generál.

„Chcete-li, jděte si pro něj, pane,“ řekl netrpělivě Biggles. „Jenom ztrácíme čas. Buďto se ho zmocníme my, nebo se postaráme o to, aby s ním nelétal nikdo jiný.“

„Jdeme, pánové!“ přikázal Tony.

„Hodně štěstí,“ zavolal za nimi Biggles.

Skupina Tonyho Wragga se vydala k hastingsu a zanechala Gingera, Bertieho a Bigglese jejich sebevražednému poslání.

„Teď za tím křídlatým zázrakem!“ nařídil Biggles. „Kdepak je?“

„Stojí někde tamhle,“ ukázal zrzek do tmy.

„Dobrá. Jdeme. Mám pocit, že jsem zaslechl motor džípu. Na ten jsem málem zapomněl. Von Stalhein není hlupák a pochopil, co máme za lubem. Bude tu vzácnost hlídat.“

Všichni tři vykročili okrajem pralesa k druhému konci letiště. Mířili přesně opačným směrem, než šel Tony se svou skupinou.

„Viděl jsi, jak Stalhein zastřelil Zorotova?“ obrátil se cestou zrzek k Bigglesovi.

„Ano.“

„Je to chladnokrevný ďábel.“

„Když chtěl přežít, nic jiného mu nezbývalo. Zorotov poznal, oč se von Stalhein pokouší, a chtěl to žalovat Christophovi. Teď může Stalhein tvrdit, že zradil Zorotov, dal zajatcům nůžky, a on že ho přistihl při činu. Jak dlouho ještě půjdeme?“

„Hádám tak pět minut.“

„Tak bychom měli zpomalit a dát si větší pozor.“

Zpomalili tempo a postupovali mnohem obezřetněji. Bedlivě se rozhlíželi před sebe, do stran i dozadu. Potom uviděli, jak na okraji přistávací dráhy zazářily reflektory džípu. Jen pár vteřin poté se v dálce rozezněly motory hastingsu, a světla džípu jakoby zaváhala. V následující vteřině vozidlo vyrazilo, nikoli však ke zdroji hluku, jak očekával zrzek, ale šikmo přes přistávací plochu k úkrytu tajného letounu.

„Jedou zjistit, jestli jsme nedostali i ten tajný letoun,“ řekl Biggles.

„Mám excelentní zprávu, pánové,“ prohlásil Bertie. „Hastings je v pořádku.“

„Taky to slyším,“ zavrčel Biggles. „Otázkou je, jak dlouho jeho motory poběží! Chtěl bych vědět, jestli ta tajná zbraň funguje taky na zemi. Pokud ano, motory hastingsu brzy zhasnou.“

Tiše našlapovali směrem k úkrytu tajného letadla, když se motory vzdáleného hastingsu divoce rozehřměly. Stroj startoval.

„Další dobrá zpráva,“ ušklíbl se Biggles. „Jsou ve vzduchu.“

Džíp se skřípáním zabrzdil u cíle a vyskočilo z něj několik vojáků.

„Neměli bychom se na chvilku stáhnout, starouši?“ řekl Bertie. „Je jich tam alespoň deset a moudrý zápasník neboxuje současně s deseti soupeři.“

Nikdo mu neodpověděl. Bertie měl pravdu a oba jeho společníci to dobře věděli. Pravý okamžik k únosu letadla dosud nenastal.

Hastings dosud burácel na nočním nebi, ale jeho hukot se rychle ztrácel v dálce. Biggles, Ginger a Bertie si tiše blahopřáli k úspěšnému vysvobození zajatců, ale moc času k tomu nedostali. Ze skrýše v pralesní stěně se vykolébal přísně utajovaný stroj a vzápětí naskočily jeho motory. Pilot však se

startem nespěchal. Měl rozum, nechal motory běžet a až asi po dvou minutách se letoun pohnul.

Přes hluk motorů dolehl k letcům netrpělivý Christophův řev, vybízející pilota ke startu.

„Víte, co to znamená?“ řekl chmurně Biggles.

„Jemine,“ vyjekl Bertie. „Doufá, že zastaví motory hastingsu ve vzduchu.“

„Ten pilot má rozum,“ ozval se zrzek. „Nechává motory běžet po celou předepsanou dobu.“

Christophe znovu zařval, hluk motoru se změnil v burácení a americký letoun se pohnul. Startoval.

„Tony už má dobré čtyři minuty náskok,“ řekl Ginger. „Nevědí, kterým směrem se dal, a ve tmě ho nemohou objevit.“

„Nemusí ho hledat a nepotřebují ho vidět,“ zavrčel Biggles. „Teď záleží všechno na tom, jak ta zbraň funguje. To, jak už jsem řekl, nevíme. Pokuď to pracuje na principu svazku paprsků, pak je Tony v bezpečí. Jestliže to ale vysílá signál všemi směry, pak vše závisí jen na jeho dosahu. Měli bychom zatím zůstat tady. Christophe snad věří, že jsme všichni unikli hastingsem.“

„On možná ano, ale Stalhein určitě ne.“

„Máš pravdu, ale Stalhein tady nevelí. Šéfem je Christophe a ten se nerad nechává přesvědčovat o nesprávnosti svých názorů. A teď klid. Poslouchejte. Jestli se hastingsu zastaví motory, nepochybně havaruje. Pád velkého letadla bychom v nočním tichu měli slyšet až do vzdálenosti dvaceti mil.“

Všichni ztichli. Stáli pod vysokými stromy na okraji pralesa, naslouchali a upírali zrak k temné noční obloze. Z dálky sem stále doléhal temný hukot leteckých motorů a mnohem blíž v džungli dosud duněly bubny.

KAPITOLA DESÁTÁ

BIGGLES NA VLASTNÍ PĚST

Uplynula čtvrthodina, a nic se neměnilo. Zdálo se, že všichni vyčkávají. Před improvizovaným pralesním hangárem, z něhož před chvílí vyjel tajuplný letoun, postával hlouček postav, a letci, ukrytí opodál, slyšeli šum jejich hlasů. Z džungle za jejich zády občas zařval lev a jiný mu odpovídal. Pak se v dálce ozval hukot vracejícího se letadla, a za chvíli se nad primitivním letištěm rozžehla světla, která měla navést stroj k přistání. Ve vzduchu se mihla poziční světla stroje. Ginger tiše poznamenal, že kdyby se hastings zřítil a vybuchl, spatřili by na temné obloze odlesk požáru. Na obzoru však nebylo po vzdáleném výbuchu nebo požáru ani stopy.

„Ano," kývl Biggles. „Je to ten ukradený stroj. Počkáme, až ho schovají do úkrytu, a pak se na něj podíváme zblízka. Ta banda před hangárem by mezitím měla vypadnout. Podle mého názoru nechají u stroje jen hlídku. Nerad se trmácím v noci neznámým terénem, ale nějak se tam dostat musím. Pokud se nám nepodaří letadlo dostat, zapálíme jim hangár. Generál říkal, že mu nezáleží na tom, jestli tu zbraň zničíme, důležitější jsou výkresy. Jestliže zničíme letadlo, zarazíme Christophovy obchody, a holoubci z druhé strany železné opony také přijdou zkrátka."

„Podle tebe nemá ta lotrovina nic společného s patriotismem?" zamumlal Bertie.

„Nedělám si o Christophově vlastenectví iluze. V pozadí všech podobných podniků bývají obvykle peníze, touha po moci nebo obojí. Christophe si to vymyslel hromsky dobře. S tou tajnou zbraní mohl získávat kdejaké utajované doklady i významné osoby a prodávat je do celého světa. On sám nic z toho nepotřebuje. Vybral si opuštěné místě v Africe jen proto,

aby odtud mohl provádět svá darebáctví. Proč by si jinak vybral tohle horké lví království? Podívejte se, letadlo bude přistávat. Ten Dessalines, nebo kdo v tom vlastně sedí, si musí opravdu hodně věřit, když se nebojí přistát za noci na tomhle terénu.“

Pilot stroje si skutečně věřil, ale sebedůvěra nemusí vždy znamenat schopnost, což se vzápětí názorně prokázalo.

Letoun nalétával na přistání příliš pozdě a z příliš veliké výšky a pilot si svou chybu uvědomil ještě později. Výsledek byl jednoznačný. Kola podvozku se dotkla země notný kus za polovinou přistávací dráhy a letoun se v té chvíli pohyboval ještě velmi rychle. Pilot měl sice možnost přidat plný plyn, vzlétnout znovu a zopakovat přistávací manévr, ale z důvodů, které znal jen on sám, to neudělal. Patrně věřil, že se mu zdaří zastavit stroj dřív, než narazí do stěny pralesa. O chvíli později, když konečně pochopil, že stroj včas nezastaví, pokusil se ho stočit stranou. Podvozek, určený k pojíždění vpřed či vzad, však ostrou zatáčku ve vysoké rychlosti nevydržel. Ozval se praskot drceného kovu a letoun se v zatáčce převrátil. Dalo by se říci, že padl nosem na zem a ocas s kormidly čněl k nebesům.

„Moc pěkné,“ zamumlal Biggles. „Proč jen si ten blázen musel vybrat k akrobacii právě tuhle noc.“

„Chápu to tak, starouši, že k blankytným výšinám ta kraksna hned tak nevyletí,“ vesele řekl Bertie. „Nějaký čas pobude tam kde je, to jest na matičce zemi.“

„Nevím proč se tak raduješ,“ zavrčel kysele Biggles. „Podívej, jak to dopadlo! Teď s tím neodletí nikdo. Jestli se Christophe dostal tou havárií do potíží, my jsme úplně vyřízeni!“

„Tomu nerozumím. Co tím myslíš?“

„Jestli je to letadlo na odpis, Christophe z něj nechá vyjmout zbraň. A jestliže to udělá, kam ji dá? To už nevíme. Rozhodně ji nenechá ležet tady, tím si buď jist. Znamená pro něj příliš mnoho, vlastně všechno. Ale já odsuď neodejdu,

dokud tu zbraň nezničíme, nebo dokud ji nebudu mít v kufru s sebou. Nechte mě teď chvilku přemýšlet.“

Všichni muži, kteří se nacházeli v okolí pralesního hangáru, se shlukli kolem nešťastného letadla. K letcům doléhala změť hlasů. Pilot asi ostatním vysvětloval, co a jak se stalo a proč k tomu došlo.

„Poslyšte,“ ozval se Biggles, který zjevně dospěl k rozhodnutí. „Bez toho letadla je Christophova hra v koncích, a on to moc dobře chápe. Zbraň může dostat do akce jedině tak, že mu někdo opraví letadlo, nebo ji namontuje do jiného stroje. Nevěřím, že tu má odborníky, kteří by to dokázali. Jestli v tom mám pravdu, nezbyde mu, než sem přivolat své přátele zvenčí. Myslím, že to bude smečka kolem von Stalheina a pokud sem dorazí včas, pak jsme prohráli. I kdyby si zbraň neodvezli, postačí jim to, co uvidí, aby si ji doma zkonstruovali. Vsadil bych se, že Stalhein právě vysvětluje Christophovi, jak se o stroj postará a jak báječně všechno zařídí. Havárie mu nahrála do karet a nic lepšího ho nemohlo potkat.“

„Jemine ty jsi jasnovidec, starouši,“ řekl obdivně Bertie. „A co tedy proti tomu uděláme?“

„Zbývá nám jediné řešení. Musíme Christophovi a von Stalheinovi aspoň na čas přerušit spojení s těmi zvenčí.“

„Jak?“

„Zničíme jim vysílačku. Jinak se s vnějším světem spojit nemohou – cesta džunglí by trvala příliš dlouho.“

„To je excelentní. Jdeme na to!“

„Zadrž! Ginger se sotva drží na nohou. Byl vzhůru po celou noc. Nemůžeme už od něj chtít další vypětí. Musí se vyspat, a někdo tu s ním musí zůstat. Ujmeš se toho ty, Bertie. Tu vysílačku si vezmu na starost sám.“

„Když to říkáš,“ smutně zavrčel Bertie, jemuž bylo jasné, že si Biggles stejně prosadí svou. „A kde na tebe máme počkat?“

„Na místě tolik nezáleží. Třeba zrovna tady. Budu zpátky tak rychle, jak to jen bude možné. Musím vyrazit hned, nebo by

mohlo být pozdě. Pokud by se něco semlelo a zdržel bych se, nečekejte na mne. Až se Ginger vyspí, vydejte se na sraz s Algym sami.“

Domluvil, mávl na ně a vydal se při okraji pralesního podrostu směrem k táboru. Stále vládla noc, ale svit měsíce nutil Bigglese, aby se opatrně držel ve stínu okrajových houštin.

Bertie s Gingerem ho sledovali očima. Nelíbilo se jim, že jde sám, ale oba věděli, že se jejich velitel nemohl rozhodnout jinak. Nikdo nevydrží dlouho beze spánku ani v těch nejlepších životních podmínkách, a napětí i námaha posledních hodin přivedly Gingera na samý pokraj tělesných sil. Biggles jim zmizel z očí a oba muži si našli vhodné místo u paty mohutného stromu, kde se zrzek s úlevou uvelebil. Pokud je člověk skutečně vyčerpán, nepotřebuje ke spaní zvláštní pohodlí. Bertie se posadil vedle něj a hlídal.

Biggles postupoval vpřed velice opatrně. Úkol, který vzal na sebe nepovažoval za přespříliš obtížný. Nejdůležilější nástroj k jeho splnění mu zatěžoval kapsu – byly to nůžky na drát, které sebrali Stalheinovi. Bez nich by byla jeho akce mnohem obtížnější, protože pak by se musel proplížit do tábora hlavní branou. Jeden otvor si již sice v plotě vystříhal, ale to byl plot mezi ohradou pro zajatce a vlastním táborem. Tudy by se sice dostal do svého bývalého vězení, ale o to nestál. Nebylo by mu to ani nic platné, protože vysílačka byla poblíž velké budovy, kde ho vyslýchal pán tábora Christophe. S nůžkami mohl vniknout do ležení a opustit ho v jakémkoli místě, které sám uznal za vhodné. Proto tvořily právě nůžky nepostradatelnou pomůcku jeho diverzní výpravy.

Když zvažoval své naděje na úspěch, uvědomil si, že v jeho prospěch mluví i malá pravděpodobnost, že by někdo z tábora čekal návrat zajatců po úspěšném útěku. Christophe byl jistě přesvědčen, že všichni zajatci uprchli v hastingsu a stejný pohled na věc měli také jeho muži. Jediným mužem v táboře, který smýšlel jinak, by měl být nedůvěřivý von Stalhein. Znal

Bigglese a jeho postupy až příliš dobře. Věděl, že Biggles odsud nezmizí, dokud se mu nezdaří dokončit práci. Nepochybně se o tom snažil přesvědčit Christopha, záleželo ovšem na tom, jaký bude mít úspěch. Po tom, k čemu došlo, mohl Stalhein snadno ztratit velitelovu důvěru. Christophe nebyl žádný hlupák a určitě ho napadlo, že to nemusel být Zorotov, kdo poskytl zajatcům nástroj, s jehož pomocí unikli.

Biggles opatrně postupoval džunglí a uvažoval o úloze černého vladaře tábora. Došel k závěru, že Christophova pozice není ani zdaleka tak neotřesitelná, jak si on sám představuje. Lidé, které lstivě vydíral, a mezi nimiž byl i von Stalhein, se ho bez váhání zbaví, jakmile ho přestanou potřebovat. Zatím ovšem čas nedozrál, oni využívali Christopha, a on vydíral je. Obchod mezi gangstery má také svá pravidla, ta však končí, když není s čím obchodovat.

Zastavil se a v jasném měsíčním svitu africké noci pohlédl ke ztroskotanému letadlu. Předpokládal správně. Většina z účastníků, kteří se ještě před chvílí rojili kolem stroje, se již vytratila. Několik mužů mířilo ke skrytému hangáru, jiní odcházeli směrem k táboru. Nejméně dva lidé však zůstávali u letounu, a dle jejich chování bylo patrné, že se nehodlají vzdálit. Biggles se usmál. Christophe byl velmi opatrný, a nehodlal proto nechat tajnou zbraň ani chvíli bez dozoru. Postavil k ní stráže. Zvuk startujícího motoru džípu donutil Bigglese přidat do kroku. Šlo o čas. Mohl čekat, že Christophe začne s vysíláním hned, jak se dostane do svého hlavního stanu.

Na cestu vedoucí k táboru se Biggles dostal se značným náskokem před tlupou blížící se od letiště. Pak se rozběhl a běžel, dokud neměl na dohled bránu v drátěném plotě. Jak předpokládal, byla dokořán. Zklamala jej však přítomnost hlídky. Nechtěl sice projít otevřenou bránou, ale hodlal prostříhat otvor v plotě mimo prales, aby neměl ztíženou práci.

Nevěděl, kde přesně chatrč s vysílačkou stojí, ale pamatoval si směr, odkud duněl zvuk motoru. Tony Wragg mu

ostatně vysvětlil, odkud slyšel signály morseovky. V naznačeném směru stálo chatrčí hned několik. Biggles sice nevěděl, ve které z nich je vysílač umístěn, ale předpokládal, že tu pravou přesně určí, jakmile se dostane na místo. Předpokládal, že po vnější straně drátu dojde co možná nejblíže ke stavení s vysílačkou, a pak si prostříhá cestu dovnitř. K tomu, aby tam vnikl, mu postačí přestřihnout pouhé dva nebo tři spodní prameny drátu.

Zvuk blížícího se džípu jej donutil odplížit se hlouběji do pralesa. Dálková světla prořízla temnotu, a automobil jej minul ve vzdálenosti sotva pěti kroků. Biggles zaslechl Christophův hlas.

„Dobrá, dobrá…“ slyšel zavrčet černého vladaře a Bigglese hned napadlo, zda právě neodsouhlasil nějaký Stalheinův návrh. Za autem žádné další vozidlo nejelo, takže Biggles pokročil o dalších asi dvacet kroků ke bráně. Teď od ní stál zhruba ve stejné vzdálenosti a raději proto ustoupil hlouběji do stínu při okraji cesty. Jenom dvacet kroků ho dělilo od strážného.

Džíp projel do tábora aniž by se u brány zastavil, přesně tak, jak Biggles očekával. Strážný zavřel bránu. Také to se dalo čekat a Bigglese to nijak nermoutilo. Měl své nůžky, které byly zárukou bezpečného průchodu v kterémkoli místě. Pak se strážný otočil a zadíval se za džípem. Na ten okamžik Biggles čekal. Rychle a tiše vyrazil k plotu, připraven kdykoli se stáhnout do houští, jakmile by se hlídač otočil. Podařilo se mu dosáhnout drátů a podél nich, stále obrácen čelem ke strážnému, prošel těsně za ním. Začínala tam stezka vysekaná v podrostu.

Jako většina strážných, kteří nejsou trvale pod dohledem, také černoch u brány pokládal svoji hlídku za formalitu. Opřel pušku o dráty, zapálil si cigaretu, popošel pár kroků k pahýlu uschlého stromu, a pohodlně se na něm usadil.

V Bigglesovi se vzbouřil jeho smysl pro povinnost a usoudil, že si ten lenoch zaslouží lekci. Připlížil se blíž, opatrně

protáhl paži skrze dráty, a potichu vytáhl opřenou pušku. Nebyla mu k ničemu, po několika krocích ji odhodil do křoví. Vyrazil stejnou cestou, kterou nedávno proběhl s Gingerem a dalšími prchajícími. Tiše postupoval podél plotu k místu, odkud bylo nejblíž ke stále svítícím reflektorům stojícího džípu.

Zatím všechno probíhalo hladce, a zdálo se, že by to tak mohlo zůstat. Celý tábor byl tichý a nic nenasvědčovalo tomu, že by se někdo obtěžoval pronásledováním uprchlých vězňů, kteří by snad neodlétli hastingsem. Bylo to ostatně pochopitelné, protože ve zdejším terénu bylo pátrání za noci nebezpečné a málo nadějné, byť by na něj byli černí vojáci připraveni. Za denního světla by asi jednali jinak.

Než se Biggles dostal na úroveň oken Christophova srubu, z nichž zářilo světlo, zaslechl zevnitř hluk hádky. Zaváhal. Uvědomil si, že zjištění názorů nepřítele stojí za trochu rizika a chvíli času. V příští minutě už rychle vnikal prostříhaným otvorem do tábora a v předklonu mířil přímo za Christophův srub. Jasně uslyšel hlas černého diktátora. Oproti hlasu von Stalheina zněl podrážděně, ale agentův ledový klid černocha po chvíli něčím jako by uhranul, a jeho drsný hlas se ztišil.

„Čeho se bojíte?“ slyšel Biggles Christopha. „Ten muž je pryč. Není přece šílenec. Ten už se sem víckrát nevrátí.“

„Kdybyste ho znal tak dobře jako já, věděl byste, že s největší pravděpodobností se snaží dostat k vám co nejblíž, aby věděl o každém vašem slově.“

Christophe opovržlivě odfrkl.

Biggles se usmál.

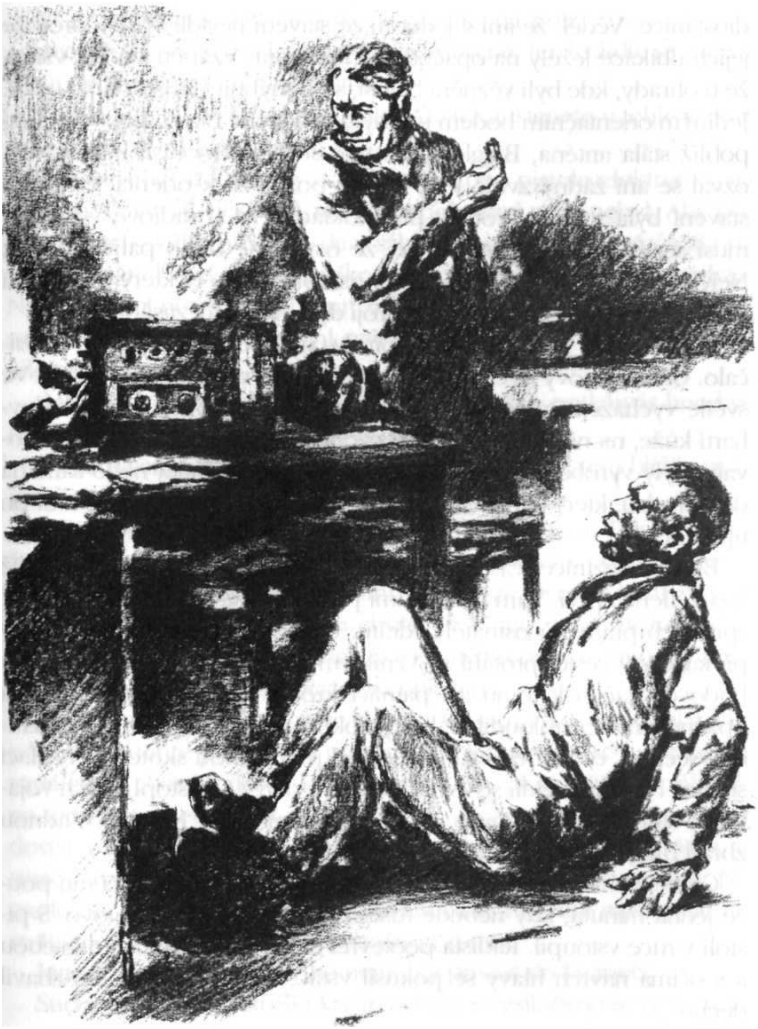
„Dobrá, ať je tedy po vašem,“ ozval se znovu Christophe. „Jděte, ale žádné triky!“

„Vy mi nevěříte?“

„Nevěřím nikomu. Ti zajatí darebáci přece nepřekousali ostnatý drát zuby. Trvám na tom, že jim někdo z vás přinesl nůžky.“

„Už jsem vám řekl, že to udělal Zorotov,“ lhal von Stalhein.

„Mrtvý se nemůže hájit!“

Biggles na víc nečekal a pospíchal zpátky ke stezce. Opodál za velkým srubem stálo několik dalších chatrčí. Jejich účel neznal s výjimkou stavení, o němž slyšel, že se v něm skrývá radiostanice. Věděl, že ani v jednom ze stavení nesídlí vojáci, protože jejich ubikace ležely na opačné straně tábora. Vzápětí si však všiml, že u ohrady, kde byli vězněni běloši, se pohybují Chrislophovi muži. Jediným orientačním bodem mu bylo osvětlené okno. Pokud někde poblíž stála anténa, Biggles ji ve tmě stejně nemohl rozeznat. Neozval se ani žádný zvuk, jenž by mu posloužil k orientaci. Ostatní stavení byla temná. Protože předpokládal, že u radiové vysílačky musí sedět služba, domníval se, že osvětlené okno patří právě jí. Nejvíce se nyní obával toho, že Christophe nebo některý z jeho lidí odvysílá zprávu o poškozeném stroji dřív, než stačí zasáhnout.

V okamžiku, kdy vykročil kupředu, měl pocit, že vysílání již začalo. Christophovy dveře byly otevřeny a zevnitř se ozýval hluk. Ve světle vycházejícím ze dveří pak uviděl postavu zahalenou do levhartí kůže, na níž chřestily jakési ozdoby. Podle zvuků, jaké vyluzovaly, byly vyrobeny ze železa. Patrně šlo o náčelníka nebo šamana domorodců, který si přišel pro pokyny ohledně zítřejšího pátrání po uprchlících.

Biggles neztrácel čas naslouchánim, a pokračoval dál, co nejblíž k osvětlené chýši. Tam si nůžkami proklestil cestu přestřižením čtyř spodních pramenů ostnatého drátu. Odtáhl je stranou, aby mu nepřekážely v cestě, protáhl se vzniklým otvorem, a rychle kráčel ke budově. Stačilo k tomu asi patnáct kroků. Protože dveře byly na opačné straně, zabloudil zrakem k oknu. Jediný pohled mu prozradil všechno, co potřeboval vědět. Měl před sebou skutečně vysílací stanici. Na vratké židli se uvnitř houpal jeden z Chrislophových vojáků, a sluchátka měl místo na uších kolem krku. Klimbal. Žádnou zbraň Biggles nikde neviděl.

Co nejrychleji obešel stavení směrem ke dveřím. Postačí mu pouze jedna minuta, kdy nebude rušen, a jeho dílo bude

hotovo. S pistolí v ruce vstoupil. Radista pootevřel oči, uviděl cizince, trhl sebou a s očima navrch hlavy se pokusil vstát. Nevykřikl, úlek ho zbavil dechu.

Nezvaný vetřelec zatlačil černocha zpátky na židli.

„Jen klidně seďte a ticho!“ nařídil mu stručně. Jenže židle se převážila a padla i s mužem na podlahu.

„Tohle je ještě lepší,“ sykl Biggles. „Když zůstanete v téhle pěkné poloze, nic se vám nestane.“

Začal vytrhávat kontakty a rozbíjet pažbou pistole elektronky na přístroji. Chvíli do něj bušil, ale plně spokojený s tím nebyl. Aby pojistil úspěch svého ničivého díla, sáhl po petrolejce, která čadila na stolku. Sejmul kryt a polil poškozený přístroj obsahem její nádrže. Na stole ležel notes pro záznam zpráv. Vytrhl z něj několik listů, namočil je do petroleje a zažehl svým zapalovačem. Pak se obrátil ke zděšenému radistovi.

„Jestliže se během deseti vteřin pokusíte utéct, potká vás hned ve dveřích kulka. Pamatujte na to!“

Vyhlédl ven. Od Christophova hlavního stanu se sem blížila malá skupina mužů. Dost pospíchali.

Z Bigglesova pohledu přicházeli špatným směrem. Tak špatným, že by ho určitě zpozorovali, kdyby se nyní vracel k otvoru, který si prostříhal jako vchod. Bez váhání vyběhl ze dveří, oběhl stavení a vyrazil k plotu, kryt stěnami chýše. Nevšimli si ho. Běžel rychle a byl už téměř u ostnatých drátů, když k němu od stavení dolehl hlasitý a vzteklý řev. Jeho sabotáž byla objevena.

Biggles se pousmál, protože mu ten výbuch vzteku připadal jako potlesk za dobře provedené představení. S pocitem, že je bezpečně vzdálen od chatrče, došel volným krokem ke plotu. Nijak nezáleželo na tom, že se nedostal k prostříhanému otvoru. S nůžkami se mohl dostat ven kdekoli chtěl a během chvilky byl skutečně zpátky na stezce, na té straně drátů, kterou si vyvolil. Znovu se zasmál. Napadlo ho,

kolik asi práce dalo von Stalheinovi získání nástroje, který se Bigglesovi stal něčím jako zázračnou zbraní.

Jenomže samotné nůžky ho nemohly přivést do bezpečí.

Suchá tráva tvořící střešní krytinu chýše s vysílačkou se nyní vzňala, což značně narušilo Bigglesovy předpoklady o návratu touž cestou, kterou přišel. Jas ohně ozářil všechno v okruhu padesáti yardů, takže se tudy nemohl vracet, aniž by ho nepřátelé spatřili. Mohl nyní počkat, až oheň pohasne, nebo se mohl vydat za přáteli opačným směrem, kde však musel projít neznámým územím. Protože prodlévání poblíž ohně jen zvyšovalo jeho ohrožení, rozhodl se pro druhou možnost. Na čase mu tolik nezáleželo. Když dojde k ostatním do úsvitu, docela to postačí.

Nůžky dávaly Bigglesovi téměř pocit všemohoucnosti. Nemusel se držet stezky. Mohl do tábora vstoupit i odejít z něj kdekoli se mu zamanulo. Mohl také projít napříč táborem, aby ho nemusel dlouho obcházet, ale v tom případě by jeho cesta vedla mezi barákem pro mužstvo a budovou v níž žil Christophe. Zavrhl tuhle možnost jako příliš nebezpečnou, ale uvědomoval si, že se ještě může hodit jako východisko z nouze.

Spokojeně klepl na kapsu s nůžkami a vyrazil podél drátů.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

NŮŽKY A KROKODÝLI

Biggles zcela přirozeně předpokládal, že drátěný plot vede kolem celého tábora. Považoval to za samozřejmé, protože stačí jedna díra a celý plot je zbytečný. Jenomže tady bylo vše nějak jinak, což poznal po několika minutách pochodu. Málem by totiž spadl do řeky. Nedošlo k tomu jen proto, že těsně před setou zaslechl náhlé šplouchnutí vody. Zarazil se, pohlédl pozorněji dopředu a asi tři yardy před sebou rozeznal pod větvemi keřů vodní hladinu. Čeřily se na ní vlnky, odrážející měsíční svit. Stál na břehu řeky!

Prudce uskočil a po zádech mu přeběhl mráz, neboť voda se znovu rozvířila a Biggles na hladině rozeznal několik dvojic výrazných hrbolků. Byly to oči krokodýlů a rázem bylo jasné, kdo způsobil to náhlé a prudké zašplouchání. Jeden z obojživelníků prostě mávl prudčeji ocasem.

Biggles se zděsil. Kdyby ta obrovská zvířata nevyplašil svým příchodem a kdyby se nepohnula, šlápl by patrně do prázdna a padl do vody, přímo mezi ně.

Christophe umístil své sídlo dobře. Tím, že jedna jeho strana přiléhala k řece, byl odtud tábor skvěle zabezpečen a měl současně zajištěn zdroj vody. Řeka zde byla poměrně úzká, nebyla širší než dvacet yardů. Plot z ostnatého drátu vybíhal až k vodní hladině, kde končil. Nebylo ho dále zapotřebí, protože krokodýli sloužili jako mnohem účinnější překážka. A nikdo je sem nemusel nasazovat, protože v řekách západní Afriky se tyto zubaté příšery vyskytovaly poměrně běžně. Nepochybně stačilo vysypat občas do vody kbelík se zbytky z kuchyně a věčně hladoví ještěři místo brzy objevili a zamilovali si ho jako nejlepší restauraci v okolí.

Biggles ve tmě neviděl, jak daleko sahá vodní překážka, ale ani mu na tom příliš nezáleželo. Bylo lhostejné, zda má

překonat malé jezírko plné krokodýlů, nebo mocný veletok oživený stejným druhem zvířátek. Tudy jeho cesta nepovede, neboť žádnou z těch překážek by nedokázal překonat.

Mohl nyní udělat pouze dvě věci. Buď se vrátit stejnou cestou, jakou přišel, nebo prostříhat dráty a vydat se podél řeky k opačné straně tábora, tedy k místu, kde znovu narazí na ostnatý drát. Po zvážení rizik se rozhodl pro druhou možnost. Věděl o této části Christophova království jen to, co měl možnost zahlédnout z ohrady pro zajatce. Stály tam chýše, kde bylo ubytováno mužstvo. Nevěděl, co by tam ještě mohlo být, ale nehodlal ztrácel čas dohady. Měsíc však již bohužel prošel zenitem, a ozařoval teď vrcholky stromů, které nepropouštěly jeho svit. Část tábora ležící pod stromy byla proto zahalena inkoustově temnou tmou a z místa, kde Biggles právě stál, nemohl vidět vůbec nic.

Znovu zacvakaly nůžky. Stačilo prostříhat čtyři spodní dráty a Biggles se znovu propracoval do vězení, do tábora. Při prolézání se musel hodně sehnout, ale volil ten postup úmyslně. Kdyby se totiž musel nakvap vracet, jedině on sám by přesně věděl, kde leží jeho únikový otvor. Všichni jeho pronásledovatelé, by díru v plotu velice obtížně hledali.

Když se teď Biggles rozhlédl po nočním táboře, zjistil, že požár srubu s vysílačkou buď již proměnil všechno dřevo v popel, nebo ho černoši uhasili. Dějiště svého nedávného žhářství přesto objevil. Označovala ho slabá načervenalá záře, v jejímž odlesku rozeznával stíny pohybujících se postav. Bigglese však daleko více zaujaly světelné kužely baterek, které se míhaly u plotu a pomalu se k němu blížily. Předpokládal, že jejich majitelé pátrají na vnější straně drátů. Světla se občas zastavila a Biggles z toho usoudil, že snaživí stopaři zkoumají plot a hledají v něm díry. Pokud žádné nenajdou, Christophe usoudí, že ničitel vysílačky a žhář budovy je dosud v táboře. Podle Bigglese bylo málo pravděpodobné, že by von Stalhein Christophovi přímo oznámil, že uprchlíci mají nůžky na drát, neboť by musel

vysvětlovat, jak to ví. Biggles sice slyšel Christopha o nůžkách mluvit, ale všechno to byly pouze dohady.

Veškeré dění v táboře bylo nyní mnohem soustavnější a tím také pro uprchlíka nebezpečnější. V čase, kdy by většina vojáků spala, byli téměř všichni na nohou. Biggles si byl vědom, že jejich noční rejdění zavinil on sám. Jeho útok na vysílačku se stal píchnutím do vosího hnízda. Vrcholně rozzlobený Christophe vyhnal rozespalé vojáky k hašení požáru a pronásledování pachatele a ti byli nyní rozzuření stejně jako jejich velitel.

„Kdybych jim padl do rukou teď, roztrhali by mne na kousky," zašeptal Biggles sám pro sebe. „No, raději zmizím."

Vzhledem k tomu, že po stezce pobíhali lidé skřípající zuby, se tudy nemohl vracet zpátky, a zamířil proto podél říčního břehu. Držel se tak blízko u vody, jak se jen odvážil. Příliš blízko si však netroufl, protože mu neustálé šplouchání vody prozrazovalo, že obojživelní strážci jsou také v pohotovosti, a před jejich zuby by dal přece jen přednost rukám domorodců.

Zamrazilo ho ve chvíli, kdy klopýtl a málem spadl do něčeho, co zprvu pokládal za další vodní tok. Voda a bláto vystříkly, byla to však naštěstí jen malá prohlubeň zatopená vodou. Biggles spěchal dál a cestou si oklepával z bot nalepené bahno.

Nyní ho čekala nejtěžší část cesty. Po levé straně stály chýše pro mužstvo a po pravé straně mu únikovou cestu zahrazovala řeka, takže musel projít jakýmsi koridorem rámovaném nebezpečím. Chaty se naštěstí neukázaly jako nebezpečné. Naopak. Nezůstal u nich ani jediný voják a tak Bigglesovi skvěle posloužily jako krycí stěna, stojící mezi ním a otevřeným prostranstvím tábora, kde se to nyní hemžilo lidmi. Biggles vyrazil poklusem, a ke své úlevě spatřil asi po minutě běhu plot. Ostnatý drát se mu stal znamením spásy a úniku. Znamenalo to, že je na druhé straně tábora, tam kde už

neteče řeka a kde ho neohrozí čelistí krokodýlů. Biggles se liše zasmál. Měl opět jen jednoho nepřítele.

Plot začínal v místech, kde se řeka stáčela od tábora. Znovu se dostaly ke slovu nůžky na drát, a po chvilce již Biggles obezřetně kráčel po vnější stezce k hlavní bráně. Během několika vězeňských výletů si zmapoval tábor dobře.

Zarazil se nedaleko brány, od které k němu dolehly rozčílené hlasy. Zamračil se, ale když potom pochopil z americké hrdelní angličtiny, čeho se rozruch týká, rozjasnil tvář. Před bránou stál hlouček Christophových vojáků, a důstojník v jejich středu jednomu z nich spílal kvůli ztracené pušce. Na strážného hlavu se řinul takový příval nadávek, až ho bylo Bigglesovi skoro líto. Černoch však mohl klást vinu jen sám sobě.

Cesta vedoucí k letišti však byla neprůchodná a Biggles musel vyčkat, až povyk pomine. Skupina vojáků stála tak blízko u brány, že bylo vyloučeno kolem ní nepozorovaně projít. Stáhl se tedy asi o deset kroků zpátky a vtiskl se do houští. Musel čekat, až skončí důstojníkova lekce o kázni a pořádku. Pak si však všiml, jak se k ječícímu důstojníkovi blíží Christophe, přilákaný hlukem hádky, a uvědomil si, že výchovná hodinka hned tak neskončí.

Christophova špatná nálada byla vzhledem k předchozím událostem zcela pochopitelná, to však nebylo omluvou pro jeho následující chování. Když zjistil, k čemu u brány došlo, divoce zavrčel a odstrčil důstojníka. Uchopil pevněji svou vycházkovou důstojnickou hůl zdobenou zlatým kováním a začal bít nedbalého vojáka přes hlavu s takovou zuřivostí, až Biggles znovu pocítil osten výčitky. „Jenže," prolétlo mu hlavou, „kdyby na takovou nedbalost ve stráži přišel Christophův diktátorský pradědek, přišel by voják o hlavu. Pak že tu nemáme pokrok…"

Když ponaučení skončilo, odplížil se zbitý voják jako zpráskaný pes a ostatní muži ho tupě sledovali obráceni zády k bráně. To poskytlo Bigglesovi nečekanou příležitost k úniku,

které se ihned chopil. Neměl času nazbyt. Úsvit se blížil a po rozednění by byl ústup od tábora mnohem obtížnější.

Stále však vládla tma a Biggles ji využil. Proklouzl za zády mužů a vyrazil k letišti. Pospíchal. Střídal chůzi s poklusem a dostal se k cíli bez jakýchkoli příhod. Zjistil, že havarované letadlo již neleží na místě, kde se převrátilo. Rád by zjistil, kam se podělo, jenomže krajinu právě zahalila nejhlubší tma, jaká nastává těsně před svítáním, a Biggles neviděl nic. Rozhodl se proto dojít na místo smluveného setkání. Tentokrát kráčel pomalu, protože měl obavu, že by poblíž hangáru mohl narazit na některého ze strážců. Když dorazil na smluvené místo, na východě již bledla obloha.

Po Bertiem a Gingerovi však zatím nebylo ani vidu ani slechu, a Biggles se proto vydal na malou obhlídku okolí, aby zjistil, zda je na správném místě. Přestože se pohyboval opatrně, náhle zakopl o kupu tlejícího listí a měl pocit, že se to zašustění rozlehlo v okolním tichu jako výstřel z pistole. Byl to nesmyslný pocit, ale vzápětí se k Bigglesovi doneslo tiché zašeptání.

„Jsi to ty, Bigglesi?“

Poznal Bertieho hlas a vzhlédl. Známý hlas přicházel ze značné výšky, ale v ranním šeru rozeznal jen nejasné obrysy dvou postav přikrčených v mohutné rozsoše větví.

„Co tam proboha děláte?“ vyhrkl.

„Hřadujeme, starouši, hřadujeme.“

„Co to je za nápad?“

„Není tak hloupý,“ namítl Bertie. „Stojíš totiž na nejrušnější křižovatce mravenčího provozu afrického kontinentu.“

Biggles pohlédl k zemi. Tma začínala řídnout. „Žádné mravence tady nevidím.“

„Ještě před chvílí jich tam bylo na několik nákladďáků.“

„Tak teď jsou pryč. Slezte z toho bidla!“

Bertie i zrzek seskočili.

„Celou noc jsem prospal," řekl spokojeně Ginger. „Probudil mě až Bertie, když zjistil, že kolem došlo k invazi mravenců. Byly jich milióny a lezli mi do kapes i do nosu. Protože jsme nechtěli utíkat někam jinam, abys nás nehledal, vylezli jsme na strom. Tam se většině z nich za námi nechtělo. Bertie říkal, že se mu zdálo, jako bys dostal tu boudu. Prý zahlédl světlo jako od požáru."

„Máš dobré oči, Bertie. Nebylo to nic tak náročného. Nemyslím, že by Christophe mohl v nejbližší době použít vysílačku. A co se odehrálo tady?"

„Tlupa černochů odtlačila letadlo po jednom kole do hangáru."

„Zajímalo by mě, proč tak pospíchali s odklizením. Myslel jsem, že tam letoun klidně nechají do rána. Ale na tom teď nezáleží. Máš ještě u sebe nějaký suchar, Gingere?"

„Pár by se jich ještě našlo."

„Docela rád bych něco snědl. Po těch celonočních toulkách mám hlad jako vlk. Člověku jako jsem já se bez jídla pracuje dost těžko."

„Taky jsem takový," ušklíbl se Bertie. „Pokud někde neseženeme nějakou vydatnou výživu, bude nám pěkně kručel v břiše, než dorazí Algy. Ale co hodláš podniknout teď?"

„Nemyslím si, že bychom se za světla měli o něco pokoušet," řekl Biggles. „Teď, když Christophe nemá vysílačku, a letadlo zatáhli do hangáru, si můžeme dopřát trochu odpočinku. Docela rád bych se trochu umyl."

„To se nedivím," ušklíbl se Bertie. „Vypadáš jako bys tu někde čistil stoku. Netušil jsem, že tu mají kanalizaci."

„Tu nemají. Místo toho mají řeku plnou krokodýlů. Snad mi budeš věřit, že jsem se po blátivém břehu nemotal schválně, jen z lásky ke zvířatům," zavrčel Biggles. „Ale teď bychom se měli stáhnout někam jinam. Až se za chvíli začnou ti černí chlapci shánět po někom, na kom by si vylili vztek, nebude tu nijak bezpečno. Co je tohle?"

Odmlčel se, neboť ticho úsvitu přerval hukot leteckých motorů.

„Neříkej mi, že už opravili ten svůj vrak," zamumlal nevěřícně Bertie.

„Tohle není ta tajná mašina," řekl znalecky zrzek. „Tohle zní jako hastings a je po čertech blízko!"

Jeho hlas zanikl v rachotu motoru letounu, který se náhle zjevil pod stromy na vzdálenějším konci přistávací plochy, na téže straně, jako se nacházeli sami. Byl to hastings, a jak správně řekl zrzek, byl po čertech blízko. Letci pochopitelně nejdříve předpokládali, že se vrátil stroj, kterým unikl Tony s ostatními zajatci.

„Není to on," řekl vzápětí Biggles, který jako první pochopil, že se všichni mýlí. „Tohle je hastings, v němž vezl Tony generála do Dakaru, a který zde donutili k přistání. Celou tu dobu tu byl někde schovaný."

Obrovitý dopravní letoun se pomalu otočil, a mířil po hrbolatém povrchu letiště k hangáru.

„Co s ním chtějí dělat?" napadlo Gingera.

„Já bych řekl, že se pokusí přemístit do něj tu tajnou zbraň," odhadl Biggles.

„Jeminá̌cku," vydechl Bertie. „Ti lotříci nám nedají pokoj, dokud je nevyhodíme z pokoje na chodbu, pokud víte, co tím myslím."

„Ale ano," kývl Biggles. „Jenže tohle jsem opravdu nečekal."

„Mám dotaz," řekl Ginger. „Co uděláme teď?"

„Nemyslím, že by se jim podařilo přemístit zbraň do hastingsu, aby mohli vzlétnout ještě dnes," uvažoval nahlas Biggles. „Takže se ještě po nějakou dobu poměr sil nezmění. Bude ale lepší, když se odsud konečně stáhneme, nebo se poměr sil změní dost výrazně. Můžeme čekat, že na nás uspořádají hon. Zatím se nedá podniknout nic, takže bychom se měli držet původního plánu a přesunout se někam, kde budeme méně na ráně."

„Nejlepší by bylo přesunout se co nejblíž k místu, kde se máme setkat s Algym. Může se přece stát, že tam přistane už zítra," navrhl Ginger.

„Pověděl jsi to přesně," kývl Biggles. „Právě tohle jsem měl na mysli. Projdeme džunglí tak, abychom se dostali do bezpečné vzdálenosti odsud, a zároveň abychom nebyli daleko od místa, kam má přiletět Algy. Je nejvyšší čas vyrazit."

„Ještě počkej," vyhrkl zrzek. „Co je zase tohle?"

Od tábora se k přistávací ploše blížil džíp a mířil přímo k hangáru. Když se dostal nejblíže k pozorovatelům, mohli uvnitř vozu rozeznat Christopha a Stalheina. Biggles pohlédl k hastingsu, který se mezitím obrátil nosem ke startovací ploše. Vrtule velkého stroje stále vířily a motory burácely.

„Mám pocit, že budeme mít poněkud ztíženou práci," řekl pomalu Biggles. „Ten chlapík, co leze z hastingsu, musí být Dessalines. Je ustrojen pro let, nezdá se, že by se chystal do dílny. Myslím, že poveze někam Stalheina."

„Stalhein už tu nejspíš nemá co na práci, když přiletěl jenom kvůli tobě. Možná se prostě chce vrátit na místo, odkud sem přitáhl," řekl s nadějí v hlase Ginger. „Když je letadlo, kterým sem přiletěl vyřazeno z provozu, odletí s ním zpátky Dessalines s hastingsem."

„Můžeš mít pravdu," zvedl Biggles hlavu. „Ale já bych se na to díval docela jinak. Pročpak by von Stalhein najednou tak pospíchal odtud? Chce přece tu tajnou zbraň! Jestliže teď zmizí, už se sem možná nikdy nedostane. Zkus se vžít do jeho úlohy. To je nejlepší způsob, jak přijít na kloub záměrům nepřítele."

„Příčí se mi uvažovat jako Stalhein," znechuceně odfrkl Bertie, sejmul monokl a začal ho leštit.

„Chyba," řekl Biggles. „Udělám to tedy za vás. Předpokládejme, že Dessalines opravdu odletí se Stalheinem do jeho doupěte, ať už leží kdekoli. Když ale bude mít Stalhein k dispozici letadlo, co mu zabrání zbavit se po příletu Dessalinese a vrátit se zpátky s tlupou agentů, svých dobrých

přátel. Jedině tady získají to, po čem tak louží. Tady je havarované letadlo a hlavně jeho obsah. A právě hastings jim k tomu pomůže, protože po zemi by se sem ani zpátky nikdy nedostali.“

Ginger se na něj překvapeně zadíval. „Ty vážně věříš, že von Stalhein chystá takovou podlost?“

„Vlastně nevím,“ pokrčil rameny Biggles. „Může to však udělat docela snadno. Napadá vás snad něco, čím by mu v tom Christophe mohl zabránit?“

„Ne.“

„Mne také ne. Podezření ve mně vzbuzuje jeho náhlý spěch. Pokud von Stalhein skutečně odlétá, pak to může znamenat jediné – upekl už nějaký plán. Tajná zbraň leží stále tady. On není z těch, kdo opouštějí rozdělanou práci, ale již ví, že na ni sám nestačí. Asi jsem v noci za Christophovým srubem něco nepochopil. Slyšel jsem tam, jak mu von Stalhein něco vnucuje. Christophe souhlasil, ale mně se zdálo, že nijak ochotně. To bylo v době, kdy byl rozzuřený z havárie letadla. Stalhein tehdy rychle vymyslel nějaký záměr, který hodlá uskutečnit co nejdříve. Naše přítomnost mu velmi vadí. Musí tušit, že jsme nablízku, a nehodlá ztrácet čas, protože jsme pro něj nebezpečnější, než Christophe i se svými vojáky.“

„Jenomže teď nám s hastingsem zmizí,“ ozval se Ginger.

„Neumím ho zastavit,“ zavrčel Biggles, „ale slibuji ti, že ho tu brzy zase uvidíš.“

Dessalines se vrátil na místo pilota. Von Stalhein se ve dveřích letounu rozloučil s Chrislophem. Pak vstoupil dovnitř a dveře se za ním zavřely. Stroj se pohnul a roloval na start. Během dalších tří minut byl ve vzduchu a rychle nabíral výšku.

„Christophe si myslí, bůhvíjak není chytrý,“ řekl Biggles, „a dělá chybu za chybou. On tomu von skunkovi, kterému před chvilkou podal ruku, patrně věří. No, každý svého štěstí strůjcem. Varoval jsem ho, jenže on, jako většina těch, kteří mají o svém důvtipu přemrštěné mínění, mě neposlouchal.

Pokud ještě něčemu rozumím, pak ho čeká tvrdší lekce, než dal svému strážnému.“

„Jakému strážnému?“ nechápal Bertie.

„To nic,“ ušklíbl se Biggles. „Jeden z jeho strážných ztratil pušku a Christophe ho za to seřezal holí.“

„Fuj! Primitivní justice,“ řekl Bertie. „Ale co teď uděláme my, starouši?“

„Máš moc hezké otázky,“ řekl tiše Biggles. „Pro nás teď bude nejlepší nechodit moc daleko, protože nemáme tušení, za jak dlouho se letadlo vrátí. Může být pryč hodinu, ale může to trvat celý den. Nechte mě chvilku přemýšlet.“

Bigglesova úvaha netrvala dlouho.

„Oba víte, že nerad vidím, když se rozdělujeme, protože je pak obyčejně těžké, znovu se sejít,“ začal. „Mám ale velkou obavu, že v tomhle případě to jinak nepůjde. Nemůžeme být všichni současně tady a na místě srazu s Algym. Pro začátek se odsud odklidíme na místo, kde bychom slyšeli návrat hastingsu, ale kde budeme mít větší odstup od vojáků. Ty, Bertie, půjdeš naproti Algymu. Nesmíme dopustit, aby na ploše nikoho nenašel a vydal se nás hledat. Algy nezná místní pohostinnost a mohl by někomu padnout do rány. Ginger počká se mnou, protože má vysílačku. Podrobnosti si povíme cestou. Jdeme!“

Husím pochodem vykročili hlouběji do pralesa.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

BIGGLES ZTRÁCÍ KLID

S Bigglesem v čele a s připravenými pistolemi v rukou spěšně kráčeli asi půl míle džunglí. Potom se před nimi objevila volná krajina. Zastavili se a přikrčili do okrajové houštiny. Před nimi se otvíral velmi nebezpečný úsek bez možnosti úkrytu. Bylo jasné, že kdokoli se přes něj vydá, bude vystaven zrakům případných pozorovatelů ukrytých ve stěně pralesa. Přesto se právě chystali vyrazil, když zrzek spatřil, jak nedaleko nich vystupuje z džungle tlupa černochů.

Všichni se znovu přikrčili.

„Nevypadají, že jdou na zmrzlinu," řekl tiše Biggles. „Necháme ty černé chlapce projít a nebudeme se jim zbytečně ukazoval. My už s Gingerem vlastně ani dál nepůjdeme, protože musíme zůstat na doslech od letištní plochy. Moc rád bych zjistil, kam vlastně ten hastings letěl. Myslím tím, na čí území, a zda míří na běžné nebo utajované letiště."

„Jaká jsou vlastně v Libérii letiště?" zeptal se Ginger.

„Normální slušné letiště je jen v hlavním městě Monrovii."

Bertie s nimi vyčkával, dokud tlupa domorodců nepřešla po pláni opodál jejich úkrytu a nezmizela.

„Raději vyrazím hned," řekl pak. „Rád bych došel na místo dřív, než začne pražit slunce."

„Jdeme," souhlasil Biggles. „Kousek cesty tě doprovodíme. Než přejdeš tuhle nebezpečnou planinu, posloužíme ti jako zajištění. My dva se pak vrátíme zpátky, blíž k letišti."

„A co mám říci Algymu, starouši?"

„Aby byl připraven. Až se k vám dvěma připojíme, nesmíme ztrácet čas. Nemělo by smysl, abyste bloudili lesem a

hledali nás. Kromě toho by stejně nemohl přistát jinde, než na Christophově letišti.“

„Řeknu mu, aby stál v pozoru,“ ušklíbl se Bertie.

„Dobře. Teď ale sleduj prostor po stranách. Ginger si vezme na starost, jestli nás někdo neohrožuje zezadu a já budu dávat pozor, co se děje před námi. Kdyby na nás někdo zaútočil, budeme si to s ním muset rozdat. Pokud by nás někdo chtěl rozčtvrtit jako kuřata, vzneseme proti tomu námitky. Christophe má mizernou náladu a bude schopen každé lotroviny.“

Ušli tak spolu asi míli, ale nespatřili žádný pohyb kromě malého hejna supů, kteří se prali o mršinu, ponechanou zde zřejmě tlupou lvů. Potom se Biggles zastavil.

„My tu chvíli počkáme, Bertie,“ řekl. „Než se stáhneme ke kraji džungle, budeme tě sledovat, dokud nepřejdeš na druhou stranu. Měj oči na stopkách.“

„Ukážu každému, jak bojuje šlechtic,“ zazubil se Bertie. Mávl jim na pozdrav a vykročil směrem k severu.

„Zdá se mi, že než dorazí Algy, budeme si muset trochu utáhnout opasky,“ obrátil se Biggles k zrzkovi. „Ani nepamatuji, kdy jsem byl naposledy tak dlouho bez spojení se základnou. To by se ale dalo vydržel. Horší to bude s vodou.“

Sledovali Bertieho dokud jim nezmizel z očí, a potom se pomalu a za stálého rozhlížení stáhli zpátky do stínu shluku tamaryšků. Skryli se tam jak před nepovolanými zraky, tak před žárem slunce, který začínal být úmorný. Od stinného okraje pralesa je dělilo asi tři sta kroků.

„Čekal bych tu teď větší ruch,“ poznamenal Biggles, obhlížející krajinu, nad níž se tetelil vzduch rozpálený sluncem. „Zdá se, že je Christophe opravdu přesvědčen, že nás všechny odnesl hastings. Von Stalhein ví své, ale jeho názory nebere budoucí africký král vážně. Zajímalo by mě, co má náš starý německý přítel za lubem. Myslím, že jsem jeho záměr odhadl správně, ale u něj člověk nikdy neví.“

Posadili se a dojedli zbytek Gingerových zásob. Velký hodokvas to rozhodně nebyl. Mezitím slunce stoupalo výš a výš a vzduch se začal tetelit. Nic se nedělo. Ginger vzdychl, když si uvědomil, že budou muset vydržet celý den bez vody. Ačkoli teprve končilo ráno, ohlásila se žízeň.

„Když bude nejhůř, vypravíme se k řece za táborem, o které jsem ti vyprávěl," řekl Biggles, který zřejmě uvažoval podobně. „Teče vzadu za táborem. Jen nevím, jak z ní nabereme vodu bez krokodýlů. Doufal jsem, že von Stalhein bude zpátky dřív. Teď bych byl ale nejraději, kdyby se dnes vůbec nevrátil. Nejlepší by bylo, kdyby se nám hned po setmění povedlo vniknout do hangáru, zničit tajnou zbraň, a vydat se za Bertiem."

Den ubíhal pomalu. Vedro se stupňovalo. Zdálo se nesnesitelné, ale za hodinu to bylo ještě horší a hodiny plynuly dál. Příšerné bylo, že horko jako by nepůsobilo na hmyz, který na letce stále útočil v celých mračnech. Žízeň vysušila oběma mužům ústa, ačkoli o ní nikdo z nich nepromluvil. Na zrzkovi však bylo utrpení znát stále výrazněji.

Několikrát se v blízkosti jejich úkrytu objevila tlupa domorodců na lovu, takže bylo zřejmé, jaké nebezpečí by přinesly pokusy o hledání vody v pralese. Jedna z tlup černochů se dostala poměrně blízko k jejich úkrytu, ale brzy zase zmizela. Jediná zvěř, kterou zahlédli, bylo malé stádo zeber, které se řítily úprkem po pláni, jako by je cosi vyplašilo.

Pak se slunce konečně nachýlilo k západu a strašlivý den končil. Biggles opatrně vstal.

„Doufám, že jsem se v odhadu nemýlil," zamumlal vyschlými rty. „Von Stalhein se musí vrátit co nejdřív, jestli se chce dnes vůbec vrátit. Když mu Christophe oznámil, že jsem tady, byl tu úžasně rychle."

„Určitě se vrátí," řekl přesvědčeně Ginger. „Přece tady nenechá tu tajnou zbraň. Podle mne teď někde shromažďuje nějakou útočnou jednotku. To zabere spoustu času."

„Nejspíš máš pravdu,“ přisvědčil Biggles. „Jakmile se dostatečně setmí, vydáme se na cestu a nejdříve zajdeme k řece. Musíme sehnat vodu. Bez ní bychom dlouho nepřežili a jsem proto ochoten přeprat pár krokodýlů a dostat z vody nějakou z těch hnusných tropických nemocí. Pak dojdeme k hangáru a pokusíme se ho zapálit. Nemělo by to být příliš obtížné, protože všechno je vyschlé na troud. Pokud se nám to podaří, vydáme se za Bertiem a s ním počkáme na Algyho. Už nebudeme čekat dlouho. Je zvláštní, jak se čas vleče, když nemá člověk co na práci…“

„Počkej!“ zarazil ho Ginger. „Co je tohle?“

Biggles zbystřil pozornost.

Do ticha začínajícího soumraku zazněly lidské hlasy, v nichž se ozývalo vítězné nadšení. Pokřik sem doléhal z nedaleka a nesporně křičeli černoši. Biggles s Gingerem na sebe pohlédli a vyrazili tam. Opatrně se prodrali houštím tamarišků, které jim překážely ve výhledu. Sotva sto dvacet yardů od nich křepčilo asi deset černých mužů mávajících oštěpy. Zdálo se, že jde o vítězný tanec a protože ho ozařovaly téměř vodorovné paprsky slunce, visícího těsně nad obzorem, napadlo zrzka, že se obřadně loučí se dnem.

Jenomže Ginger se velice mýlil.

Důvod jejich tance a veselí poznal vzápětí, hned jak se zadíval pozorněji. Uprostřed jásající tlupy se potácel muž, jenž byl zcela zjevně na konci sil. Ten muž byl bílý a Ginger i Biggles na zlomek vteřiny strnuli.

Poznali Bertieho!

Právě ve chvíli, kdy si to uvědomili, jeden z rozesmátých lovců přetáhl nešťastnou oběť oštěpem přes záda a jiný ho hrotem zbraně postrčil vpřeď Ginger nebyl v okamžiku poznání schopen ani slova. Ochromilo ho zděšení, neboť považoval za nemožné vypořádat se s tak velkou tlupou, byť ozbrojenou pouze oštěpy.

„Jak proboha…“ začal, když se mu vrátila řeč.

„Žasnout můžeš jindy,“ zarazil ho ostře Biggles. „Prostě se ho nějak zmocnili, a my mu musíme pomoci. Co nejdřív a nejlépe hned! Kdyby ho dostal do drápů Christopha, tak ho asi na místě zabije. Jenomže vzhledem ke špatné náladě, co ho zrovna drží, může Bertie očekávat ještě horší konec.“

„Myslíš, že ho ženou do tábora? Že ho budou mučit?“

„Ano.“

„Ale odsud se k nim nepozorovaně nedostaneme,“ vyhrkl zrzek.

„Odtud na ně nemůžeme zaútočit vůbec! Jasné?“ zasyčel Biggles, jehož opustil jeho pověstný klid. „Počkáme, až zmizí za tím křovím a neuvidí sem. Pak vyrazíme ke kraji lesa. V jeho stínu je musíme předhonit, abychom je překvapili ze zálohy. Naší jedinou nadějí je překvapivý útok. Je nezbytné je vyděsit tak, aby se jich zmocnila panika. Nezapomínej na to, že tihle pralesní ďáblové zavraždili Vica Robertse a mladého Laxlona. Dojde k boji a všechny ohledy teď musí stranou. Jde o život a já jim Bertieho ve spárech nenechám! Tak je to! Pojď!“

Skupina křičících mužů zmizela za křovisky a Biggles vyrazil z úkrytu. Navzdory únavě se rozběhl k lesu jako hladový vlk, který vyslídil kořist. Ginger mu byl v patách.

Tři sta yardů může být někdy velice dlouhých. Zrzkovi se zdálo, že mají před sebou snad více než míli. Několikrát cestou klopýtl v nerovném terénu. Jednou upadl a narazil na sluncem vyprahlou a na kámen ztvrdlou zem tak nešťastně, že si vyrazil dech. Málem šlápl na jakési malé vyplašené zvíře, které mu překřížilo cestu. Nejobtížnější bylo neustále sledovat jedním okem houštinu, za kterou zmizeli černoši, a snažit se zmizet v pralese dříve, než se tlupa opět vynoří. Jak se ocitli v lese, oba letci se co nejvíc předklonili a téměř po čtyřech uháněli k nedalekým křovinám. Podle trvajícího vítězného pokřiku divochů, dosáhli letci cíle, aniž by byli spatřeni. Sotva lapali po dechu a pot řinoucí se jim z čela je téměř oslepoval.

Biggles se nezastavil. Pokračoval dál v běhu, přestože byla pod stromy téměř úplná tma, což jim postup nijak neusnadnilo.

Ginger, který se mezi padlými kmeny a větvemi spíše potácel, si připadal jako v nějakém šíleném snu. Oči ho pálily od potu i šlehajících větviček a měl pocit, že se mu rozskočí srdce. Hnalo ho však vpřed pomyšlení na zmučeného Bertieho. Měl podivný pocit, že se Biggles jaksi změnil. Běžel za ním, neviděl mu tedy do tváře, ale vsadil by se, že mu z očí šlehají blesky vzteku a zlosti.

Současně měl pocit, že se Biggles proměnil ve stroj, který nezná únavu. To však byla vlastnost, kterou u něj již zrzek ve vypjatých situacích poznal a znovu a znovu obdivoval. Jeho velitel nevypadal jako člověk, který by byl schopen podávat tak úžasné výkony, ale zrzek toho byl několikrát svědkem. Byla to nejspíš záležitost silné vůle.

Když se prodrali k okraji letiště, Biggles se zastavil a pokynul Gingerovi, aby netropil hluk. Naslouchal. Bujarý povyk domorodců se ozýval za nimi a blížil se. Biggles opět vyrazil kupředu, avšak za chvíli se zastavil znovu a zaposlouchal se do zvuků okolního pralesa. Ginger stanul vedle něj a všiml si, že i do tváře jeho velitele jsou vepsány útrapy posledních hodin. Na neoholené tváři zabláceného Bigglese se zračila únava. Velitel pak postoupil ještě o několik yardů kupředu a ukázal na sotva patrnou stezku, vedoucí ven z pralesa.

„Přijdou tudy," sykl. „Ty zůstaň na místě, já přejdu na druhou stranu stezky. Až vykřiknu, zařvi a vystřel jim dvakrát nad hlavy. Já udělám totéž. Jestli utečou, dobrá. Pokud ne, střílej tak, abys zabil, protože oni by se nás také nerozpakovali zavraždit. Střílej co nejrychleji! Musíme zachránit Bertieho, takže buď my, nebo oni. Máš nějaké rezervní náboje?"

„Tři zásobníky."

„Dej mi jeden."

Ginger podal veliteli plný zásobník. „Díky. Už se blíží."

Tiše vyčkávali po několik nekonečných minut a naslouchali jak sílí pokřik blížící se tlupy. Ginger lapal po dechu a stíral si s čela pot rukávem. Pak zahlédl mezi stromy

první černochy. Stále je bavilo hlučně povykovat. Bertie se potácel před nimi poháněn hrotem oštěpu jednoho z divochů.

„Teď!“ zařval Biggles. Z hlavně jeho pistole vyšlehl plamen a třeskl výstřel.

Zrzek neváhal. Také cosi zařval, vystřelil a zmáčkl spoušť ještě jednou. Znovu třeskla i Bigglesova pistole.

Mnozí z černochů neváhali ani zlomek vteřiny. Někteří se otočili a prchali zpátky stezkou, jiní se vrhli do okolních houštin. Pouze několik z nich zůstalo v ohromení stát.

Z úžasu se probral i zubožený Bertie. Nečekaně čile se obrátil jako na obrtlíku, vyrval oštěp muži, který ho ještě před vteřinou týral, a mrštil jím proti němu.

„Teď zase já, ty špinavče!“ zařval.

Znovu vyšlehly plameny výstřelů. Biggles vypálil na černocha, který se pohnul směrem k Bertiemu, a Ginger zasáhl dobře mířenou ranou druhého, který na něj hodlal mrštit oštěp. Zbylí dva muži se dali na útěk.

„Dávej na ně pozor, Gingere,“ vyštěkl Biggles. „Pojď, Bertie!“

Zrzek vyprázdnil zbytek zásobníku naslepo do houští, a rychle zasunul do rukojeti zbraně další. Koutkem oka si stačil všimnout, že Bertie je na tom velice špatně. Tvář měl křídově bledou, a jeho blůza byla pochmurně ozdobena temnými skvrnami zaschlé krve.

Biggles vzal zraněného druha kolem ramen. „Kryj ústup, Gingere!“ vyhrkl chraptivě a po několika krocích uhnul s Bertiem ze stezky do pralesa. Byl nejvyšší čas, neboť mezi stromy na okraji pralesa bylo vidět, jak sem od hangáru spěchají Christophovi vojáci. Nic jiného se nedalo čekal, protože k přestřelce došlo poměrně blízko u hangáru.

V houštině se Bertie vymanil z Bigglesova sevření. „Jsem docela v pořádku, starouši,“ zaskuhral, „absolutně! Jdi napřed, dohoním té.“

„Nemluv nesmysly,“ řekl Biggles a podebral Bertieho pod ramenem. „Jsi úplně vyřízený. Opři se o mě a žádné řeči! Bude

tu za chvíli ještě větší horko. Musíme pryč rychleji, než bys to sám zvládl.“

Protože však potom svůj živý náklad napůl nesl, nebyl postup tak rychlý, jak si přál. Zrzek kráčel několik kroků za nimi, rozhlížel se obezřetně kolem a jeho prst se dotýkal spouště pistole.

Ten pomalý pochod hrozivým a stále temnějším pralesem trval tuze dlouho, a když na něj později vzpomínali, připomínal jim těžkou noční můru. I horko a naprostá tma, která pod příkrovem klenby korun v pralese vládla, jim nesmírně ztěžovaly postup. Bertiemu se sice občas podařilo postavit se na nohy, ale kymácel se vpřed beze slov a s velkými obtížemi. Biggles ho podpíral a hlídal, aby neupadl.

Ginger tušil, že velitel míří k řece, nedokázal však pochopit, jak může ve tmě určit správný směr. Jejich postup byl snazší, když konečně vybředli z lesa na otevřené prostranství. Poznali letištní plochu na jejímž vzdálenějším konci právě projížděl džíp. Dálková světla automobilu jim udala polohu tábora, k jehož zadní straně směřovali.

Konečně se ocitli v blízkosti řeky.

„Jsme na místě,“ zašeptal Biggles.

Bertie, který stále častěji zakopával, klesl k zemi a velitel se k němu sklonil. „Kde tě zranili?“ zeptal se.

„Ten černý syčák se měl narodit jako sršeň,“ řekl Bertie, jemuž se vrátila nejen řeč, ale i jeho zvláštní humor. „Pořád mě píchal do zad. Nebude to nic vážného, ale asi ze mne vypustil dost krve. Děsně mne také bolí nohy. Přejde to, jen co si trochu odpočinu.“

„Zůstaň ležet,“ přikázal Biggles a zmizel v temnotě.

Po chvíli zaslechli šplíchání vody, jako by někdo házel do vody kameny. Chvíli nato se ze tmy vynořil Biggles vysvlečený z košile, kterou nesl v ruce. Kapala z ní voda. Protože neměl žádnou nádobu, zvolil tento způsob. Otočil Bertieho opatrně na záda a vyždímal mu vodu z košile do úst a

na obličej. Když mu otíral tvář mokrou látkou, Bertie slastně vzdychl.

„Když jsem byl malý, tak mi maminka…“

„Ticho!“ sykl Biggles a převalil Bertieho zpět na břicho. „Nejsi malý kluk. Jsi pilot a hledáš v Africe tajnou zbraň! Vzpamatuj se!“ Pomalu mu vyhrnul blůzu i košili a prohlížel jeho zranění.

„Není to tak zlé,“ řekl po chvíli, a přiložil mokrou košili na rány. „Nechám ti to na zádech, než přestaneš fňukat. Zatím tady zůstaneme. Nemá smysl hledat jiný úkryt.“

„Už je mi líp,“ prohlásil hrdě Bertie. „Měl jsem hlavně strašnou žízeň.“

„Mně taky docela vyprahlo,“ přiznal se Biggles a s úšklebkem se otočil ke zraněnému. „Nikam daleko odtud neběhej, Bertie, nebo to povíme mamince. Gingere, jdeme se napít!“

Oba se vydali k vodě, zatímco uražený Bertie liše nadával. Na břehu se Biggles se zrzkem střídali v házení větví na hladinu, při čemž druhý se skláněl k vodě. Krokodýly nikdo z nich nezahlédl, ale nechtěli nic ponechat náhodě. Biggles prohlásil, že se ještěři patrně nejčastěji shromažďují za ubikacemi, kde kuchaři házejí do řeky kuchyňské zbytky. Ačkoli byla voda teplá a chutnala odporně, vrátili se oba k Bertiemu osvěžení. Posadili se vedle něj.

„Jak došlo k tomu, že tě chytili?“ zeptal se Biggles.

„Tomu byste nevěřili,“ vzdychl Bertie ztrápeně. „Když jsem se dostal k naší přistávací ploše, chtěl jsem se schovat do křovisek, a tam jsem se málem srazil s nosorožcem. Nejspíš to byl ten, se kterým sis ty, Gingere, hrál na honěnou. Patrně tam má své stálé bydliště. Setkali jsme se tváří v tvář a já se mu asi moc nelíbil, protože jsem se už celý den neholil. Rozjel se na mně jako tank. Zachoval jsem se zbaběle a prchal před ním do křoví. Když se mi už zdálo, že tu obrněnou potvoru přestala honička bavit, vyrušil jsem hejno černochu, kteří tam zrovna pořádali piknik. Chvíli jsme na sebe civěli, a pak je zřejmě

nenapadlo nic chytřejšího, než že si mě vezmou domů dětem na hraní. Zbytek už znáte. Mrzí mne, že jste kvůli tomu měli potíže.“

„Mě zase mrzí, že teď na Algyho nikdo nečeká,“ řekl Biggles. „Bude nás na smluveném místě hledat marně.“

„On počká,“ ozval se Ginger. „Domluvili jsme se na tom.“

„To doufám,“ prohlásil polohlasně Biggles. „Jestliže se začne potloukat krajem, vykoleduje si nejspíš podobnou safari, jaké se účastnil Bertie.“ Na okamžik se zamyslel. „Nemyslím si, že odsud musíme pospíchat. Nejsme tady na tom o nic hůř, než kdekoli jinde. Až vyjde měsíc, zkusíme se přiblížit k hangáru. Jsem na ten zázrak docela zvědav. Pořád ale nechápu, proč se nevrátil von Stalhein. Zajímalo by mě, co zatím přichystal. A když se nevrátil on, proč nedorazil zpátky alespoň Dessalines, či jak se ten pilot jmenuje? No, teď to nevyřešíme. Podle mého názoru se to dozvíme zítra. Jak se cílíš, Bertie?“

„Skvěle vévodo. Je ale sucho, mělo by zapršet.“

„Jsi schopen jít dál?“

„Netvrdím, že se cítím na závod s nějakým špičkovým atletem, ale kus cesty ujdu.“

„Dobrá. Tak lež. Zatím tu zůstaneme.“

Kolem bylo naprosté ticho. Potom se v dálce rozezněly bubny a z opačné strany chraplavě zařval lev. Ginger se natáhl na znak, založil si ruce pod hlavu a snažil se usnout.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

OTRAVNÉ ŠÍPY

Vyčkali na místě, než vyšel měsíc, a pak Biggles odvedl svoje přátele blíže k hangáni. Šli po okraji pralesa, z jehož ochranného příkrovu nevystrčili ani nos. Chůze temným lesem byla sice velmi namáhavá hlavně pro Bertieho, ale byla zas mnohem bezpečnější, než kdyby se ukazovali v otevřeném terénu. Biggles ostatním vysvětlil, že se hodlá do hangáru podívat, ale že je chce mít přitom nablízku pro případ nenadálého nebezpečí.

Vysvětlil jim, že pokud se mu podaří dostat se blízko k letadlu nebo k jeho úkrytu, zapálí letoun nebo alespoň hangár, pokud stroj vůbec stojí pod nějakým umělým přístřeškem. Byl si jist, že každá stavba, kterou jejich nepřátelé v těchto místech svedli postavit, je z přírodního materiálu, a nebude tedy nikterak obtížné zapálit ji. Kdyby se mu to povedlo, jejich africký úkol by byl splněn a jejich jedinou další starostí by bylo dostat se na místo, kde přistane Algy, aby je odvezl domů.

Biggles se v duchu zabýval úvahami, zda vyčerpaný Bertie cestu na smluvené místo zvládne. Nebyl sice vážně zraněn, ale na zádech měl desítky bolestivých ran od hrotů oštěpů, kterými ho domorodci poháněli a ještě spíš trýznili. Ztratil jistě hodně krve, a byl na pokraji naprostého vyčerpání. Nutně potřeboval lékařské ošetření, které mu jeho přátelé nemohli poskytnout. Neměli ani lékárničku, ba ani obyčejný sterilní obvaz. Veškeré tohle vybavení zůstalo v letadle, protože ho nemohli stále přenášet ve zdejších podmínkách z místa na místo. Bertiemu hrozilo, že se některá z otevřených ran zanítí a Biggles věděl, jak nebezpečné jsou africké nákazy bílému muži, který proti nim nemá přirozené protilátky.

Dobře také chápal, že ani on, ani Ginger by již nebyli schopni odnést Bertieho k letadlu. Poslední, i když vysloveně

zoufalou možností, by bylo Algyho přistání na Christophově letišti.

Přes tohle nebezpečí, však Biggles ani na okamžik neztrácel ze zřetele své hlavní poslání. Musel zabránil lomu, aby tajná zbraň americké armády padla do rukou von Stalheina nebo jemu podobných lidí. Byl rozhodnut ji zničil, nebo alespoň poškodit tak, aby nebylo možné sestrojil podle trosek nový exemplář. Za nejvhodnější způsob poškození pak považoval založení požáru, při kterém by se roztavily nebo aspoň přepálily drobné součástky a hlavně složité elektrické obvody.

„Poslyšte, pánové," obrátil se k přátelům po dlouhém uvažování. „Jdu se podíval na letoun. Vy zůstanete tady. Mějte na paměti, že do tábora není odsud daleko, takže buďte zticha. Vrátím se, jak to bude možné. Pokud nepřijdu do svítání, je velení na tobě, Gingere. Budeš muset doběhnout na místo, kde má přistát Algy, a domluvit se s ním, zda může zaletět do Akkry pro pomoc, nebo zda by nedokázal vyzvednout Bertieho z Christophova letiště. Rozhodnutí nech na něm. Pamatujte však na to, že v té době už bude nejspíš zpátky von Stalhein. Myslím, že nic jiného nevymyslíme."

„Asi ne," souhlasil zrzek.

„O mě se nemusíš bát, starouši," prohlásil Bertie. „Jsem docela v pořádku, jestli víš, co tím myslím. Jen mě mrzí, že vám dělám starosti."

„Hlouposti, ty stará vojno," řekl s úsměvem Biggles, významně pohlédl na Gingera a vykročil do pralesa. „Pozdravuj krokodýly!" řekl Bertie.

Biggles mávl a pomalu a opatrně vyrazil k cíli, o němž téměř nic nevěděl. Nešel dlouho, když mu hlasy mužů, a světla pohybující se mezi stromy prozradily, jak je k cíli blízko. Podle počtu hlasů ztratil brzy naději, že by se mohl schovat někde poblíž hangáru. Zprvu doufal, že narazí jen na pár strážných, ale bylo to jinak. Měl s tím počítat. Po událostech, ke kterým došlo v noci, si mohl spočítat, že Christophe vymyslí

dostatečně účinná opatření, aby nepřišel o záruku své moci – americkou tajnou zbraň! Pouze díky ní získal v očích agentů výsadní postavení a z jejich kapes – peníze!

Podle Bigglesova názoru důvěřoval Christophe von Stalheinovi stejně málo, jako každému jinému. Vždyť německý agent byl členem cizí organizace, kterou vůdce černého lidu oklamal jako první, aby se dostal k tajnému letadla s ještě tajnějším vynálezem na palubě. Christophe si s tím podvodem určitě nelámal hlavu, protože věděl, že také oni by s klidným srdcem sehráli podobnou falešnou hru vůči němu.

Biggles se přiblížil ke světlům, a upřel k nim oči, unavené a oslabené nedostatkem spánku. Nechtěl si to přiznal, ale byl sám na pokraji sil, a cítil se velmi unavený a ospalý. V plnění úkolu pokračoval pouze silou vůle. Kromě jedné probdělé noci měl navíc za sebou dny nesmírně náročné, které téměř vyčerpaly jeho tělesné i duševní síly.

Pokračoval dál a když se dostal ještě blíž, spatřil skutečně jakýsi provizorní hangár. Kolem něj bylo živo. Pohybovalo se tam nejméně dvacet vojáků a spousta polonahých domorodců. Tentokrát byl Christophe velmi opatrný a Biggles se rozžehnal s myšlenkou, že by se dokázal k havarovanému letadlu nepozorovaně přiblížit. Černý šéf nenechal nic náhodě. Někteří vojáci posedávali po zemi, jiní stáli v menších hloučcích nebo bloumali kolem hangáru. Mezi vojáky se hemžili spoře odění domorodci.

Hangár rozhodně nestavěli řemeslníci. Vypadal jako široká chatrč postavená z tenkých latí. Plochou střechu tvořily dlouhé tenké kmeny pokryté palmovými listy a to vše sloužilo snad jen tomu, aby se k letounu nedostaly opice z džungle. Vrata však hangár neměl, takže nebylo obtížně nahlédnout dovnitř. Biggles dostal možnost spatřit konečně poměrně zblízka letoun, který mu způsobil tolik trápení. Viděl, že na stroji a kolem něj cosi kutí řada černochů, ačkoli nepoznal, oč se pokoušejí. Ať to však bylo cokoli, ti muži nadělali při práci stejný rámus, jaký

dělají členové domorodých kmenů po celém světě, pokud se sejdou při společném zaměstnání.

Stroj byl obrácen k Bigglesovi čelně. Za ním, tedy vlastně u zadní stěny hangáru, stála spousta sudů, v nichž nemohlo být, dle zápachu, který donesl vítr až k Bigglesovi, nic jiného než benzín. Ačkoii věděl, jak bývají domorodci neopatrní, jejich lehkomyslnost ho zděsila. Užasle civěl na barely a na černochy, bezstarostně pokuřující v jejich bezprostřední blízkosti. Nádoby plné vysoce hořlavé pohonné látky by Biggles tak těsně u letadla nehledal a od Christopha by očekával mnohem větší opatrnost, při nejmenším zákaz kouření v místech, kde jsou uloženy hořlaviny.

Samozřejmě se již několikrát zamyslel nad tím, kde v táboře leží zásoby pohonných hmot. Vůbec však při tom nepředpokládal, že by je našel přímo v hangáru. Když zvažoval, jak zničit letoun, lámal si hlavu otázkou, jak dopraví hořlavinu k letounu. Ani ve snu ho při tom nenapadlo, že najde benzín přímo u letadla. Tehdy by zajásal a označil by tu šťastnou náhodu, která mu usnadní úkol zničit stroj, za dar nebes. Teď se však všechno změnilo. Ačkoli sudy stály přímo na místě, kde je potřeboval, možnost proniknout k nim a zapálil letadlo, byla malá a nesmírně riskantní. Skladiště benzínu, stejně jako samotné letadlo, se zdály být nedostupné.

Dlouze se zadíval na vyrovnanou řadu čpících sudů. Nenapadl ho způsob, jak se tam nepozorovaně přiblížit. Když si však prohlédl střechu hangáru, rychle pochopil, že ji tvoří suché palmové listy, které by se vzňaly škrtnutím jediné zápalky. Jenomže on se nemohl dostat ani k letadlu, ani ke střeše. Rozhodně ne natolik blízko, aby na ni dosáhl. Bigglese napadla ještě horší věc. Byť by se mu zdařilo střechu zapálit, muži uvnitř by patrně stačili vytlačit letoun ven dříve, než by ho požár poškodil. Alespoň v případě, kdyby si zachovali chladnou hlavu. Dalo by se jim v tom zabránit jediným způsobem – okamžitě po zapálení střechy spustit palbu. Stačilo

by pak ale jediné zaváhání, a celý plán by se zhroutil. Biggles došel k závěru, že musí vymyslet něco důvtipnějšího.

Zatím tedy zjistil vše, co potřeboval. Ustoupil dál od hangáru do stínů pralesa, opřel se o silný kmen stromu, a v duchu probíral zjištěné skutečnosti. Když si vše promyslel, musel si přiznat, že za současného stavu věcí nemůže sám udělat nic. Biggles se rozhodl pro jednoduchý závěr. Počká na ráno. Po rozednění černý šéf určitě většinu mužů odvolá. Nenapadne ho, že by útočníci mohli být tak drzí, aby přepadli hangár za světla. Snad přidělí mužům práci v táboře, možná je vyšle po stopách nočních vetřelců, ale rozhodně je nenechá lelkovat u hangáru. Biggles vyrazil zpátky.

Ginger byl vzhůru a Bertie cosi mumlal ze spaní. Biggles mu sáhl na čelo a nahmatal puls. „Má horečku," řekl tiše.

Zrzek přikývl.

„Bída," řekl Biggles. „Znamená to, že odpadla možnost, aby sám došel naproti Algyho letadlu. Do zítřka mu horečka pravděpodobně ještě stoupne."

„Co jsi zjistil?" zeptal se Ginger.

„Je to beznadějné. Běhá tam lidí jak na pouti. Hangár má přitom střechu ze suchého listí, takže stačí pohodit jedinou zápalku na správné místo, a všechno vzplane. Potíž je v tom, jak tam zápalku dostat. Nedostaneš se blíže k hangáru než na dvacet yardů. Potom se musíš prodírat tlačenicí."

„A co použít starý indiánský trik?" navrhl zrzek.

„Jaký trik?"

„Zápalný šíp. Viděl jsem to ve spoustě filmů."

„Tohle není film, Gingere. Vždycky jsem měl pocit, že to nemůže být tak snadné, jak se na první pohled zdá. Kromě toho nemáme ani luk ani šípy. Nevzal jsem je do letadla, protože mě nenapadlo, že si budeš chtít hrát na indiány."

„Vždyť náš šíp nemusí letět nijak daleko," zabručel zrzek. „Chci tím říci, že nepotřebujeme luk s dostřelem dvě stě yardů. A dřeva je tu všude spousta."

Biggles vzdychl.

„No, možná, že by to stálo za pokus," řekl pak váhavě. „Z čeho uděláme tětivu?"

„U vysílačky je kus náhradního lanka."

„Tak to tedy zkusíme," řekl pochybovačně Biggles. „Podívám se po kusu dřeva a ty zatím uřízni lanko. Bude to přece jen lepší, než sedět a nedělat nic."

Dřeva bylo skutečně kolem spousta, ale téměř hodinu jim trvalo, než objevili bambusovou houštinu, kde našli pruty dost pružné pro výrobu primitivního luku. Použili je také k výrobě šípů, ačkoli se Biggles musel hodně snažit, aby kapesním nožem přizpůsobil délku jednotlivých částí.

Trvalo jim téměř hodinu, než udělali něco, co se podobalo luku. Jejich neumělý výrobek neměl skutečně velký dostřel, ale k účelu, který zamýšleli, mohl stačit. Připravili si také asi šest šípů s hroty důkladně obalenými suchou trávou.

„Řekl bych, že je to dokonalé," prohlásil s nadšením zrzek.

„No, nevím," odfrkl Biggles. „Zkusím to."

„Chci jít s tebou," vnucoval se mu Ginger. „Vždycky jsem chtěl vidět, jestli to opravdu funguje."

Biggles zaváhal. Pohlédl na spícího Bertieho a pak zvedl zrak k obloze.

„Dobrá," souhlasil nakonec. „Nebudeme pryč dlouho. Vidím, že se nebe zatahuje a pod stromy bude tma jako v ranci. Měla by to být pro nás výhoda. Počítal jsem s tím, že vtrhneme k hangáru za dne, kdy tam bude méně hlídačů, ale to nás zase budou mít před sebou jako na střelnici. Tomuhle luku sice moc nevěřím, ale zkusíme to. Tak pojď!"

Vykročil s Gingerem v patách a dostali se do okrajových houštin, aniž by se jim připletl do cesty krokodýl, nebo některý z černých strážců. Proplížili se okrajem pralesa a když byli blízko hangáru, vystrčil Biggles hlavu ze křoví. Přikrčili se ještě víc, neboť sem dopadal odlesk světel z místa, kde stál letoun. Stačily dva kroky, a ocitli by se na otevřeném prostranství. Biggles zjistil, že se tu mnoho nezměnilo. Snad

jedině to, že téměř všichni muži, kteří byli zprvu na nohou, nyní posedávali na zemi a dřímali.

„Blíž už jít nemůžeme," zašeptal zrzkovi a nasadil první šíp na tětivu. „Zápalky!" přikázal.

„Tady." ‘

„Škrtni, a zakryj plamen dlaní."

Ginger poslechl a chumáč trávy na šípu vzplanul. Biggles zamířil a vypustil šíp k hangáru. Ten zdárně doletěl až na střechu, jenže v té době již suchá tráva nehořela, protože nápor vzduchu za letu uhasil plamen. Po chvíli se z něj na střeše přestalo i kouřit.

„Něco takového jsem čekal," řekl zachmuřeně Biggles. „Film je zkrátka film. Tam si to zřejmě dokáží lépe zorganizovat."

„Zkus další," naléhal Ginger.

Biggles vystřelil druhý šíp, avšak výsledek byl na vlas stejný. „Pokračuj," pobízel ho zrzek.

„Až si těch létajících ohníčků všimnou hlídači, budeme mít o zábavu postaráno," zavrčel Biggles. Přesto však učinil ještě jeden pokus a k jeho úžasu třetí šíp nezhasl. Tráva plála i po dopadu na střechu, naneštěstí se však šíp za letu obrátil a zabodl se do suchého listí opačným koncem. Oba muži s napětím sledovali, zda se šíp, připomínající teď vysokou tenkou svíčku, neskácí, nebo zda z ohně nespadne na střechu alespoň jiskra, aby ji zapálila.

Následovalo zlé zklamání. Na střechu hangáru i na prales náhle zabubnovaly mohutné dešťové kapky. Malý oheň na šípu patrně dostal přímý zásah a plamének zmizel. Ve vteřině se spustil hustý liják, typický pro tropické oblasti.

Biggles vztekle mrštil lukem do křoví.

„Tady máš ty své filmy," zavrčel se znechuceným výrazem. „Když budeš chtít podpálit někomu dům nad hlavou, aby skutečně shořel, nepoučuj se u scénáristů a vymysli si raději něco sám."

„Škoda,“ zabručel Ginger. „Nebýt toho zatraceného lijáku, mohlo se to podařit.“

„Nejde o to, co se mohlo podařit,“ řekl Biggles. „Jde o to, že po takovéhle průtrži mračen budeme potřebovat k zapálení hangáru nejméně kanystr benzínu. Můžeme se klidně vrátit k Bertiemu.“

Minutu či dvě sledovali, jak ožívají muži kolem hangáru, a pak se vydali zpět k Bertiemu. Byli mokří až na kůži a také prokřehlí, neboť dešť byl chladný. Když dorazili k Bertiemu, déšť ustal tak náhle, jako začal. Jemná mračna zmizela jak mávnutím čarodějníkova proutku a na obloze opět zazářil jasný měsíc.

Zatímco se oba neúspěšní záškodníci snažili zahřát a drkotali při tom zuby, pootevřel Bertie oči a v polospánku se zeptal: „Jak to šlo?“

„Vůbec ne,“ řekl Biggles smutně. „Ty šípy nebyly zápalné ale otravné!“

„Smůla,“ vzdychl Bertie, jehož nedokázal pořádně probudit ani liják a hned zase usnul.

Ginger seděl skrčen s tváří zabořenou do dlaní a upřeně hleděl k obloze, jako by se snažil uhodnout, co přinese nový den. Na jeho sklonku musel uznat, že k ničemu z toho, co předpokládal, nedošlo.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

VON STALHEIN SE VRACÍ

Když se prochladlí a promáčení muži dočkali svítání, sužoval všechny tři přátele hlad a únava. Žízeň pominula, ale bohužel nepominula Bertieho horečka.

Biggles i nadále doufal, že se alespoň někteří z hlídkujících vojáků vrátí od hangáru do tábora, avšak místo toho tam přijel v džípu sám vládce budoucí říše černochů – Christophe. Nejprve vychrlil na podřízené vodopád rozkazů a pak se zahleděl k obloze. Díval se vzhůru tak soustředěně, že Biggles snadno pochopil co očekává.

„Vidíš jak je napnutý?“ řekl zrzkovi. „Někdo má přiletět a mne nenapadá nikdo jiný, než von Stalhein a pár šikovných mechaniků. Christophe nezvládne technické práce na letadle bez cizí pomoci.“

„Doufejme tedy, že přiletí brzy, abychom to zde už konečně nějak skoncovali,“ řekl Ginger. „Nevzpomínám si, kdy mě naposledy něco takhle otravovalo. Tohle věčné schovávání se a číhání je něco jako pomalá smrt.“

„Pokud jsme dobře schovaní, máme k smrti daleko,“ řekl Biggles. „Pořád se o sebe dokážeme postarat a to není zase tak málo.“

„Jak tedy zničíme to letadlo?“

„Zatím nemám potuchy. Dokud bude kolem hangáru bloumat polovina obyvatel Afriky, nezmůžeme víc, než se nám podařilo v noci. Můžeme jenom čekat.“

Ginger se na Bigglese podíval. V takovém stavu velitele ještě neviděl. Vlasy měl přilepené k temeni, obličej byl strhaný únavou a oči zarudlé nevyspáním. Biggles dal košili Bertiemu a na nahé horní části jeho těla viděl zrzek spoustu škrábanců a štípanců od hmyzu. Pak si však uvědomil, že on sám nevypadá o nic líp. Chápal, že všichni tři jsou na pokraji tělesných sil. V

žaludku mu hlodal krutý hlaď, ale v batohu již neměli ani kousíček jídla, kterým by ho mohli utišit.

Světla přibývalo.

Náhle se za nimi ozvaly tiché kroky, zrzek setou trhl a otočil se. Vydechl úlevou, když spatřil, že se k nim blíží jakási větší opice, která nevypadala nebezpečně.

Zvíře se zastavilo a zvědavě pozorovalo nové obyvatele své říše. Jakmile se však Ginger znovu pohnul, rozječelo se tak, že to muselo být slyšet až v hangáru. Opičí křik vyburcoval několik jeho soukmenovců a během několika minut obklopila lidskou trojici tlupa řvoucích opic. Usadily se ve větvích kolem a častovaly nevinné letce vybranými nadávkami z řeči opic, Asi bylo štěstí, že jim lidé nerozuměli.

Biggles se zamračil. „Zavřete klapačky, bestie," zasyčel. „Vždyť nám vzbudíte kamaráda." Vřískot ještě zesílil.

Biggles bezmocnč pokrčil rameny a vyhlédl houštím k hangáru. „Jestliže ty potvory nepřestanou ječet, máme to spočítané," řekl zrzkovi. „Domorodci tyhle opice nepochybně znají a pochopí, co ten rámus znamená. Nemůže trvat dlouho a máme je na krku."

Přiblížila se další opice. Také z ní přímo čišela zvědavost, kdo se to sem vloudil. Když si vetřelce pozorně prohlédla, připojila se k vřískotu ostatních.

Biggles pokrčil bezmocně rameny.

V tu chvíli ječelo na větvích kolem nich již asi šest opic. Na scéně se objevilo i několik ptáků, které zjevně přilákal rámus. Začali na opice dorážet a hluk sílil.

„Maniakální koncert," řekl probuzený Bertie. „Snad ty černochy napadne, že opice narazily na lva," dodal s nadějí ve hlase.

Biggles krčící se u okraje pralesa znovu vyhlédl ven. „Někteří vojáci už vyšli z hangáru a dívají se k nám," hlásil. „Bojím se, že…" Odmlčel se.

Zraky všech tří mužů se náhle zaměřily k obloze, odkud zazněl hukot blížícího se letadla.

„To je hastings," řekl smutně Ginger. „Teď ani nevím, jaký z těch dvou randálů pro nás znamená větší nebezpečí."

„V téhle situaci je letadlo vysvobozením," ujistil ho Biggles.

Opice byly zapomenuty.

Ginger se nemýlil. Zjevil se skutečně hastings, který očekávali. Stroj bez potíží přistál, na konci přistávací dráhy se obrátil a pomalu roloval k hangáru, z něhož se všichni vyhrnuli ven. Letoun se zastavil asi třicet yardů před vojáky.

„Pilotuje ho běloch," řekl Biggles. „Vidím mu do tváře. Moc by mě zajímalo, co se stalo s Dessalinesem."

Nikdo mu neodpověděl.

Ze dveří letounu seskočil na zem von Stalhein.

„Náš starý přítel se vrátil," ušklíbl se Biggles.

„Ano, a má v rukávu eso," řekl Ginger, aniž by tušil, jak brzy se s tím „esem" seznámí na vlastní oči.

Za Slalheinem vyskočilo na zem šest nebo sedm mužů. Ginger je nepočítal. Všichni byli bílé pleti, a Ginger s úžasem zjistil, že všichni mají v rukou samopaly. Muži se rozestavili do řady, pozvedli zbraně a beze spěchu vykročili vpřed. Až k okraji lesa dolehlo cvakání natahovaných závěrů.

„Snad ne…" hlesl ohromený Biggles, ale na víc se nezmohl. Řada bělochů stanula deset yardů před hangárem, zazněl stručný povel, a potom, bez jakékoli výstrahy, zarachotila palba. Terčem se stali všichni, černí vojáci i domorodci. Padali k zemi a většině z nich ani nenapadlo zvednout pušku nebo napřáhnout paži s oštěpem.

Samopaly chrlily smrt bez varování, bez výzvy!

Útok nemohl být drtivější a úspěšnější!

Christophe padl mezi prvními. Dva či tři vojáci stačili ještě vystřelit, než je skosila smrt. Někteří z černých mužů, kteří měli nejblíže k pralesu, prchali do houštin.

Rozutekly se i opice za zády letců. Palba pokračovala.

Ginger s pootevřenými ústy ochromeně hleděl na děsivá jatka. Tohle eso měl tedy Stalhein v rukávu.

Biggles se vzpamatoval pivní. „Odporní vrazi," zasyčel a otočil se směrem k zrzkovi „Zůstaň s Bertiem!"

„Kam jdeš?"

„Prohlédnu si je zblízka," vyhrkl Biggles a vyrazil houštinami k hangáru. Spěchal tak, že si rozedřel tvář i ruce o nízké větve. O smyslu vražedného útoku ani na okamžik nepochyboval. Stalhein přišel, aby si prostřílel cestu k tajné zbrani, ale nesmí to mít tak snadné, jak se domníval, uvažoval pomstychtivě Biggles.

Ve chvíli, kdy se prodral k hangáru, palba zmlkla. Jistě proto, že již nebylo koho zabíjet. Přibližoval se tam zadem a přes husté křoviny nemohl vidět, co se děje před hangárem. Uvnitř nezůstal nikdo. Všichni, kdo se nacházeli uvnitř padli, nebo uprchli hned po prvních dávkách. Když Biggles přišel blíž, uviděl Stalheina a jeho střelce, jak se přibližují k letadlu. Opatrně se rozhlíželi, patrně v obavě z protiútoku, který mohl přijít z pralesa.

Biggles se houštinami doplížil k zadní stěně hangáru, ve kterém nezůstal naživu ani jeden černoch. Protáhl se mezi latěmi, z nichž byly stěny vystavěny a nadechl se. Ve vzduchu silně čpěl benzín a Biggles se usmál. Uvědomil si, že kulky prorazily několik sudů. Našel jeden z nich, porazil ho a barel, z něhož stříkal benzín na všechny strany se začal valit směrem k nosu tajného letounu.

Byla to skvěle rozehraná partie!

Rachotící sud upoutal pozornost von Stalheina, který právě vešel dovnitř. Vykročil k němu a vtom spatřil Bigglese. Strnul, ale pak se s neuvěřitelnou hbitostí otočil a uháněl ven.

„Mám tu dárek!" vykřikl za ním Biggles. Namířil ústí pistole pod letoun na zem nasáklou benzínem, stiskl spoušť a uskočil nazpět. Bylo snadné uhodnout, co výstřel způsobí. Biggles proto střelhbitě proskočil laťkovou stěnou zpět do lesa.

Uslyšel zlověstné zahučení hořících benzínových par, které se spíše podobalo výbuchu. Koutkem oka zahlédl ohnivou stěnu, rostoucí ze země mezi ním a Němcem a vrhl se k zemi. Nad ním se přehnal nápor horkého vzduchu, ale to už byl zase na nohou a zběsile uháněl dál do houštin. Slyšel za sebou zděšený řev Stalheinových střelců, padlo i několik výstřelů. Neměl tušení, kam kulky dopadly, ale ani ho lo nezajímalo. Prchal co nejrychleji pryč. Při útěku upadl, ale ani to ho nezastavilo, a dral se dál jako čtyřnožec po rukou a po kolenou. Šlo o život.

Až asi po dvou stech yardech si dovolil zastávku. Sotva lapal po dechu. Pohlédl zpátky, ale neviděl za sebou nikoho, kdo by jej pronásledoval. Stěna plamenů se zdála být daleko. Vydal se proto již volnějším tempem k místu, kde čekali přátelé a neustále se přitom otáčel.

Pralesem se rozléhal hluk. Divoké hučení plamenné stěny, praskot hořícího hangáru a pokřik rozčílených hlasů. Neviděl však za sebou živou duši, takže se ani nedozvěděl, zda ho pronásledují. Poznal Stalheinův hlas, který naléhal na záchranu letadla, ale Biggles si byl po svých mnohaletých zkušenostech jistý, že každý takový pokus je odsouzen k neúspěchu. Napadlo ho, že opatření proti ohni byla jistě tím posledním, nač Christophe myslel, a také to, že opatrný Stalhein uskočil před ohněm včas.

„Lotr!“ zasyčel. „Tentokrát by si zasloužil smrt.“

Šel dál a asi po stovce kroků si dovolil chvíli oddychu. Únava z něj spadla patrně pod vlivem rozjaření z nenadálého úspěchu. Bylo to jako zázrak. Úlevu způsobilo vědomí, že tajné letadlo i se zbraní je zničeno a byl to povznášející pocit. Protože se cítil být v bezpečné vzdálenosti od místa zkázy, vychutnal si chvilku klidu, než se vydal dál ke svým spolubojovníkům.

Ginger s Bertie měli o Bigglese obavy. Jediná věc, kterou si ze vzdálenosti, v níž se od požáru nacházeli, mohli být jisti, byla skutečnost, že hangár divoce hoří. Když se teď před nimi

velitel vynořil z houští, spatřil na jejich tvářích obrovskou úlevu. „Dokázal jsi to," uvítal ho zrzek. „Skvělé!"

„Povedlo se," usmál se spokojeně Biggles, a setřel si z čela pot. „Luk a šípy jsem nepotřeboval."

„Excelentní práce, starouši," poblahopřál mu i Bertie.

„Jak to vidíš dál, Gingere?" řekl Biggles a zavětřil, neboť závan větru zavál čpavý zápach spáleniny až k jeho nosu. Obrátil zrak k hangáru.

V modravém závoji kouře zahlédl hastings, stále stojící tam, kde se po přistání zastavil. Motory letadla dosud běžely a poblíž něj stál von Stalhein se svými střelci. Byli zabraní do živého hovoru. Na první pohled Biggles poznal, že střelci neutrpěli žádné ztráty. Christophe dosud spočíval na místě, kde padl při první salvě a u vstupu do hangáru ležely mrtvoly lidí z jeho tlupy. Hangár stále hořel a plameny pronikaly do džungle.

„Až se tahle zpráva dostane do novin, bude to bomba," prohlásil Biggles.

„O nás nenapíšou," řekl zrzek.

„Jistě. Nebudeme hrdiny," usmál se Biggles. „Budou na nás naopak svalovat odpovědnost. Tak jako obvykle."

„Tak to novinářům nepovíme," zavrčel Bertie. „Podle mého to jsou samí rošťáci a uličníci? Ale proč se o to staráte teď?"

„Pravda," kývl Biggles.

„Myslíš, že za námi teď Stalhein pošle své pistolníky?" zeptal se Ginger. „Ještě nejsme z kaše venku."

„Silně pochybuji," řekl Biggles. „Netuší, kde nás hledat. Můžeme být přece kdekoli. Kdyby věděl, že jsme tak blízko a že nejsme schopni rychlého přesunu, bylo by zle. Jenže on neví nic. Jakou má naději, že nás najde v džungli? Nejspíš probírají tuhle otázku zrovna teď. Kromě toho Stalhein dobře ví, že kdyby nyní vnikl do pralesa, může tam narazit na černochy, kteří už možná vědí, jak se zachoval k jejich soukmenovcům. Řekl bych, že po tom, co tady natropil, bude hledět co nejrychleji vypadnout."

„Čím dřív, tím líp,“ zabručel Ginger.

„Moc by mě zajímalo, kde naverboval to své komando,“ pokračoval Biggles. „Hromy a blesky! Vůbec nechápu, jak si někdo jako on může dovolit sestavil na cizím území vlastní malou armádu! Jenomže my nemůžeme nic podniknout, dokud nezmizí. Zdá se mi ostatně, že se už připravují k odletu.“

„Plakat pro ně nebudu,“ řekl spokojeně Ginger. „My bychom měli udělat totéž.“

„Teď už tu nemáme stejně co dělat,“ přisvědčil Biggles. „Dívejte se. Opravdu odcházejí,“ pokračoval, když viděl, jak von Stalhein se svou soukromou jednotkou nastupuje do hastingsu. „Svým způsobem jsem trochu zklamaný. Doufal jsem totiž, že nejprve odsud odtáhnou do Christophova tábora a letadlo tu nechají bez dozoru. Nebylo by pak nic snazšího, než se hastingsu zmocnit. Zůstali by bez stroje a nám by to ušetřilo spoustu trmácení.“

Dveře letounu již byly zavřené a motory se rozburácely naplno. Stroj se pomalu otočil, rozeběhl se po letištní ploše a těžce se odpoutal od země.

„Šťastnou cestu a dobré pořízení,“ zavrčel Ginger. Pak pohlédl na Bigglese. „Jaké jsou další rozkazy?“

„Půjdu teď naproti Algymu a přivedu ho sem. Bertie není schopen delšího pochodu.“

„Chtěl bych tam dojít sám. Já jsem se alespoň trochu prospal.“

„Půjdu já,“ opakoval Biggles. „Ty zůstaneš tady a dáš pozor na Bertieho. Ještě dříve než vyrazím, bych se ale chtěl podívat, co zbylo z toho tajného letadla, abych se potěšil pohledem na svoje dokonalé dílo.“

Zrzek vykročil s ním. „Co kdybychom se pokusili spojit s Algym rádiem?“ otázal se cestou.

„Ne. Mohl by ses o to pokoušet po celé hodiny, a nakonec by nám přistál dříve, než bys dostal spojení.“

Když dorazili k hangáru, rozevřel Ginger údivem doširoka oči. Spatřil spoušť, která překonala jeho očekávání. Z hangáru

nezbylo téměř nic a dosud hořely některé stromy, stojící poblíž. Z letadla uvnitř zůstala pokroucená kovová kostra. Spousta benzínu a nafty, kterou tak zdárně zapálil Biggles, udělala své. Celé okolí bylo pokryto černou spečenou hmotou, ze které se dosud kouřilo. Zdálo se, že tu hořela i zemina.

„S tím by si už neporadil ani sám konstruktér," ukázal Biggles na trosky a odvrátil se. Vraceli se.

„Podívej se!" řekl náhle zrzkovi, když míjeli Christopha. „On se pohnul! Zdá se, že má život jako kočka!"

„Moc se k němu nepřibližuj," varoval ho Ginger. „Jestliže má u sebe zbraň, s potěšením tě odstřelí."

„Nemůžeme tady nechat ležet zraněného," namítl Biggles. „Měj přece srdce. Chudák starý Christophe! Se svým impériem to tedy daleko nedotáhl. No, alespoň nemůže tvrdit, že jsem ho nevaroval. Vrať se k Bertiemu a postarej se o něj. Jsem za chvíli u vás."

Došel k Christophovi a sklonil se nad ním. Ležící muž se těžce pootočil a sám se opřel o loket. Poznal Bigglese a v jeho tváři se zjevilo ohromení. „Takže vy jste tu pořád?" vydechl.

„Jistě," řekl klidně Biggles. „Jak jste na tom?"

„Dostal jsem jednu do ramene, a jednu do nohy," zachrčel muž, jenž chtěl vládnout Africe. „Kdybych zůstal stát, dopadl bych hůř. Jsou to krysy, nic než krysy!"

„Rád slyším, že jste změnil názor na staré přátele," ušklíbl se Biggles. „Měl jste to poznal dřív."

„Do toho se nepleťte, pane," odsekl černoch, ale vzápětí zazněl v jeho hlasu tón téměř filosofický. „Myslím, že to muselo přijít. Prostě osud."

„Nejste náhodou americký občan?"

„Ano. Proč?“

„Chcete do Států, nebo zůstanete tady?“

„Těžká otázka. Doufám, že jsem tu ještě neskončil.“

„Jak vás pozoruji, sám byste tu skončil hromsky rychle.“

„Kde je Dessalines?“

„Nemám tušení. Stalhein se vrátil bez něj a mám silné obavy, že Dessalines vám už nepomůže.“

„Takže ho ti bastardi nejspíš oddělali. Lotři! Myslí si o sobě bůhvíjak nejsou chytří, ale já mám ještě dost trumfů v rukávu.“

„Jak to myslíte?“ užasl Biggles.

Christophe vrhl na letce pohled děda vševěda a dokonce lišácky zamrkal. „Ještě mám po kapsách dost karet. Tahle hra ještě vůbec neskončila.“

„Neměl byste své trumfy dlouho schovával,“ ušklíbl se Biggles. „Vyložte je hned!“

Christophe se na něj přemýšlivě zadíval. „Vy byste nejspíš mohl být jeden z těch podivuhodně čestných chlapíků, o kterých člověk hodně čte, ale s žádným se v životě nesetká,“ řekl pak. „Když ty karty vyložím, vezmete mě někam, kde mají čistá prostěradla a kde si budu moci vylízat rány?“

„Rozhodně vás tu nenecháme, aby měly hyeny co žrát," odsekl příkře Biggles. „Ale nečekejte, že splním nějaká vaše zvláštní přání. Mohu pro vás udělat to, že vás vezmu ke svým přátelům. Jeden z nich na tom také není nejlíp, takže až seženeme letadlo, odletíme do nejbližší britské nemocnice."

„To je od vás velká laskavost, pane. Díky. Zmýlil jsem se snad, když jsem vás považoval za přítele generála Mandera?"

„Ne. Známe se dobře."

„Takže já, abyste věděl, mám jedno jeho zavazadlo."

„Jaké zavazadlo?"

„Tašku se všemi plány zbraně, po kterých tak strašně toužil ten vyzáblý bastard Stalhein. On si myslí, že ji má, ale dostal pouze zavazadla jeho asistentů, za které dostane od svých šéfů nanejvýš vynadáno. To nejcennější zůstalo mně!"

Byla to daleko lepší zpráva, než jakou Biggles čekal. „Kde je ta generálova taška?" vyhrkl.

„Pod podlahou mé kanceláře ve srubu," řekl Christophe a pokusil se vstát. „Ukáži vám ji."

„Teď ne," zadržel ho Biggles, stále ještě ohromen tou novinou. „Pojďte, pomohu vám. Taška zatím počká."

Pomohl zraněnému na nohy, podepřel ho ramenem a kráčeli spolu k úkrytu Bigglesových přátel. Gingerovi se tak naskytl naprosto nezapomenutelný pohled na dva zaryté nepřátele kráčející směrem k nim téměř v objetí.

„Nemůžeme si dovolit ztrácet dál čas," řekl Biggles zrzkovi, když. dorazili. „Jdu pro Algyho a ty s Bertiem dávejte pozor na tohohle chlapíka. Možná na vás ještě vycení zuby, ale nebezpečný už není. Brzy se uvidíme."

S výrazem rozhodnosti, která nepřipouští odpor, vyrazil znovu do pralesa. Jak se však vzdaloval, vrátil se mu do tváře výraz veliké únavy…

KAPITOLA PATNÁCTÁ

ROZUZLENÍ

Unavený Biggles šel k přistávací ploše u nosorožce a přemýšlel.

Ve chvíli, kdy nabídl Christophovi pomoc, nevedlo ho k tomu nic jiného než lidskost, která mu zabránila ponechat zraněného člověka napospas dravým zvířatům. Považoval Christopha za pošetilou oběť vlastního velikášství, nebo za nástroj, který využili vychytralí agenti k dosažení vlastních nečistých cílů. Možná to Christophe po celou dobu tušil, uvažoval Biggles. Černý muž nebyl žádný hlupák, jinak by nedokázal hrát dvojí hru tak dlouho.

Nyní však ležel na lopatkách. Nemohl se již sám pokusit o další podvod. Nemohl vlastně vůbec nic a kdyby nezasáhl Biggles, možná by již teď kroužilo nad jeho tělem hejno supů, jejichž instinkt objevit oslabeného jedince je až nepochopitelný. Sám Christophe až příliš dobře věděl, jaký osud by ho čekal v nelítostné divočině.

Biggles nepochyboval, že Christophe má na svědomí řadu zločinů, ale když si vzpomněl, jak s ním a jeho vojáky naložili Stalheinovi zabijáci, kypěla v něm krev vztekem. Postřílení černoši byli přece pouhými loutkami v Christophově hře na černé impérium. Přestože nebyl důvod, chovat se k nim zvlášť ohleduplně, přece jen surová brutalita, s jakou se s nimi vypořádal Němec, naháněla Bigglesovi hrůzu: Neměl nejmenších pochyb, že lidé, kteří si akci objednali a zaplatili ji, se nezastaví před ničím. Desítky lidských životů měly pro ně jen cenu vystřílených nábojů. Ačkoli Stalheina znal, přece ho v skrytu duše mrzelo, když poznal, k jakému zvěrstvu se propůjčil. Oběti masakru mu přece ničím neublížily. Dumal o tom, kdo dnes von Stalheinovi velí, a kam mají nyní namířeno zabijáci, které sem přivedl. Ví to snad Christophe? Velmi

pravděpodobně jsou nadále v Africe a musí být proto dopadeni. Skupina takových lotrů nemůže páchat nic jiného, než zlo a násilí.

Vlekl se dál z posledních sil. Vpřed ho poháněl pouze vědomí, že Bertie potřebuje rychlé lékařské ošetření, a že musí opatřit vodu a jídlo pro všechny. Slunce, které opět začínalo nemilosrdně pražil, mu ztěžovalo cestu. Snažil se i nadále dbát na nezbytnou opatrnost, aby nepadl do rukou domorodcům, ačkoli ho napadlo, že se nyní jejich hlavní zájem upře k vyplenění Christophova tábora, který není nikým střežen.

Hlavní pozornost však soustředil na očekávaný Algyho návrat. Bertieho zranění, ačkoli nebyla sama o sobě nijak vážná, hrozila v tomto krutém tropickém podnebí rychlým zanícením. Požití vody z řeky za táborem ohrožovalo všechny nákazou dyzentérie. Algyho přílet je mohl před všemi těmi nebezpečími uchránit, ale jestliže dojde ke zpoždění, se kterým je nutno při navigaci v neznámém terénu vždy počítat, budou životy těch, kdož se tu nyní nacházejí, vážně ohroženy.

Kráčel dál a pozorně sledoval okolí. Jeho pohyby i obezřetné počínání však byly již spíše mechanickou činností člověka, který je na pokraji sil, ale dosud se nevzdává. Za jeho hlavou zašuměla mohutná supí křídla, a přehnal se obrovský letící stín. Z oblohy se sneslo několik dalších velkých ptáků se silnými zobany. Někde vlevo se děsivě zachechtala hyena a chvilku nato se k ní připojila druhá.

„Ti mrchožrouti jsou hromsky nedočkaví," zavrčel Biggles. „Moc dobře poznají tvora, který je v koncích, ale teď se přepočítali." Nebál se, protože věděl, že si na něj netroufnou, pokud se udrží na nohou. Větší strach by mu nahnali psi hyenoví. Věděl, že ti loví ve větších smečkách a jsou mnohem nebezpečnější, než osaměle se plížící hyeny. Zatím naštěstí žádného nezahlédl.

Plahočil se dál. Krutý sluneční žár ho oslepoval a vysoušel pot na jeho tváři tak rychle, jak se tvořil. Rty mu okoraly a jazyk se mu lepil na patro jako ztvrdlá podrážka. Stále však

napínal sluch, aby nepropásl zvuk naděje, který jim všem mohl přinést záchranu a spásu. Zvuk leteckých motorů. Jenomže step mlčela a mrtvé ticho nenarušoval žádný zvuk. Vzduch se tetelil vedrem. Do všech stran se táhla pláň, pokrytá suchou, sluncem sežehnutou trávou a nad hlavou se Bigglesovi klenula vybledlá modrá obloha bez jediného mráčku. Termitiště tyčící se místy v savaně nabývala před jeho unavenýma očima fantastických tvarů pokřivených lidských postav a jiných tvorů.

Protože věděl, že již nemůže být daleko od místa dohodnutého setkání, které mu Ginger popsal, zaostřoval Biggles stále častěji zrak do dálky v naději, že tam spatří stojící letoun. Zatím však neviděl nic, co by ho připomínalo. Z trávy se vynořila hlava lvice, která Bigglese upřeně pozorovala.

Konečně! V dálce před sebou u shluku křovisek zahlédl v zemi zapíchnutou větev s cárem Gingerovy košile. Zrzek mu oznámil, že ji tu nechal jako signál pro Algyho. Dychtivě se rozhlédl kolem, ale letadlo neviděl a nebyl tu ani Algy. Vlastně ani nečekal, že by ho zde našel, protože na jeho přílet bylo ještě brzy. Doplazil se ke křoviskům a klesl vyčerpaně k zemi.

Zmocnil se ho strach. Bál se toho, že usne spánkem tak tvrdým, že ho neprobudí ani hluk motorů. Věděl až příliš dobře, že se blíží doba, kdy neodolá únavě. Proto pokaždé, když cítil, jak se mu klíží víčka, vstal, a udělal pár kroků. Slunce mezitím prošlo zenitem, a nastoupilo druhou polovinu své dlouhé pouti po obloze. Supi, kteří Bigglese neopustili, se nyní začali přibližovat. Když za sebou zaslechl šramot, otočil se právě včas, aby viděl, jak se k němu opatrně plíží hyena. Vytáhl pistoli a vystřelil po ní. Měl však již tak rozechvělou ruku, že zvíře nezasáhl. Třesk výstřelu donutil hyenu couvnout do uctivé vzdálenosti, za chvíli se však opět pomalu přibližovala. Biggles zaslechl, jak se za ním v křoví cosi pohnulo, byl však již příliš slabý, aby se otočil a zjišťoval původce šramotu.

Jeho hodinky ukazovaly téměř tři odpoledne, když konečně zaslechl zvuk, po kterém tolik toužil. Byl to skutečně rachot leteckých motorů. Něco se však letci nezdálo. Vstal,

vzhlédl k nebi a zdálo se mu, že ho šálí unavený zrak. Neviděl jeden stroj, ale ve vzduchu se mihotaly dva letouny. Jedním musel být auster a druhé připomínalo hastings. Biggles si přetřel oči. Napadlo ho, proč se s Algym vrací také von Stalhein, ale pak bezradně mávl paží. Neměl sílu o tom překvapení dál uvažovat.

Koutkem oka zahlédl, že na ploše, k níž se z posledních sil blížil, aby dal letcům znamení, je jakýsi předmět. Byl temnější než křoví a pohnul se. Předtím si ho nepovšiml. Když se mu konečně podařilo zaostřit na tu věc zrak, zjistil ke své hrůze, že sotva třicet yardů před ním stojí nosorožec. Zvíře stálo jak vytesané z kamene, a s nakloněnou hlavou civělo vzhůru, odkud se jako první snášel auster. Biggles si uvědomil, že obludný tlustokožec musel být poblíž po celou dobu, kdy tady vyčkával. Patrně právě on byl původcem šramotu, klerý zaslechl za svými zády.

Přes omámení, ve kterém se Biggles nacházel, vytanulo mu na mysli několik velice neslušných výrazů pro rušitele přistání. Pak letce napadlo, že nosorožec má mnohem větší důvody k znechucení a k nadávkám, protože vetřelcem byl na tomto území člověk, kdežto ta příšera s tlustou kůží zde byla doma. Musel to být stejný kolos, který udělal těžkou hlavu Gingerovi. Letec mlčel a vzhledem ke svému stavu se neodvážil ani pohnout. Při útěku před tím obrem z říše zvířat by neměl sebemenší naději. Nehýbal se ani nosorožec a patrně se usilovně snažil vypátrat svým slabým zrakem, odkud přichází ten neznámý drsný hluk. Biggles měl štěstí, že nevál vítr, jinak by ho zvíře muselo zvětřit.

Oba stroje postupně přistály, a jeden za druhým dorolovaly asi na dvě stě yardů od potácejícího se Bigglese. Motory umlkly. Z kokpitu austeru vyskočil Algy a z kabiny hastingsu k němu spěchal Tony Wragg. Biggles sice nechápal, co ho přimělo k návratu, avšak byl ve stavu, kdy nechápal téměř nic. Polom si uvědomil, že Wragg zřejmé dopravil hastingsem všechny zdárně do bezpečí. Usmál se.

Oba piloti se letmo rozhlédli a k Bigglesově úžasu neviděli ani jeho, ani nehybně stojící obludu. Snad je oslnilo žhavé slunce, možná čekali, že k nim někdo poběží. Oba se obrátili a stáhli se do stínu pod hastings, aby tam počkali. Biggles nedůvěřivě zamrkal a na vteřinu se mu vrátila schopnost uvažovat. Neodvážil se však pohnout, stál jako socha, aby si ho nosorožec nevšiml. Sotva se opovážil dýchat. Tak minuly tři nebo čtyři minuty… Vysvobození přišlo nečekaně a zasloužila se o něj matka příroda, Jeden z ptáků, kteří věrně provázejí tlustokožce, neboť v záhybech jejich silné kůže nalézají hmyz, zpozoroval muže stojícího opodál a vyrazil varovný skřek. Nosorožci to stačilo. Se zafrkáním se otočil na opačnou stranu a s dusotem sloupovitých nohou se vyřítil v oblaku prachu pryč do stepi. Bigglesova úleva byla v tu chvíli nepopsatelná. Vykročil, nebo se spíše vypotácel, směrem k pilotům a jejich letadlům.

Hluk, který obrovské zvíře vyvolalo, postavil na nohy i oba muže ve stínu hastingsu. Všimli si vrávorajícího Bigglese a rozeběhli se tryskem k němu. Jakmile se přiblížili, povšiml si Biggles přes veškeré vyčerpání ustaraného výrazu v Algyho obličeji.

„Proboha, Bigglesi, co se stalo?“ vykřikl Algy.

„Bertie raněn,“ zápasil Biggles s oteklým jazykem, „ale nic moc. Napít! Hned!“

Algy se rozběhl zpět k letadlu, Tony velitele podepřel a vedl ho za ním.

„Čo ty tu děláš?“ zašišlal Biggles.

Tony mu vysvětlil, že poté, co dovezl zachráněné muže hastingsem v pořádku do Dakaru, objevil na letišti Algyho. Když si objasnili, co hodlá Algy podniknout, trval na tom, že poletí také pro případ, kdyby Algy potřeboval pomoci.

„Jši hrdina, člověče,“ hlesl Biggles. „Ty máš tiší důvodů nevracet še…“

Algy vystoupil ze stroje s plechovým hrnkem, z něhož cákala voda. Biggles hrnec vyprázdnil. „Hned je to lepší," řekl. „Ještě!"

Algy šel podruhé.

„Co se vůbec stalo, prosím tě?" naléhal, když už Biggles mohl mluvit bez potíží.

„Teď není čas na podrobnosti. Zkrátka – von Stalhein s podivnou hordou vrahounů napadl Christopha a jeho lidi. Vystříleli je jako králíky. Bertie, Ginger a Christophe, který palbu zázrakem přežil, čekají na okraji letiště, a musíme tam za nimi doletět s oběma stroji. Letím s tebou v Austeru, Algy! Pohyb!"

Během několika minut byly oba letouny ve vzduchu, a vzápětí se snášely k přistání na plochu bývalého Christophova letiště. Algy se cestou dozvěděl o situaci trochu víc. Bigglesova tvář se však stáhla chmurnou předtuchou, když v místě, kde nechal své přátele s bývalým diktátorem, zahlédl několik černochů. Zřejmě šlo o muže, kteří střelbu přežili, nebo byli v okamžiku přepadu v táboře.

„Zajeď rychle až k nim!" křikl na Algyho, který již s austerem přistál. „Podle toho, jak vypadají, se mi zdá, že by byli schopni zaútočit."

Sotva letadlo zastavilo, Biggles vyskočil. Oddechl si, až když spatřil mezi černochy Gingera.

„Dobře, žes nám tu Christopha nechal," hlaholil na něj z dálky zrzek. „Pět minut potom, co jsi odešel, se tu ukázali tihle hoši, a chtěli nás v tichosti podřezat. Christophe jim naštěstí řekl, jak se věci mají. Odehnal i ty nahaté s oštěpy. Těch se vyrojilo z lesa snad dvacet."

„Jak je Bertiemu?" zeptal se Biggles.

„Zatím se to nehorší, spíš bych řekl, že je na tom trošku líp. Christophe poslal jednoho ze svých lidí pro vodu."

„Skvělé. Skoč do letadla pro lékárničku a pro jídlo."

Následující dvě hodiny se ti zdraví věnovali ošetřování Bertieho a Christophových ran, jídlem, pitím, osobní očistou, a

našli se i takoví, kteří si dopřáli potěšení z holicí štětky a břitvy. Všem se ulevilo, a pak Biggles oznámil svůj záměr pokračovat neprodleně v cestě do Dakaru, kde si všichni odpočinou, a odkud se bude moci spojit s Raymondem. Rovněž si vzpomněl, že je zapotřebí vykonat ještě jednu důležitou věc. Obrátil se ke Christophovi.

„Tak co bude s taškou generála Mandera?“ řekl.

Christophe se na něj rozpačitě zahleděl. „Mám tam také nějaké dolary. Dostanu svoje peníze zpět?“ zeptal se váhavě. „Musím přece z něčeho platit tyhle lidi,“ dodal.

Biggles pokrčil rameny. „Pokud jsou to vaše peníze, je mi jedno, jak s nimi naložíte. Nemohu vám ale zaručit, jak se na to budou tvářit americké úřady.“

„To nechte na mně,“ řekl s viditelným ulehčením černoch a rychle Bigglesovi vysvětlil, kde najde Manderovu tašku a peníze. Nabídl mu jako ozbrojený doprovod své zbylé vojáky, prý jako ochranu před domorodci, kterým se nedá věřit. Biggles se usmál. Představa, že by zde někdo někomu důvěřoval, mu připadla směšná.

„Půjdeš se mnou, Algy,“ vybídl přítele. „Vy ostatní se zatím připravte k odletu. Můžeme si vlastně vzít i džíp. Pokud vím, ten při střelbě nijak neutrpěl.“

Společně se čtyřmi černochy nasedli do vozu a za chvilku z něj vystoupili v táboře. Strážné nechali stát před srubem, vešli do Christophovy ložnice, a přesně tak, jak jim to Christophe popsal, našli pod postelí padací dveře v podlaze. Když je Biggles zdvihl a vytáhl tašku, uznale hvízdl.

„Panečku!“ řekl Algy.

Tolik peněz pohromadě, kolik jich bylo naskládáno v úhledných balíčcích v šachtě pod taškou, neviděl ani jeden z nich za celý život.

„Christophe zřejmě své spojence řádně ždímal!“ řekl Biggles a vzal do ruky jeden balíček. Zběžně ho prolistoval, pak si jednu bankovku prohlédl zblízka a zašeptal: „Nechci malovat čerta na zeď, ale tohle jsou padělky. No, já mu jeho

přátele nevybíral. Christophovi to zatím neřekneme, protože bychom mohli rozzlobit jeho vojáčky. Ať si je platí, čím chce.“

Vyšli ven s taškou a s balíčky peněz ukrytými po kapsách. Když se jejich džíp vrátil na letiště, předal Biggles Manderovu tašku Gingerovi, a peníze Christophovi.

„Tady to máte,“ řekl s úsměvem.

Christophe okamžitě podělil své muže, kteří se s provinilým výrazem klidili do pralesa směrem k pobřeží. Všichni si odnášeli velké vaky, pravděpodobně už před tím stihli vybrat z tábora vše, co stálo za odnesení.

Dobrodružství na černém kontinentu končilo. Všichni účastníci zaujali místa v letounu, Tony se posadil za řízení, a za několik minut se místo budoucí metropole nové Afriky, odkud měla vládnout světu říše krále Christopha II., ztratilo hluboko pod nimi.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

LOUČENÍ S AFRIKOU

Co ještě dodat? Snad jen několik podrobností, které by mohly čtenáře zajímat. Oba stroje v pořádku přistály v Akkře, britském přístavu na Zlatém pobřeží. Bertie a Christophe byli bez meškání dopraveni do nemocnice. Biggles se vysílačkou spojil s brigádním generálem Raymondem, který za nimi přiletěl hned prvním letadlem. Do té doby si Biggles s Gingerem dopřávali spánku, jídla a koupele do sytosti, aby smazali stopy svého posledního dobrodružství.

Raymondovi oznámil Biggles průběh akce a předal mu vzácný dar – tašku generála Mandera. Ten mezitím dorazil do Spojených států, a jeho zavazadlo tedy převzal americký velvyslanec. Biggles později dostal od „přítele generála“ děkovný dopis.

Bertie setrval v nemocnici jen několik dní, a po jeho propuštění se všichni společně vrátili do Londýna. Christophe si na bílém prostěradle pobyl o něco déle, a o jeho dalším osudu nedostali letci žádnou zprávu krom strohého sdělení, že se o něj „postaraly“ americké úřady. Dolary, které mu Biggles donesl z tábora, byly skutečně falešné, což vysvětlovalo velkou ochotu von Stalheina a dalších agentů platit za prozrazení tajemství tak vysoké částky. Vzhledem k tomu, že šlo o bezcenné papíry, jim na výši ceny prostě nezáleželo.

Osud Dessalinese, Christophova pilota, zůstal zahalen rouškou tajemství. Nikdo z přátel už o něm neslyšel. Pokud ho nezavraždili Stalheinovi pistolníci, kteří mu vzali letoun, nejspíš pochopil, že hra je u konce, a včas se vytratil.

Nikdo se také nikdy nedověděl, jak von Stalhein a jeho přátelé opustili Afriku. Raymond uvědomil veškeré britské i americké posádky na černém kontinentě o pátrání po zmizelém hastingsu, který musel zůstat na africkém území. Protože však

neexistovala jediná stopa, podle níž by se dal letoun najít, Raymond nakonec rozhodl, že další prohledávání světadílu by bylo mařením času. Stroj nakonec objevili domorodci. Von Stalhein musel vědět, že po něm oficiální místa pátrají, neboť když byl stroj po mnoha týdnech nalezen černochy, stál opuštěný v pustině Francouzského Súdánu sotva dvě stě mil od místa, z něhož odstartoval.

Liberijská vláda důrazně popřela všechny informace, které se o případu dostaly na veřejnost. Skutečností je, že ze země hned po zveřejnění úspěchu akce zmizelo několik zahraničních obchodníků a jiných cizích zástupců, kteří mohli spolupracovat s von Stalheinem a jeho hrdlořezy. Také ti zmizeli beze stop a bylo pochybné, zda bylo jejich svědomí zatíženo masakrem v Christophově táboře. Jistě žádného z nich netrápilo natolik, aby se přiznal.

Tak skončila záhada mizejících letadel. Ačkoli to byla podle všech svědků akce skutečně mimořádná, podle Bigglese šlo pouze o další důkaz, že v našem století dávno nejsou mimořádné události výjimkou, ale mnohem spíše nežádoucím a zlým pravidlem.

OBSAH

Otázky a odpovědi
Podle plánu
Chmumé vyhlídky
Čím dál tím hůř
Gingerova strastiplná cesta
Nevítaný vetřelec
Na stopě
Práce potmě
Nouzová opatření
Biggles na vlastní pěst
Nůžky a krokodýli
Biggles ztrácí klid
Otravné šípy
Von Stalhein se vrací
Rozuzlení
Loučení s Afrikou

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES ZTRÁCÍ KLID

z anglického originálu *NO REST FOR BIGGLES*
Edice Hrdinové vzdušných bitev 34

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana
Ilustrace v textu Petr Barč
Překlad Pavel Kaas

Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec
Pod lázní 12, 140 00 Praha 4
jako svou 684. (114.) publikaci
Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,
Český Těšín, Střelniční 54

ISBN 80-85773-89-9